B932

Suomen katolilaisten taivaallinen hanke s. 9

Pilgrimsfärder i Europa s. 16

Köyhien marttyyri Romero s. 24

Paavi Franciscuksen saarna Caritaksen yleiskokouksessa s. 7

FIDES

KATOLINEN HIIPPAKUNTALEHTI • KATOLSKT STIFTSBLAD • CATHOLIC DIOCESAN MAGAZINE • No. 6-7 • 12.6.2015

Siunattua ja hyvää kesää!

Uutisia • Oremus • Artikkeleita • Nuorille • Lukijoilta • På svenska • Ohjelmat

TOIMITUKSELTA

Pääkirjoitus

Valintoja

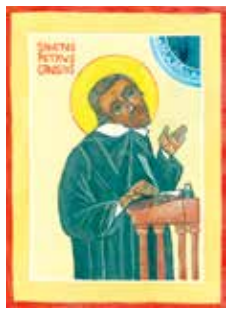

Kirkon tehtävä ei ole osallistua puoluepolitiikkaan, eikä sen tarvitsekaan. Sen ääntä tarvitaan ennen kaikkea siinä, että yksittäinen ihminen ei huku politiikan teon keskellä ja että todelliset inhimilliset arvot ja yhteiskunnan yhteinen hyvä pysyisivät poliittisen järjestelmämme toiminnan perustana ja keskipisteenä.

Katolilaisilla on monia erilaisia poliittisia mielipiteitä, joita heidän on ennen kaikkea uskon ja moraalin kysymyksissä tarkasteltava kirkon opetuksen ja opetusviran ohjauksen valossa. Demokraattisen järjestelmän ja uskonnonvapauden toimivuuden kannalta on syytä kuitenkin panna myönteisesti merkille se, että ensimmäistä kertaa itsenäisen Suomen historiassa katolilaisesta on tullut Valtioneuvoston jäsen, kun Timo Soini toimii vastikään nimitetyn hallituksen ulkoministerinä.

Kirkon yleismaailmallisuus, joka toteutuu ja on ilmeistä jopa Suomen pienessä katolisessa yhteisössä, auttaa ymmärtämään maailmaa hyvin monipuolisesti ja laaja-alaisesti. Katolisen – ja ylipäänsä uskonnollisen – maailmankatsomuksen tuntemus ja kunnioitus on varmasti hyödyksi kaikessa kansainvälisessä yhteistyössä.

* * *

Roomassa paavi Franciscus palasi jälleen kerran avioliittoon ja perheeseen liittyviin teemoihin puhuessaan Puerto Ricon piispoille näiden ad limina -vierailun yhteydessä muun muassa näin:

”Sallikaa minun kiinnittää huomiotanne avioliiton arvoon ja kauneuteen. Niin sanottu gender-ideologia on entistä vapaamman ja reilumman yhteiskunnan nimissä asettanut kyseenalaiseksi miehen ja naisen toisiaan täydentävyyden, joka on Jumalan luomistyön kruunu. Mutta miesten ja naisten väliset eroavaisuudet eivät ole vastakkainasettelua tai alistamista varten vaan yhteyttä ja suvunjatkamista varten, aina Jumalan kuvina ja kaltaisina. Ilman sitä, että kumpikin antautuu toiselle, kumpaakaan ei voi edes oikein ymmärtää syvällisesti. Avioliiton sakramentti on merkki Jumalan rakkaudesta ihmisiä kohtaan samoin kuin Kristuksen lahjasta morsiamelleen kirkolle.”

Juuri niin se on.

* * *

Katolisen tiedotuskeskuksen puolesta toivotan kaikille lukijoille hyvää ja rauhoittavaa kesää.

M. Tervaportti

Ajankohtaista

Ekumeniaa Mikkelissä

Helsingin piispa Teemu Sippo SCJ ja yleisvikaari Raimo Goyarrola vierailivat toukokuun 11. päivänä Mikkelissä Mikkelin evankelis-luterilaisen piispan Seppo Häkkisen kutsusta.

Piispa Häkkinen esitteli katolisille vierailleen Mikkelin hiippakunnan tuomiokapitulia ja sen työntekijöitä, joiden kanssa rukoiltiin yhdessä päivärukous ennen lounasta. Lounas nautittiin Mikkelin ammattikorkeakoulussa, jossa vieraat tutustuivat myös paikallisiin opiskelijoihin ja oppilaitoksen lanseeraamaan innovaatiotoimintaan.

Iltapäivällä vieraat tapasivat hiippakuntasihteereitä ja kuulivat Mikkelin hiippakunnan organisaatiosta, toiminnasta ja haasteista. Sen jälkeen keskusteltiin ekumeniasta ja kirkkojen tilanteesta Suomessa.

Illalla rukoiltiin Mikkelin tuomiokirkossa ekumeeninen vesper. Tunnelma oli osallistujien mukaan perheenomainen ja lämmin. ”Oli hieno rukoilla yhdessä”, totesi myös isä Raimo Goyarrola ja jatkoi: ”Kaipaamme sitä, että olisimme samassa kirkossa, mutta siihen asti voimme ainakin nauttia toistemme sydämellisyydestä, ystävyydestä ja rakkaudesta.”

KATT

FIDES

Katolinen hiippakuntalehti
Katolskt stiftsblad
Vuosi 2015
78. vuosikerta

Päätoimittaja/Huvudredaktör
Marko Tervaportti

2015

nro	dl	ilmestyy
8	3.8.	14.8.
9	31.8.	11.9.
10	28.9.	9.10.
11	2.11.	13.11.
12	30.11.	11.12.

Toimitus ja tilaukset
Katolinen tiedotuskeskus
Pyhän Henrikin aukio 1 B
00140 Helsinki

Redaktion och prenumeration
Katolsk informationstjänst
Sankt Henriksplatsen 1 B
00140 Helsingfors

Puhelin/Telefon 09-6129470
Fax 09-650715

Pankkiyhteys/Bankförbindelse:
(IBAN) FI98 8000 1901 2425 53
(BIC) DABAFIHH.

Ilmestyy 12 kertaa vuodessa.
Vuonna 2015 vuosikerran hinta 35 e, ulkomaille 40 e. / Utkommer med 12 nummer årligen. 2015: prenumeration 35 e, till utlandet 40 e.

Paino / tryck:
I-print Oy, Seinäjoki

Internet
katolinen.fi > fides
fides@katolinen.fi

Osoitteenmuutokset ja ilmoitukset / Addressförändringar och annonser
info@katolinen.fi

Sisällys

2 Pääkirjoitus

3 Uutisia ja ajankohtaista

4 Uutisia ja ajankohtaista

5 Sunnuntait ja juhlapyhät
Rukouksen apostolaatti

6 Paavi: Romero, hyvä paimen, kuuli kansansa kärsimykset

7 Paavi Franciscuksen saarna Caritas Internationalis -järjestön yleiskokouksen avajaismessussa

8 Pyhän maan uudet pyhät

9 Suomen katolilaisten taivaallinen hanke

10 Jumalan laupeuden kasvojen näkyväksi tuleminen meidän elämässämme ja maailmassa

11 98 vuotta Marian ilmestymisistä

12 Kasteen vastavuoroinen tunnustaminen ja sen ekklesiologiset implikaatiot

14 2014 oli Raamatun käännösten ennätysvuosi

16 Pilgrimsfärder i Europa

17 Marianska pilgrimsfärden från Lojo medeltida kyrka till Stella Maris

18 Jeesuksen pikkusisarena Suomessa

19 Tapaaminen Jeesuksen kanssa

20 Lukijoilta

21 Ilmoituksia

22 Seurakunnat ja ohjelmat

24 Köyhien marttyyri Romero

Kannen kuva: Pohjoismaiden katolinen perhekonferenssi kokosi eri Pohjoismaista satakunta katolilaista Kööpenhaminaan keskustelemaan perheen asemasta ja vahvuudesta ja jakamaan kokemuksiaan perheelämän arjesta iloisessa ja kannustavassa hengessä. Konferenssin pääjärjestäjä, diakoni Kaare H. Nielsen piti kokousta onnistuneena: "Käsitykseni mukaan osallistujat olivat hyvin tyytyväisiä."

Uutisia ja ajankohtaista

Paavi: Caritaksen työhön osallistuvat ovat Kristuksen todistajia

Kansainvälinen Caritas-kattojärjestö eli Caritas Internationalis vietti 20. yleiskokoustaan Roomassa 12.-17.5.2015. Yleiskokous valitsi Caritas Internationalis -järjestön uudeksi puheenjohtajaksi Manilan arkkipiispan (Filippiinit), kardinaali Luis Antonio Taglen (kuvassa). Hän seuraa puheenjohtajan tehtävässä kardinaali Oscar Rodriguez Maradiagaa, joka luopui tehtävästä kaksi kautta palveltuaan.

Yleiskokous nimesi Caritas Internationalis -järjestön taivaalliseksi suojelijaksi arkkipiispa Oscar Romeron. Vuonna 1980 surmattu arkkipiispa Romero julistettiin autuaaksi San Salvadorissa 23. toukokuuta 2015.

Yleiskokouksen avajaismessun vietti paavi Franciscus 12. toukokuuta. Hän muistutti Caritaksen työhön osallistuvien olevan Kristuksen todistajia. Caritaksen palvelutyön juuri on "yksinkertainen ja kuuliainen Jumalan ja lähimmäisen vastaanottaminen". Paavi puhui saarnassaan myös vastuusta ruokkia nälkäiset ja kattaa pöytä kaikille, viitaten Caritaksen "yksi yhteinen ihmisperhe, ruokaa kaikille" -kampanjaan.

KATT/VIS/caritas.org

Paavin ympäristöaiheinen kiertokirje ilmestyy kesäkuussa

Paavi Franciscuksen uusi kiertokirje, joka käsittelee ekologiaa ja ympäristöasioita, julkaistaan kansainvälisillä kielillä 18. kesäkuuta 2015. Teksti löytyy silloin Vatikaanin internetsivulta www.vatican.va. Kiertokirjeen nimi *"Laudato Sii"* (Ole ylistetty) on lainaus pyhän Franciscus Assisilaisen kuuluisasta "luotujen ylistyksestä". Kiertokirje käännetään ja julkaistaan suomeksi syksyn 2015 aikana.

KATT/VIS

Irlannin kansanäänestys: Kirkon on vahvistettava evankelioimistyötä

Perjantaina 22.5.2015 katolilaisenemmistöisen Irlannin kansanäänestyksessä 62 % äänestäneistä kannatti sukupuolineutraalia avioliittolakia, ja näin Irlannista tuli ensimmäinen maa, jossa tällainen laki on hyväksytty kansanäänestyksellä. Tulosta on kommentoinut muun muassa paavi Franciscuksen vuonna 2013 Vatikaanin valtiosihteeriksi nimittämä kardinaali Pietro Parolin, jonka mukaan "Kirkon on vahvistettava evankelioimistyötänsä."

Dublinin arkkipiispa Diarmuid Martin totesi äänestystuloksen jälkeen, että kirkon on katsottava tosiasioita – mitä teemme hyvin ja millä alueella taas on kysyttävä, olemmeko täysin etääntyneet nuorista ihmisistä. "Jos tämä kansanäänestys oli vahvistus nuorten näkemyksille, kirkolla on edessään valtava tehtävä löytää kieli, jolla kirkon sanoma voi saavuttaa heidät."

Vatikaanin valtiosihteeri, kardinaali Pietro Parolin (kuvassa) kommentoi tulosta jyrkemmin: "Irlannin kansanäänestys oli tappio ihmiskunnalle. Olin surullinen lopputuloksesta. Kirkon on vahvistettava evankelioimistyötänsä." Centesimus Annus -säätiön kansainvälisessä talous- ja yhteiskuntaelämän kysymyksiä käsitelleessä konferenssissa puhunut Parolin lisäsi: "Dublinin arkkipiispa totesi, että kirkon on otettava tämä todellisuus huomioon, mutta mielestäni kirkon on otettava se huomioon siinä merkityksessä, että sen on vahvistettava sitoutumistaan ja ponnistuksiaan evankeliumin julistamisessa. Uskon, että voidaan puhua ei vain kristillisten periaatteiden tappiosta vaan ihmiskunnan tappiosta."

Tulevasta perhesynodista kysyttäessä Parolin totesi: "Meille perhe pysyy keskipisteenä, ja meidän on todella tehtävä kaikkemme puolustaaksemme, suojellaksemme ja edistääksemme perhettä, koska koko ihmiskunnan ja kirkon tulevaisuus – myös viimepäiväisten tapahtumien suhteen [Irlannin kansanäänestys] – riippuu perheestä. Jos perhettä ei tueta, poistetaan perusta tulevaisuuden rakentamiselta."

KATT/Vatican Insider/Catholic Herald

Ajankohtaista

Konsekraatiojuhla vahvisti luottamusta

Stella Mariksessa vietettiin torstaina 21.5.2015 piispa Teemu Sipon SCJ johdolla juhlaa, jonka perimmäisenä tarkoituksena oli – jälleen kerran – vihkiä Suomi, Katolinen kirkko Suomessa ja erityisesti Stella Maris Neitsyt Marian tahrattomalle sydämelle.

Piispa, hänen kanssaan paikalla olleet toistakymmentä pappia ja koolla ollut monikymmenpäinen kirkkokansa rukoili konsekraatiorukouksen yhdessä kauniin pyhän messun päätteeksi.

Messun jälkeen paikalla olleet saivat mahdollisuuden seurustella keskenään iloisen tunnelman vallitessa Stella Mariksen pihalla. Aamun sateinen sää oli nimittäin messun lopulla, joidenkin tarkkailijoiden mukaan juuri ehtoollisaineiden muuttumisen hetkellä, vaihtunut kesäiseksi auringonpaisteeksi. Keskustelu jatkui herkullisella lounastarjoilulla, joka vain vahvisti messua ja mariaanista konsekraatiota seurannutta ilon, luottamuksen ja keskinäisen yhteenkuuluvaisuuden tunnetta.

Konsekraatiojuhlaa oli edeltänyt yhdeksän päivää kestänyt novena, jonka rukouksiin voi tutustua Stella Mariksen kotisivuilla.

Juhlassa piispa Teemu myös kannusti Stella Mariksen toiminnan tukemisesta kiinnostuneita kokoontumaan yhteen mahdollisen Stella Mariksen ystävät -yhdistyksen perustamista varten. Tätä kautta keskuksen toimintaa voisi auttaa ja tukea keskitetyllä tavalla.

Juhlakuvakooste ja juhlan tekstit on nähtävissä hiippakunnan ja Stella Mariksen kotisivuilla.

KATT

60. Köyliön pyhiinvaellus 14.6.2015

Perinteinen pyhiinvaellus Köyliöön piispa Henrikin surmapaikalle tehdään sunnuntaina 14. kesäkuuta. **Messu Kirkkokarilla alkaa klo 13.00.**

Matkustustilannetta ja tilaa busseissa voi vielä tiedustella omasta seurakunnasta. Kuljetus saareen veneillä maksaa meno-paluu 4 euroa. Messun jälkeen paikallinen kylätoimikunta tarjoaa edulliseen hintaan kahvia ja voileipiä.

Köyliön pyhiinvaellus on pyhän marttyyripiispamme Henrikin kunniaksi tehtävä vaellus, tärkein meille Suomessa asuville ja suomalaisille katolilaisille. Kaikki mukaan!

Kuva Pekka Rantakari

Anders Arborelius ny ordförande för Sveriges kristna råd

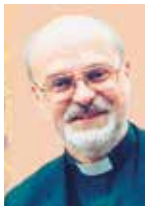

Stockholms katolska biskop Anders Arborelius OCD har valts till ny ordförande för Sveriges kristna råd. Biskop Anders Arborelius övertar ordförandeskapet från ärkebiskop Dioscoros Benyamin Atas (Syrisk-ortodoxa kyrkan i Sverige). Inom Sveriges kristna råd finns numera 26 medlemskyrkor som är uppdelade inom fyra kyrkofamiljer: lutherska kyrkofamiljen (4 medlemskyrkor), frikyrkliga kyrkofamiljen (6 medlemskyrkor), katolska kyrkofamiljen (utgörs av Stockholms katolska stift) och ortodoxa/österländska kyrkofamiljen (15 medlemskyrkor). Ordförandeskapet alterneras mellan de olika kyrkofamiljerna.

"Vi lever i en tid då kristna i många länder förföljs vilket bidrar till att flera kyrkor växer i vårt land. Det är viktigt att vi visar solidaritet med andra kristna, både här hemma och ute i världen", säger biskop Arborelius och fortsätter: "Som kyrkor behöver vi gemensamt ge ut vårt vittnesbörd och berätta om vår syn på exempelvis migration och hur vi värnar klimatet. Tillsammans behöver vi göra Jesus känd, älskad och tillbedd."

KATT/skr.org

Laupeuden riemuvuoden logo ja internetsivu julkistettiin

8. joulukuuta 2015 alkavan laupeuden riemuvuoden tunnuslause "Armahtavia kuten Isä" (vrt. Luuk. 6:36) on kutsu seurata Isän esimerkkiä: hän ei kehota meitä tuomitsemaan vaan antamaan anteeksi. Riemuvuoden logon on suunnitellut isä Marko I. Rupnik. Siinä on varhaiskirkossa tärkeä kuva Pojasta, joka on ottanut harteilleen kadotetun sielun osoittaakseen, että Kristuksen rakkaus tuo täyttymykseen inkarnaation salaisuuden huipentuen lunastukseen. Hyvä paimen katsoo ihmisen silmin – Kristus näkee Adamin silmin ja Adam Kristuksen silmin. Jokainen ihminen löytää Kristuksessa, uudessa Adamissa, oman ihmisyytensä. Tämä kuva on sijoitettu mantelinmuotoiseen kehykseen, joka on tyypillinen varhaisessa ja keskiaikaisessa ikonografiassa ja muistuttaa Kristuksen kahdesta luonnosta. Kolme sisäkkäistä ovaalia, joiden väri vaalenee ulkoreunaa kohti, viittaavat Kristukseen, joka tuo ihmiskunnan ulos synnin ja kuoleman pimeydestä. Tummimman värin syvyys puolestaan viittaa Isän rakkauden läpitunkemattomuuteen.

Riemuvuoden kansainvälinen internetsivu löytyy osoitteesta **www.iubilaeummisericordiae.va**. Sivu on seitsemällä kielellä: italia, englanti, espanja, portugali, ranska, saksa ja puola. Sivulle päivitetään tietoa riemuvuoden suurista tapahtumista.

Suomenkielinen laupeuden riemuvuoden sivu puolestaan löytyy hiippakunnan kotisivulta **katolinen.fi** otsikon "ajankohtaista" alta.

Paavi Franciscuksen bulla laupeuden riemuvuodesta, ***Misericordiae Vultus*** (Laupeuden kasvot) on saatavana kirjasena ilmaiseksi seurakunnista sekä ladattavissa pdf:nä edellämainitulta hiippakunnan kotisivulta.

KATT/VIS

Isä Frans Voss eläkkeelle Hollantiin

Elämäntyönsä Jeesuksen pyhän sydämen veljeskunnan pappina Suomessa vuodesta 1965 alkaen tehnyt isä Frans Voss SCJ lähtee viettämään ansaittuja eläkepäiviään takaisin kotimaahansa Hollantiin. Isä Fransin jäähyväismessu vietetään Pyhän Marian kirkossa Helsingissä sunnuntaina 16.8.2015 klo 10.00 alkaen. Messun jälkeen kirkkokahvien yhteydessä isä Fransin voi vielä tavata. *KATT*

Sunnuntait ja juhlapyhät

12.6. perjantai, JEESUKSEN PYHÄ SYDÄN, juhlapyhä
1L Hoos. 11:1a, 3-4, 8c-9
Ps. Jes. 12:2-3, 4bcd, 5-6. - 3
2L Ef. 3:8-12, 14-19
Ev. Joh. 19:31-37

14.6. kirkkovuoden 11. sunnuntai (III)
1L Hes. 17:22-24
Ps. 92:2-3, 13-14, 15-16. - 2a
2L 2. Kor. 5:6-10
Ev. Mark. 4:26-34

21.6. kirkkovuoden 12. sunnuntai (IV)
1L Job 38:1, 8-11
Ps. 107:23-24, 25-26, 28-29, 30-31. - 1
2L 2. Kor. 5:14-17
Ev. Mark. 4:35-40

24.6. keskiviikko, PYHÄN JOHANNES KASTAJAN SYNTYMÄ, juhlapyhä
1L Jes. 49:1-6
Ps. 139:1-3, 13-14, 15. - 14a
2L Ap.t. 13:22-26
Ev. Luuk. 1:57-66, 80

28.6. kirkkovuoden 13. sunnuntai (I)
1L Viis. 1:13-15, 2:23-24
Ps. 30:2+4, 5-6, 11+12a+13b. -2a
2L 2. Kor. 8:7, 9, 13-15
Ev. Mark. 5:21-43 tai Ev. Mark. 5:21-24, 35b-43

29.6. maanantai, PYHÄT APOSTOLIT PIETARI JA PAAVALI, juhlapyhä
1L Ap.t. 12:1-11
Ps. 34:2-3, 4-5, 6-7, 8-9. - 5b
2L 2. Tim. 4:6-8, 17-18
Ev. Matt. 16:13-19

5.7. kirkkovuoden 14. sunnuntai (II)
1L Hes. 2:2-5
Ps. 123:1-2a, 2bc, 3-4. - 2c
2L 2. Kor. 12:7-10
Ev. Mark. 6:1-6

12.7. kirkkovuoden 15. sunnuntai (III)
1L Aam. 7:12-15
Ps. 85:9ab-10, 11-12, 13-14. - 8
2L Ef. 1:3-14 tai 2L Ef. 1:3-10
Ev. Mark. 6:7-13

19.7. kirkkovuoden 16. sunnuntai (IV)
1L Jer. 23:1-6
Ps. 23:1-3a, 3b-4, 5, 6. - 1
2L Ef. 2:13-18
Ev. Mark. 6:30-34

26.7. kirkkovuoden 17. sunnuntai (I)
1L 2. Kun. 4:42-44
Ps. 145:10-11, 15-16, 17-18. - vrt. 16
2L Ef. 4:1-6
Ev. Joh. 6:1-15

2.8. kirkkovuoden 18. sunnuntai (II)
1L 2. Moos. 16:2-4, 12-15
Ps. 78:3+4bc, 23-24, 25+54. - 24b
2L Ef. 4:17, 20-24
Ev. Joh. 6:24-35

6.8. torstai, HERRAN KIRKASTUMINEN, juhla
1L Dan. 7:9-10, 13-14 tai 2. Piet. 1:16-19
Ps. 97:1-2, 5-6, 9. - 1a+9a
Ev. Mark. 9:2-10

9.8. kirkkovuoden 19. sunnuntai (III)
1L 1. Kun. 19:4-8
Ps. 34:2-3, 4-5, 6-7, 8-9. - 9b
2L Ef. 4:30 - 5:2
Ev. Joh. 6:41-51

15.8. lauantai, AUTUAAN NEITSYT MARIAN TAIVAASEEN OTTAMINEN, juhlapyhä
1L Ilm. 11:19a, 12:1, 3-6a, 10ab
Ps. 45:10, 11-12, 16. - 10b
2L 1. Kor. 15:20-26
Ev. Luuk. 1:39-56

16.8. kirkkovuoden 20. sunnuntai (IV)
1L San. 9:1-6
Ps. 34:2-3, 10-11, 12-13, 14-15. - 9b
2L Ef. 5:15-20
Ev. Joh. 6:51-58

Piispan kalenterista

10.5. Englanninkielinen messu klo 10 ja päämessu klo 11 Nasaretin pyhän perheen kirkossa Oulussa

14.6. Pyhän Henrikin messu Kirkkokarilla Köyliössä

15.6. Kokous Suomen Ekumeenisessa Neuvostossa

16.6. Messu Karmeliittaluostarissa klo 10

22.6. - 3.7. Hampurin ja Osnabrückin hiippakuntien järjestämät opintopäivät Ohrbeckissa Saksassa, vierailu Freiburgissa.

Rukous

Rukouksen apostolaatti

Kesä-ja heinäkuun 2015 rukouksen apostolaatin palsta

Tällä kerralla Fides-lehti on kaksoisnumero. Mietiskelkäämme maallikkojen osaa kirkon ja yhteiskunnan elämässä. Vatikaanin II kirkolliskokous omisti heille oman luvun dogmaattisessa konstituutiossaan kirkosta (Lumen gentium). Sen jälkeen keskustelu maallikkojen merkityksestä ja tehtävästä kirkossa ja maailmassa nykyaikana on ollut vilkasta. On syntynyt lisää asiakirjoja, jotka toinen toisensa jälkeen ovat korostaneet kaikkien kirkon jäsenten yleistä kutsumusta pyhyyteen kasteen sakramentin perusteella ja heidän siitä johtuvaa tasa-arvoisuuttaan. Toisaalta tähän on lisätty toinenkin periaate; se, että kaikki ovat tasa-arvoisia erilaisuudessaan. Seuraten Jeesuksen esimerkkiä heidän on palveltava Jumalaa, toisiaan ja maailmaa saamiensa lahjojen, koulutuksen ja aseman mukaan.

Tämä kristillinen käsitys ihmisen elämän arvosta ja työstä oli uusi ja mullistava silloisessa roomalais-kreikkalaisessa kulttuurissa. Siinä kansalainen oli ihminen, joka ei tee raskasta ruumiillista työtä, mikä oli lähinnä orjien ja naisten tehtävä. Oikea mies keskusteli politiikasta, ja suoritti maansa hyväksi vain yleishyödyllisiä julkisia kunniatehtäviä. Hän piti myös tärkeänä omaa henkistä ja ruumiillista kuntoaan. Sitä vastoin kristinuskon ansio oli, että se antoi kaikille ihmisille, sekä miehille että naisille, takaisin heidän alkuperäisen ihmisarvonsa Jumalan luomistyön kruununa ja hoitajana. Sen mukaan työnteko ei ole kenellekään ihmisarvon vastaista. Naiset ovat tasa-arvoisia miesten kanssa. Sen lisäksi kummallakin sukupuolella on tietyt erityiset lahjat, jotka koituvat avioliiton ja perhe-elämän onneksi ja siunaukseksi ja vaikuttavat myös laajemmin hyvän yhteiskuntaelämän kehityksessä. Sukupuolten erilaisuuden tarkoitus on, että mies ja nainen yhteiselämässään auttavat ja täydentävät toisiaan, kuten voimme lukea luomiskertomuksesta (1. Moos. 12:18).

Kirkolliskokouksen isät määrittelivät maallikot kirkossa seuraavalla tavalla: heillä tarkoitetaan kaikkia kristittyjä, paitsi pappeja ja Jumalalle vihittyjä, eli niitä uskovia, jotka kasteessa on liitetty Kristuksen ruumiiseen ja koottu Jumalan kansaksi ja jotka omalla tavallaan ovat päässeet osallisiksi Kristuksen papillisesta, profeetallisesta ja kuninkaallisesta virasta. Heidät on kutsuttu elämään kaikkien maallisten velvollisuuksien parissa vuorisaarnan autuaaksijulistusten hengessä, nimenomaan elämään keskellä maailmaa, jonne Jumala on kutsunut heidät suorittamaan omaa tehtäväänsä ja niin ikään kuin sisältä käsin vaikuttamaan hapatteen tavoin maailman pyhittämiseksi (LG 31-33).

Elämään millä tavalla? Ennen kaikkea vaikuttamaan omalla elämän todistuksellaan. Säteillen uskoa, toivoa ja rakkautta he julistavat Kristuksen pelastustyötä ympäristölleen. Sillä tavalla he erityisesti valaisevat ja järjestävät niitä ajallisia asioita, joihin he ovat kiinteässä yhteydessä, niin että ne aina tapahtuisivat Kristuksen mielen mukaisesti ja kehittyisivät Luojan ja Lunastajan kunniaksi ja ylistykseksi.

Vaikka kirkon kaikki jäsenet eivät kuljekaan samaa tietä, kaikki ovat saaneet Jumalan armosta saman uskon lahjan (vrt. 2. Piet. 1:1). Maallikkojen erityinen tehtävä on tehdä kirkko läsnäolevaksi ja toimivaksi niissä paikoissa ja olosuhteissa, joihin heidät on lähetetty ja joita varten heidät on erityisesti varustettu. Heidän myötävaikutuksellaan kirkko voi tulla maan suolaksi kaikkialla maailmassa.

Heinäkuun rukousaiheet ovat samansuuntaiset. Pyydämme Jumalaa antamaan meille poliitikkoja, joilla on sydän paikallaan ja jotka työskentelevät entistä veljellisemmän ja oikeudenmukaisemman yhteiskunnan puolesta, kantaen erityisesti huolta köyhistä ja syrjäytyneistä, jotka helposti unohdetaan lainsäädännössä. He tarvitsevat meidän esirukouksiamme. Lopuksi emme saa unohtaa rukoilla, että löytyisi nuoria naisia ja miehiä, jotka haluavat omistaa koko elämänsä Jumalalle ja kirkolle ja auttaa maallikkoja täyttämään omaa elämäntehtäväänsä Jumalan kunniaksi ja kanssaihmistensä ajalliseksi ja ikuiseksi iloksi.

isä Frans Voss SCJ

Rukoilkaamme...

Kesäkuu
- Että maahanmuuttajat ja pakolaiset toivotettaisiin tervetulleiksi ja heitä kohdeltaisiin kunnioittavasti niissä maissa, joihin he saapuvat.
- Että Jeesuksen henkilökohtainen kohtaaminen herättäisi monissa nuorissa halun antaa itsensä pappeuteen tai Jumalalle vihittyyn elämään.

Juni
- Att invandrare och flyktingar välkomnas och respekteras i de länder de kommer till.
- Att det personliga mötet med Jesus hos många unga väcker en önskan att viga sina liv åt honom genom att bli präster eller ordensfolk.

Heinäkuu
- Että poliittista vastuuta elettäisiin kaikilla tasoilla todeksi suuren laupeuden muotona.
- Että Latinalaisen Amerikan kristityt voisivat yhteiskunnallisen epätasa-arvon edessä antaa todistuksen rakkaudesta köyhiä kohtaan ja työskennellä entistä veljellisemmän yhteiskunnan puolesta.

Juli
- Att politiskt ansvar på all nivåer utövas som en form av kärlek.
- Att de kristna i Latinamerika mitt i de sociala orättvisorna kan vittna om kärlek till de fattiga och medverkar till ett mer rättvist samhälle.

Pyhä isä

Paavi: Romero, hyvä paimen, kuuli kansansa kärsimykset

Paavi Franciscuksen kirje San Salvadorin arkkipiispalle José Luis Escobarille Óscar Romeron autuaaksijulistamisen johdosta

Rakas veli,

Monsignor Óscar Arnulfo Romero Galdámezin, arkkihiippakuntasi paimenen, autuaaksijulistaminen on suuri ilonaihe El Salvadorin kansalle ja meille, joille kirkon parhaiden lasten esimerkki on hyödyksi. Monsignor Romero, joka rakensi rauhaa rakkauden voimalla, todisti uskosta omistautuneella elämällään loppuun saakka.

Herra ei koskaan hylkää kansaansa vaikeuksissa ja osoittaa aina huolenpitonsa sen tarpeista. Hän näkee sorron, kuulee lastensa tuskanhuudot ja tulee heidän avukseen vapauttaakseen heidät sorrosta ja johdattaakseen heidät uuteen maahan, hedelmälliseen ja avaraan maahan, joka ”tulvii maitoa ja hunajaa” (vrt. 2. Moos. 3:7-8). Niin kuin hän kerran valitsi Mooseksen, jotta tämä johtaisi kansaa hänen nimessään, niin hän jatkuvasti herättää mielensä mukaisia paimenia, jotka kaitsevat viisaasti ja taitavasti hänen laumaansa (vrt. Jer. 3:15).

Kauniissa Keski-Amerikan maassanne Tyynenmeren rannoilla Herra antoi kirkolleen palavan paimenen, joka Jumalaa rakastaen ja veljiään palvellen tuli Kristuksen, hyvän paimenen, kuvaksi. Vaikeina aikoina monsignor Romero osasi johtaa, puolustaa ja suojella laumaansa pysyen uskollisena evankeliumille ja koko kirkon yhteydessä. Hänen palveluviralleen oli tunnusomaista erityinen huomio köyhimpiä ja syrjäytyneitä kohtaan. Kuolemansa hetkellä, viettäessään rakkauden ja sovituksen pyhää uhria, hän sai armon tulla täysin Hänen kaltaisekseen, joka antoi elämänsä lampaidensa puolesta.

Tänä El Salvadorin ja myös muiden Latinalaisen Amerikan maiden juhlapäivänä kiitämme Jumalaa siitä, että hän

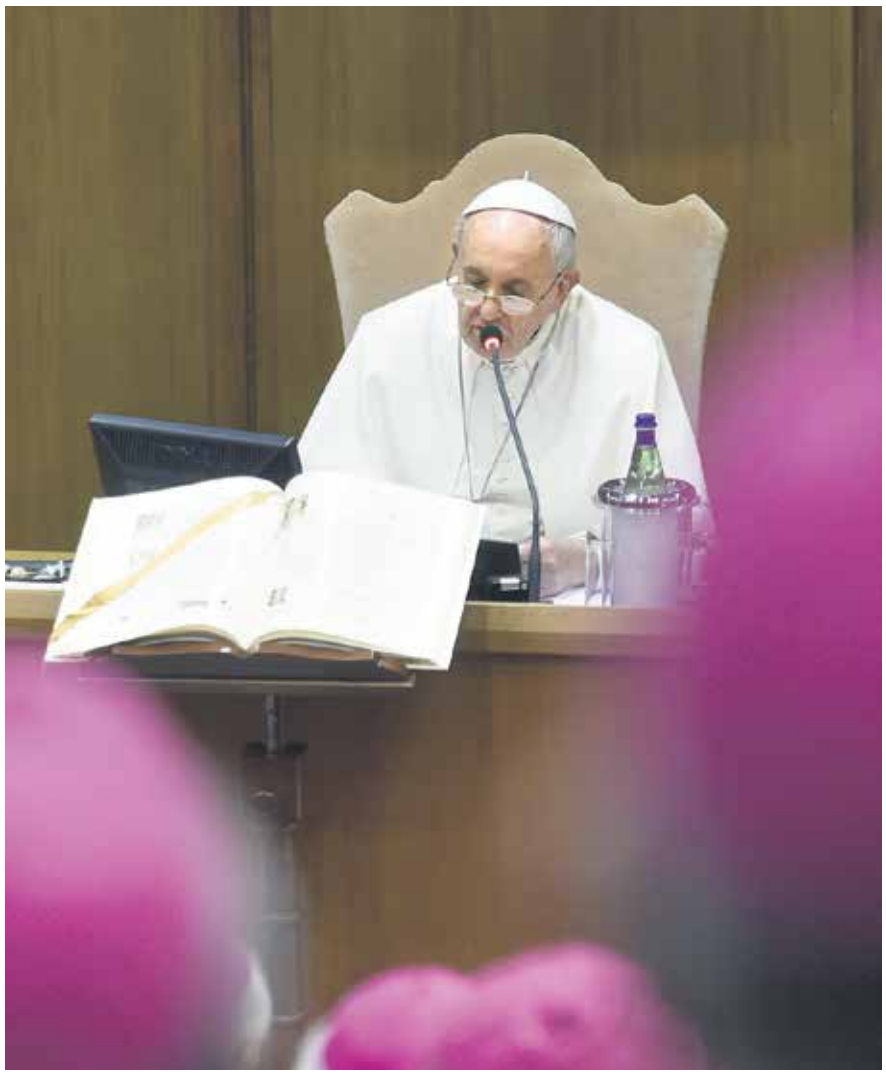

Kuva Siciliani-Gennari/SIR

antoi marttyyripiispalle kyvyn nähdä ja kuulla kansansa kärsimykset ja muovasi hänen sydämensä, jotta hän Jumalan nimessä ohjaisi ja valaisisi ja hänen toiminnastaan tulisi täydellistä kristillisen rakkauden harjoittamista.

Tämän uuden autuaan ääni kaikuu tänäänkin muistuttaakseen meille, että kirkko, veljien kokoontuminen Herransa ympärille, on Jumalan perhe, jossa ei voi olla jakautumisia. Usko Jeesukseen Kristukseen, oikein ymmärrettynä ja kaikkine seurauksineen omaksuttuna, synnyttää yhteisöjä, jotka toteuttavat rauhaa ja solidaarisuutta. Tähän kirkkoa kutsutaan tänään El Salvadorissa, Amerikassa ja koko maailmassa: olemaan täynnä laupeutta ja tulemaan sovituksen hapatteeksi yhteiskunnassa.

Monsignor Romero kutsuu meitä harkintaan ja mietiskelyyn, elämän kunnioittamiseen ja yksimielisyyteen. On välttämätöntä tuomita ”miekan väkivalta eli viha” ja elää todeksi ”rakkauden väkivaltaa, sitä joka antoi ristiinnaulita Kristuksen, sitä joka antaa jokaisen voittaa itsekkyytensä, jotta keskuudessamme ei ole armotonta epätasa-arvoa”. Hän osasi nähdä ja koki omassa ruumiissaan ”itsekkyyden, joka kätkeytyy niihin, jotka eivät tahdo luopua omastaan saavuttaakseen toiset”. Isän sydämellä hän kantoi huolta ”köyhästä enemmistöstä” pyytäen vallanpitäjiä muuttamaan ”aseet sirpeiksi työtä varten”.

Kaikki, joille monsignor Romero on ystävä uskossa, kaikki, jotka kutsuvat häntä avuksi suojelijana ja esirukoilijana, kaikki, jotka ihailevat häntä, löytävät hänessä voiman ja rohkeuden rakentaa Jumalan valtakuntaa ja työskennellä tasa-arvoisemman ja arvollisemman yhteiskuntajärjestyksen puolesta.

Tämä on otollinen aika todelliselle kansalliselle sovinnolle nykyään kohtaamiemme haasteiden edessä. Paavi jakaa toivon ja yhtyy rukouksiin, jotta marttyyriuden siemen kantaisi hedelmää ja tämän kansakunnan pojat ja tyttäret vahvistuisivat oikeilla teillään – kansankunnan, jolla on kunnia kantaa maailman jumalallisen Pelastajan [=espanjaksi El Salvador] nimeä.

Rakas veli, pyydän sinua rukoilemaan ja pyytämään muita rukoilemaan puolestani, ja annan apostolisen siunaukseni kaikille niille, jotka eri tavoin osallistuvat uuden autuaan juhlallisuuksien viettämiseen.

Vatikaanissa 23. toukokuuta 2015,
veljellisesti,

Franciscus

———

(Óscar Romerosta lisää takasivulla 24)

Autuaan Hemmingin muistopäivänä messu Turun tuomiokirkossa

Katolinen kirkko Suomessa viettää toukokuun 22. päivänä vuosittain autuaan Hemmingin muistopäivää. Tänä vuonna, 22.5.2015, piispa Teemu Sippo SCJ vietti Turun tuomiokirkon Tarkk’ampujan kappelissa pyhän messun autuaan Hemmingin muistoksi.

Messun oli osaltaan tarkoitus vahvistaa autuaan Hemmingin kulttia ja sillä tavalla antaa lisää voimaa hiippakunnan toiveille saada päätökseen reformaation takia kesken jäänyt autuaan Hemmingin kanonisaatioprosessi.

Messun yhteydessä oli jaossa myös uusia rukouskortteja, joissa oleva rukous on seuraavanlainen:

Autuas piispa Hemming, piispana ja paimenena sinä johdit Suomen katolista laumaa oikeudenmukaisuuden, totuuden ja rakkauden hengessä ja uudistit tarmokkaasti kirkon elämää Kristuksen evankeliumin levittämiseksi.

Rukoile tänäkin päivänä paikalliskirkkomme puolesta, jotta se pysyisi uskollisena taivaallisen Isän tahdolle seuraten aina Kristuksen, hänen Poikansa, esimerkkiä ja olisi alati avoin Pyhän Hengen armon vaikutukselle.

Rukoile myös oman erityisen rukousaiheeni puolesta: …

Tätä pyydämme Kristuksen, Herramme, kautta. — Aamen.

Autuaalle Hemmingille osoitetuista, toteen käyneistä esirukouspyynnöistä pyydetään ystävällisesti ilmoittamaan hiippakunnan kuuriaan: hiippakunta@katolinen.fi.

KATT

Pyhä isä

Paavi Franciscuksen saarna

Caritas Internationalis -järjestön 20. yleiskokouksen avajaismessussa 12. toukokuuta 2015

Kuva Siciliani-Gennari/SIR

Kuulemamme Apostolien tekojen lukukappale (Ap.t. 16:22-34) esittelee erityisen henkilön. Hän on vartija Filippin vankilassa, jonne Paavali ja Silas teljettiin kansanjoukon noustua heitä vastaan. Hallitusmiehet ensin ruoskittivat heidät ja sitten lähettivät heidät vankilaan antaen vartijalle määräyksen valvoa heitä tarkoin. Siksi vartija heräessään maanjäristykseen ja nähdessään vankilan ovet avoinna tuli epätoivoiseksi ja aikoi surmata itsensä. Mutta Paavali rauhoitti häntä, ja vavisten ja ihmetellen vartija heittäytyi polvilleen ja rukoili pelastusta.

Kertomuksen mukaan tämä mies otti heti uskon ja pelastuksen tien olennaiset askeleet: hän kuunteli Herran sanaa yhdessä perheensä kanssa, pesi Paavalin ja Silaksen haavat, ja hänet ja hänen perhekuntansa kastettiin. Lopuksi hän otti Paavalin ja Silaksen vastaan kotiinsa, kattoi heille ruokapöydän ja tarjosi heille syötävää, täynnä iloa. Tässä on koko uskon tie.

Julistettu ja uskottu evankeliumi innoittaa pesemään kärsivien jalat ja haavat ja valmistamaan heille pöydän. Eleiden yksinkertaisuus, kun sanan ja kasteen sakramentin vastaanottaminen liittyy veljen vastaanottamiseen, on ikään kuin yksi ainoa ele: Jumalan ja toisen ihmisen vastaanottaminen, toisen vastaanottaminen Jumalan armon avulla, Jumalan vastaanottaminen ja sen tuominen ilmi palvelemalla veljiä. Sana, sakramentit ja palveleminen liittyvät toisiinsa ja ruokkivat toinen toisiaan, kuten jo tästä alkukirkon todistuksesta käy ilmi.

Tässä eleessä voimme nähdä Caritaksen koko kutsumuksen. Caritas on nykyisin suuri kattojärjestö, joka tunnetaan laajasti maailmassa eri toteutumismuodoissaan. Caritas on kirkko monissa osissa maailmaa, ja sen on levittävä yhä laajemmalle eri seurakunnissa ja yhteisöissä sen uudistamiseksi, mitä kirkon alkuaikoina tapahtui. Todellakin kaiken palvelutyönne juuri on yksinkertainen ja kuuliainen Jumalan ja lähimmäisen vastaanottaminen. Tämä on juuri. Jos tämä juuri poistetaan, Caritas kuolee. Tämä vastaanottaminen tapahtuu teissä henkilökohtaisesti, jotta sitten lähdette maailmaan ja palvelette ihmisiä Kristuksen nimessä, hänen jonka olette kohdanneet ja jonka kohtaatte jokaisessa veljessä ja sisaressa. Juuri tämän vuoksi Caritas välttyy tulemasta pelkäksi humanitääriseksi organisaatioksi.

Jokaisen paikalliskirkon Caritas, pienimmänkin, on sama. Ei ole suuria ja pieniä Caritas-järjestöjä, vaan kaikki ovat tasavertaisia. Pyytäkäämme Herralta armoa, jotta ymmärtäisimme Caritaksen todellisen ulottuvuuden; armoa olla lankeamatta harhaluuloon, että hyvin organisoitu keskushallinto olisi oikea tie; armoa ymmärtää, että Caritas on aina syrjäseuduilla jokaisessa paikalliskirkossa; armoa uskoa, että keskus-Caritas on vain apua, yhteyden palvelua ja kokemusta, mutta se ei ole kaikkien pää.

Se, joka toteuttaa Caritaksen tehtävää, ei ole pelkkä työntekijä vaan Kristuksen todistaja: hän etsii Kristusta ja antaa Kristuksen etsiä itseään, hän rakastaa Kristuksen hengellä, ilmaisen auttamisen ja lahjan hengellä. Kaikki strategiamme ja suunnitelmamme ovat turhia, jos meissä ei ole tätä rakkautta. Se ei ole meidän rakkauttamme vaan hänen, tai pikemminkin, se on meidän rakkauttamme, jonka hänen rakkautensa on puhdistanut ja vahvistanut.

Näin voi palvella kaikkia ja valmistaa pöydän kaikille. Jumalan sana tarjoaa meille tänään myös tämän kauniin kuvan: pöydän valmistaminen. Jumala valmistaa meille nytkin eukaristian pöydän. Caritas valmistaa monia pöytiä nälkäisille. Viime kuukausina olette toteuttaneet suuren ”Yksi yhteinen ihmisperhe, ruokaa kaikille” –kampanjan. Monet ihmiset yhä tänäänkin odottavat riittävää ravintoa. Planeetallamme on ruokaa kaikille, mutta näyttää vain puuttuvan halua jakaa se kaikkien kanssa. Tehtävämme on pöydän valmistaminen kaikille ja pyytäminen, että pöytä olisi kaikkia varten; voitavamme tekeminen, jotta kaikilla olisi ruokaa, mutta myös maan mahtavien muistuttaminen siitä, että Jumala kutsuu kerran heidät tuomiolle. Silloin käy ilmi, ovatko he todella pyrkineet antamaan ruokaa Hänelle jokaisessa ihmisessä (vrt. Matt. 25:35) ja ovatko he tehneet työtä, jotta ympäristö ei tuhoutuisi vaan voisi tuottaa tätä ruokaa.

Eukaristian pöytää ajatellen emme voi unohtaa niitä kristittyjä veljiämme, joilta väkivaltaisesti on riistetty sekä ruumiin että sielun ruoka: heidät on karkotettu kodeistaan ja kirkoistaan, usein tuhotuista. Vetoan uudestaan, jotta näitä ihmisiä ja näitä sietämättömiä epäoikeudenmukaisuuksia ei unohdeta.

Yhdessä kirkon monien muiden avustusjärjestöjen kanssa Caritas paljastaa siis kristillisen rakkauden voiman ja kirkon toiveen kohdata Jeesus jokaisessa ihmisessä, erityisesti köyhissä ja kärsivissä. Tämä tie meillä on edessämme ja tältä näkökannalta toivon teidän toteuttavan kokouspäivienne työt. Uskomme ne Neitsyt Marialle, joka teki Jumalan ja lähimmäisen vastaanottamisesta elämänsä peruskriteerin. Huomenna (13.5.) vietämme Fatiman Neitsyt Marian muistopäivää, hänen, joka ilmestyi julistaakseen voittoa pahasta. Näin suuren tuen turvin emme pelkää jatkaa lähetystehtäväämme. Aamen.

Franciscus

Hiippakunta-juhla Stiftsfest Diocesan Feast

LAUANTAINA 15.8.

Tämän vuoden hiippakuntajuhla on tavallista juhlavampi, sillä silloin vihitään Lohjan keskiaikaisessa Pyhän Laurin kivikirkossa **klo 10** alkavassa messussa papiksi **dominikaaniveli Gabriel Salmela**. Vihkimisen jälkeen juhlaa jatketaan Stella Mariksessa, jossa nautitaan lounas ja voidaan onnitella uutta suomalaista pappia, joka kaiken lisäksi on dominikaani ja seuraa näin isä Martti Voutilaisen OP viitoittamaa tietä.

Pyhän Henrikin katedraaliseurakunta järjestää bussikuljetuksen seurakuntalaisilleen Helsingistä 15.8. Bussi lähtee katedraalilta klo 8.15 ja ajaa suoraan Lohjalle, mistä messun jälkeen siirrytään samalla bussilla Stella Marikseen. Takaisin Helsingissä olemme n. klo 17. Matkan hinta 15 euroa maksetaan bussissa. Ilmoittautua voi jo nyt Henrikin pappilaan p. 09-637 853.

Muita seurakuntalaisia kehotetaan ottamaan yhteyttä omiin seurakuntiinsa kuljetuksen järjestämiseksi.

Tarkempi ohjelma tulee aikanaan seurakunnan ilmoitustaululle ja hiippakunnan kotisivuille: **katolinen.fi**

Pyhät

Pyhän maan uudet pyhät

Sunnuntaina 17. toukokuuta 2015 paavi Franciscus kanonisoi neljä sääntökuntalaista. Ranskalaisen Jeanne Emilie de Villeneuven ja italialaisen Maria Cristina Brandon ohella kanonisoitiin kaksi ensimmäistä palestiinalaista pyhää – ensimmäiset Lähi-Idässä uudella ajalla syntyneet pyhät: pyhä Marie Alphonsine Danil Ghattas ja pyhä Mariam Baouardy.

Kanonisaation vuoksi Roomaan matkusti myös Palestiinan presidentti Mahmud Abbas, joka tapasi paavin lauantaina 16.5.

Muutama päivä ennen kanonisaatiota tuli tieto, että Vatikaani allekirjoittanee lähiaikoina ensimmäisen sopimuksensa Palestiinan kanssa. Pyhän istuimen ja Palestiinan valtion yhteisen komission tiedote 13. toukokuuta 2015 totesi, että kirkon elämää ja toimintaa Palestiinassa koskevan sopimustekstin työstäminen on saatu valmiiksi ja teksti on annettu osapuolille hyväksymistä ja todennäköisesti lähitulevaisuudessa tapahtuvaa allekirjoitusta varten. Israel ilmaisi heti pettymyksensä siitä, että Pyhän istuimen virallisessa tekstissä käytettiin ensi kertaa ilmaisua ”Palestiinan valtio”.

Vatikaani on tosin eri tavoin käyttänyt ilmaisua vuodesta 2013 ja hyväksynyt YK:n päätöksen Palestiinan hyväksymisestä tarkkailijavaltioksi 2012. Katolisen kirkon virallinen vuosikirja Annuario Pontificio luettelee diplomaattisuhteiden joukossa myös ”Palestiinan valtion”. Vatikaani on pitkään tukenut ”kahden valtion ratkaisua” Israelin ja palestiinalaisten välisessä konfliktissa.

Hänen autuutensa Jerusalemin latinalainen patriarkka Fouad Twal antoi Vatican Insider -lehdelle haastattelun, joka tehtiin yhteistyössä Jerusalemin pyhän haudan ritarikunnan kanssa. Patriarkka totesi, että kaksi palestiinalaista pyhää ovat ”valo tiellämme vaikeuksiemme keskellä. Jos väkivallan ja jakautumisten repimä Pyhä maa näyttää runnellulta, nämä kaksi pyhäämme palauttavat sen pyhyyden. Mariam ja Marie Alphonsine ikään kuin sanovat esimerkillään: ’Kyllä, Pyhä maa voi olla hedelmällinen ja kantaa pyhyyden hedelmää’. Pyhyys on yhä mahdollista jopa äärimmäisen vaikeassa kontekstissa.” Mariam ja Marie Alphonsine eivät tosin elinaikanaan kokeneet Israelin ja palestiinalaisten konfliktia, mutta hekin elivät myrskyisinä aikoina ja äärimmäisessä köyhyydessä. Mariam ei saanut koulusivistystä ja oli itse asiassa lukutaidoton. ”Silti he molemmat rakastivat Jumalaa ja lähimmäisiään kestävinä, kärsivällisesti ja nöyrästi, rakkauden ja uhrin kautta aina pyhyyteen saakka.”

Patriarkka Twalin mukaan näiden kahden uuden pyhän sanoma on rohkaisu pyhyyteen nöyryyden ja yksinkertaisuuden kautta ja Jumalaan luottaminen aina, suurimmissakin vaikeuksissa. Mariam oli omasta mielestään ”pieni ei-mitään”. Marie Alphonsine eli äärimmäisen nöyrästi ja koki myös vainoa, ja hänen kanssaan eläneet sisaret jättivät loppuun saakka huomiotta sen, että hän itse asiassa oli yhteisönsä, Jerusalemin pyhän ruusukon sisarten, perustaja.

Se, että ensimmäiset nykyajan palestiinalaiset pyhät ovat molemmat arabeja, on patriarkan mukaan toivon merkki Palestiinalle, koko Pyhälle maalle ja Lähi-Idälle. ”Pyhyys on aina mahdollista jopa sotien repimällä alueella. Seuratkoon heitä kokonainen pyhien sukupolvi!” Twal totesi, että meillä on nyt kaksi uutta pyhää rukoilemassa rauhan puolesta ja että he ovat täydellisyyden esikuva sekä kristityille että juutalaisille ja muslimeille. Heidän etunimensä Maria, Miriam, on yhteinen kaikille kolmelle traditiolle ja merkki ajallemme: he voivat puhua erottelematta kaikille kolmelle.

Apulaispiispa William Shomali, joka vastaa Jerusalemin latinalaisessa patriarkaatissa palestiinalaisalueista, puolestaan totesi Kirche in Not -avustusjärjestön haastattelussa, että kahden palestiinalaisen kanonisaatio antaa toivoa Pyhän maan kristityille. Hänen mukaansa ”Palestiinan uusissa pyhissä pyhyys tulee näkyväksi. Pyhä Marie Alphonsine oli hyvin nöyrä. Pyhällä Mariamilla oli intensiivinen rukous- ja hurskauselämä. Lukiessamme uusien pyhien elämästä meitä rohkaistaan jäljittelemään heitä. Itse asiassa se on suureksi rohkaisuksi kristityillemme täällä. Se parantaa myös kuvaa kansastamme, josta syntyy myös pyhiä eikä vain terroristeja.”

Jordanian Ammanissa 8. toukokuuta yli 3000 uskovaa osallistui kanonisaatioon valmistautumiseksi järjestettyyn ”Kaksi pyhää pyhästä maastamme” -juhlaan. Israelista, Palestiinasta ja Libanonista matkusti Roomaan yli 2000 pyhiinvaeltajaa patriarkka Fouad Twalin johdolla osallistuakseen itse kanonisaatioon. Myös Palestiinan presidentti Mahmud Abbas delegaatioineen matkusti Roomaan. Piispa Shomali totesi, että kanonisaatio on ensi sijassa hengellinen tapahtuma. Poliittista ulottuvuutta toi se, että nimi Palestiina oli esillä mediassa ja monet ottivat Palestiinan lipun mukaansa. ”Meillä ei ole mitään sitä vastaan, mutta tapahtumaa ei voi kutistaa poliittiseen.”

Piispa Shomali muistutti, että on tärkeää, että kaksi uutta pyhää ovat Lähi-Idästä, Pyhältä maalta, jota kristityt kaikkialla maailmassa kunnioittavat. Pyhällä maalla on nyt kaksi pyhää paikkaa lisää eli heidän hautansa. Toisaalta nämä kaksi uutta pyhää kuuluvat koko kirkolle. Yksi pyhän Mariamin kanonisaatioon johtaneista ihmeistä tapahtui Sisilian Siracusassa, jossa lapsi parani novenan jälkeen selittämättömällä tavalla sydänviasta.

Maanantaina 18.5. paavi Franciscus otti vastaan joukon sisaria, jotka olivat tulleet Roomaan pyhän Marie Alphonsinen ja pyhän Mariamin kanonisaation vuoksi: karmeliittasisaria Betlehemistä ja muualta Lähi-Idästä sekä pyhän ruusukon sisaria.

Paavi nauratti ensin sisaria toteamalla, kuinka Palestiinan presidentti oli kertonut hänelle matkustaneensa Roomaan Jordaniasta lentokoneella, joka oli täynnä nunnia: ”Lentäjäparka…” Sitten paavi antoi sisarille erityisen lähetystehtävän: ”Rukoilkaa näitä kahta pyhää rauhan puolesta maassanne, jotta tämä loppumaton sota päättyisi ja kansojen keskuudessa olisi rauha. Rukoilkaa myös vainottujen kristittyjen puolesta, jotka on karkotettu kodeistaan ja maastaan, ja ’valkohansikkain’ toteutetun vainon uhrien puolesta. Se on salattua, mutta sitä tapahtuu: vainoa valkohansikkain ja terrorismia valkohansikkain. Rukoilkaa paljon rauhan puolesta, ja rukoilkaa nyt, jokainen omalla kielellänne, Terve Maria-rukous yhdessä minun kanssani.”

Katri Tenhunen

Lähteet: VIS/Vatican Insider/Kath.net/ L’Osservatore Romano

Pyhä Marie Alphonsine Danil Ghattas

Marie Alphonsine Danil Ghattas syntyi Jerusalemissa 4. lokakuuta 1843 perheeseen, jossa hän sai hyvän kristillisen kasvatuksen. Hänet kastettiin 19. marraskuuta nimellä Soultaneh Marie. Syyskuussa 1848 hän aloitti ilmestyksen pyhän Joosefin sisarten koulussa; nämä sisaret olivat tulleet Jerusalemiin pari kuukautta aiemmin. Hän sai vahvistuksen sakramentin 18. heinäkuuta 1852. Kun kutsumus sääntökuntaelämään kypsyi, hän meni 1858 ilmestyksen pyhän Joosefin sisarten luostariin. 30. kesäkuuta 1860 hän sai sääntökuntapuvun ja otti luostarinimekseen sisar Marie Alphonsine. Vuonna 1863 hän antoi luostarilupauksensa. Hänen tehtäväkseen tuli uskonnonopetus, jota hän hoiti innolla ja menestyksekkäästi. Hän edisti myös perisynnittömän sikiämisen konfraterniteettia, joka myöhemmin otti nimen ”Marian tyttäret”, sekä kristittyjen äitien ryhmää. Vuonna 1865 hänet lähetettiin Betlehemiin, jossa hän jatkoi opettajan tehtävää.

6. tammikuuta 1874 Betlehemissä Neitsyt Maria ilmestyi hänelle ensimmäisen kerran. Tasan vuoden kuluttua tästä tuli toinen ilmestys ja Neitsyt Maria kehotti häntä perustamaan uuden sääntökunnan, jonka nimeksi tulisi pyhän ruusukon kongregaatio. Heinäkuussa 1880 muutamat nuoret ”Marian tyttäret”, joiden ohjaajana toimi isä Tannous, aloittivat yhteisöelämän, ja yhteisön nimeksi tuli Neitsyt Marian innoituksen mukaisesti pyhän ruusukon sisarten instituutti. Vuonna 1880 sisar Marie Alphonsine sai pyhältä isältä vapautuksen kuuliaisuudenlupauksestaan pyhän Joosefin sisarten sääntökunnassa. Kolme vuotta myöhemmin, 7. lokakuuta 1883, hän liittyi pyhän ruusukon sisariin. Hän säilytti sääntökuntanimenään Marie Alphonsine. Hän antoi lupauksensa 7. maaliskuuta 1885 ja seuraavassa heinäkuussa hänet lähetettiin Jaffaan toimimaan opettajana. Marraskuussa 1886 hän oli perustamassa yhteisön uutta taloa Beit-Sahourissa ja seuraavana vuonna hän lähti sisarten kanssa perustamaan uutta taloa myös Saltiin Jordaniaan. Pyhän ruusukon sisarten sääntö hyväksyttiin 2. marraskuuta 1887 ja kaksi vuotta myöhemmin yhteisö sai hiippakunnallisen hyväksynnän. 1889 sisar Marie Alphonsine lähetettiin Nablusiin, jossa hän kuitenkin sairastumisen vuoksi oli vain pari kuukautta ja joutui palaamaan yhteisön päätaloon Jerusalemiin toipuakseen. Ollessaan jo sääntökuntasisar Marie Alphonsine otettiin dominikaanien kolmanteen sääntökuntaan 4. lokakuuta 1890, pyhän ruusukon neitsyt Marian juhlan aattona.

Vuonna 1892 hänet lähetettiin Zababdehiin ja vuosina 1893-1908 hän toimi Betlehemin luostarin ylisisarena. 1909-1917 hän toimi Jerusalemin pääluostarissa ja sai sitten tehtäväkseen lastenkodin perustamisen Ain Karemiin. Vuonna 1927 hänen terveytensä heikkeni äkillisesti ja hän kuoli 25. maaliskuuta 1927. Hänet julistettiin autuaaksi 22. marraskuuta 2009 Nasaretissa Herran syntymän ilmoittamisen basilikassa.

Pyhän ruusukon kongregaation sisaria toimii nykyään Pyhällä maalla, Libanonissa, Egyptissä, Syyriassa, Kuwaitissa, joissakin Persianlahden emiraateissa (Abu Dhabi, Shariqah) sekä Roomassa.

Pyhä ristiinnaulitun Jeesuksen Mariam Baouardy

Maria Baouardy syntyi 5. tammikuuta Abellinissa (Nasaretissa) kreikkalaiskatoliseen perheeseen. Hänet kastettiin nimellä Mariam. Hän jäi orvoksi kaksivuotiaana ja hänet adoptoitiin setänsä perheeseen, joka muutti vuonna 1854 Aleksandriaan Egyptiin. Kaksitoistavuotiaana Mariam kihlattiin salaa hänen itsensä tietämättä. Peruuttaakseen kihlauksen hän leikkasi pois hiuksensa suututtaen setänsä ja tätinsä, jotka sulkivat hänet kotiin pakkotyöhön. Tietäen hänen ahdinkonsa entinen kotiapulainen kehotti häntä kieltämään uskonsa, mutta Mariam vastasi välittömästi: ”Minä olen katolisen, apostolisen, roomalaisen kirkon tytär.” Vastauksena häntä iskettiin sapelilla kaulaan. Sitten hänet hylättiin lakanaan käärittynä kadulle kuolemaan. Hän heräsi hautaluolassa, jossa siniseen sääntökuntapukuun pukeutunut nainen – Mariamin mukaan Neitsyt Maria – hoiti häntä ja ennusti hänen tulevaisuutensa. Vammoista toivuttuaan hän työskenteli 13 vuotta kotiapulaisena Aleksandriassa, Jerusalemissa ja Beirutissa.

Vuonna 1862 hän muutti Naggiarin perheen mukana Marseilleen, jossa hän huomasi kutsumuksensa sääntökuntaelämään. Vuonna 1865 hän meni ilmestyksen pyhän Joosefin sisarten luostariin. Tämä kongregaatio ei kuitenkaan antanut hänen antaa sääntökuntalupauksia pelästyen epätavallisia ilmiöitä, jotka Mariamin mielestä olivat sairaus: ekstaaseja, näkyjä ja hänen 29. maaliskuuta 1867 saamiaan stigmoja. 14. kesäkuuta 1867 hän meni Paun karmeliittaluostariin, jossa hän sai sääntökuntapuvun ja otti nimen ristiinnaulitun Jeesuksen Maria. Vuonna 1870 hän lähti Mangaloreen perustamaan uutta luostaria, mutta joutui kaksi vuotta myöhemmin palaamaan Pauhun väärinkäsitysten johdosta, jotka yhdessä paholaisen tuskallisten hyökkäysten kanssa koituivat hänelle suureksi puhdistumiseksi.

Vuonna 1872 sisar Maria kertoi ylisisarilleen, että Herra tahtoi karmeliittaluostarin Betlehemiin. Hän saapui sinne 11. syyskuuta 1875 Bertha Dartigaux’n anteliaisuuden avulla. Toimiessaan perustamistyön arkkitehtina ja ohjaajana hän sairastui 22. elokuuta 1878 ja mursi käsivartensa, johon tuli kuolio. Hän kuoli pyhästi 26. elokuuta. Pyhä Johannes Paavali II julisti hänet autuaaksi 13. marraskuuta 1983.

Pyhät

Suomen katolilaisten taivaallinen hanke

Piispa Teemu Sippo haluaa käynnistää uudelleen 1300-luvulla eläneen Turun piispa Hemmingin keskenjääneen kanonisaatioprosessin. Hemming julistettiin autuaaksi kesäkuussa 1514 Turun tuomiokirkossa pidetyssä keskiaikaisen Suomen suurimmassa juhlassa. Reformaatio irrotti Pohjolan eurooppalaisesta katolisesta yhtenäiskulttuurista ja keskeytti autuaan Hemmingin kanonisaation.

Piispa Teemu Sippo on itsekin varsin historiallinen henkilö - hän on ensimmäinen suomalaissyntyinen katolinen piispa sitten keskiaikaisen edeltäjänsä Arvid Kurjen, joka hukkui traagisesti Pohjanlahden aaltoihin paetessaan Suomesta vuonna 1522.

Piispa Teemu puhuu mielellään pyhyydestä. Sekularisoituneessa maailmassa koko käsite on jokseenkin vieras ja outo. Se kuuluisi ikään kuin menneisyyteen, keskiajalle, ei tähän päivään, meidän maailmaamme. Piispa selittää kuitenkin, kuinka kaikki ihmiset tarvitsevat esikuvia. Jo pienet lapset ottavat mallia vanhemmistaan ja nuorten esikuvat kohoavat suorastaan idoleiksi. Kristittynä olemiselle on myöskin olemassa malleja. Pyhimykset ovat suuri joukko ihmisiä, jotka kukin omalla tavallaan ovat halunneet seurata Kristusta. Pyhyys onkin nähtävä armona, joka lankeaa ihmiselle Jumalalta. Ihminen voi saada niin paljon rakkautta, hyvyyttä, uskoa ja toivoa osakseen, että hänestä voi tulla esikuvallinen kristitty, pyhimys, joskus jopa sankarinomainen hahmo. Ihmisen omaksi tehtäväksi jää oikeastaan vain vastaanottaa tämä armo ja elämässään pyrkiä toteuttamaan sitä. Jokainen kristitty on kutsuttu pyhyyteen.

Mallina olemisen lisäksi pyhimykset tarjoavat meille tukea. Tarvitsemme tukea muilta ihmisiltä, heiltä, jotka kulkevat vierellämme, joihin tunnemme erityistä vetoa, joita arvostamme ja pidämme ystävinämme. Pyhät rukoilevat meidän puolestamme.

Kirkko ei tee ihmisiä pyhiksi

Piispa Teemu painottaa, että kirkko ei tee ihmisiä pyhiksi. Se vain pyrkii löytämään ja tunnistamaan ihmiset, jotka jätettyään maallisen elämänsä loistavat jotakin Jumalan hyvyydestä ja puhkeavat kukkaan, kun heidän elämänsä on kokonaisuutena edessämme. Pyhimykset antavatkin meille lopulta valtavan monipuolisen kuvan Kristuksesta itsestään.

Pyhyyteen liittyy kuitenkin myös mahdollisuus väärinkäsityksiin. Ajatellaan, että he olivat synnittömiä, vailla heikkouksia, elämässään ongelmattomia, ikäänkuin viimeistä piirtoa myöten pyhimyksiksi valettuja. Näinhän ei suinkaan ole, vaan pyhätkin ovat olleet vain ihmisiä inhimillisine heikkouksineen; hekin ovat tarvinneet aikaa kypsymiseen ja kasvamiseen ihmisinä ja kristittyinä.

Ajatus keskiajan Turun piispan Hemmingin kanonisoinnista on ollut aina jossain määrin suomalaisten katolilaisten mielessä. Ruotsin kuningas Kustaa Vaasa anasti piispa Hemmingin kanonisointiin varatut varat itselleen, samalla kun otti kirkon omaisuuden haltuunsa 1500-luvulla.

Piispa Teemu huokaisee: ”Kuningas Kustaa oli tyypillinen renesanssiruhtinas. Hän halusi vapautua kirkon auktoriteetista ja ottaa itselleen kirkon omaisuuden lisäksi myös koko kirkon, ja tehdä itsensä kirkon pääksi. Hän oli mielestäni kovin pragmaattinen ja omaksui Lutherin ajatuksia opportunistisista syistä, vallantäyteydestä, kuten Henrik VIII Englannissa.”

Piispa Sippo on neuvotellut autuaan piispa Hemmingin kanonisoinnin mahdollisuudesta Roomassa Pyhäksi julistamisen kongregaation prefektin kardinaali Angelo Amaton SDB kanssa, sekä esitellyt asian henkilökohtaisesti paavi Franciscukselle.

”Vaikkakin luulenkin, että paavi on pienten yhteisöjen ja kirkkojen puolella, niin asia on kaikkea muuta kuin yksinkertainen. Vatikaanin arkistoista ei enää löydy yksityiskohtaisia tietoja autuaasta Hemmingistä ja hänen esirukoustensa aikaansaamista ihmeistä keskiajalla, vaikka tiedämmekin niitä toimitetun paavin kuuriaan. Kirkko on luonnollisesti tarkka kanonisointiprosessien suhteen.”

Ruotsissa on useaan otteeseen pyritty saattamaan kanonisaatioita alulle siinä kuitenkaan onnistumatta. Saksalaisen keskiaikaisen autuaan Hildegard Bingeniläisen paavi Benedictus XVI sen sijaan kanonisoi.

”Meidän on kuitenkin rohkeasti yritettävä ja joka tapauksessa on hyvä asia, että autuaan Hemmingin kunnioitus ja tietoisuus hänen esikuvallisuudestaan lisääntyisi. Puoli vuosituhatta autuaaksijulistamisesta ja reformaatiosta on sopiva hetki ja kutsu ryhtyä tekemään jotain asian hyväksi. Pyhimykseksi julistaminen ei ole aikaan sidottu. Jumalallehan 1000 vuotta on kuin yksi päivä. Kanonisointi loisi meille sillan kaukaiseen menneisyyteen, joka ei sitten lopulta olekaan niin kaukaista kuin ajattelemme. Voisimme iloita pyhäksi julistamisesta ja se vahvistaisi sekä katolisen kirkkomm, että lopulta koko Suomen identiteettiä. Kirkko on myös sellainen laitos, joka muistaa. Kirkko on juuri muistava kirkko”.

Piispallista kunnianhimoa?

Piispa Sippo ei suinkaan kiistä, että taustalla saattaisi olla myös piispallista kunnianhimoa.

”En tiedä onko se välttämättä kunnianhimoa, vaan ulkomaalaistaustaisia edeltäjiäni voimakkaammin juuri suomalaisena tunnen kutsumusta saattaa tämä asia loppuun. Me katolilaiset Suomessa olemme myös todella vakuuttuneita siitä, että hän on jo taivaassa pyhä ja haluamme saattaa hänet vielä vakaammin alttarin kunniaan.”

Turun keskiaikainen piispa Hemming ei suinkaan ole vain katolisen kirkon omaisuutta. Turun keskiaikaiset piispat ovat osa myös luterilaisen kirkon historiaa ja osa suomalaista kansallisomaisuutta.

”Vaikkakin luterilaiset piispat ja papit ovatkin olleet hieman kysymysmerkkeinä asiasta keskusteltaessa, minkä hyvin ymmärrän – onhan asia heille varmaankin vieras – niin uskon kuitenkin, että myös luterilaiset voisivat iloita mikäli, kanonisointi etenee ja päättyy meille edulliseen lopputulokseen.”

Katolilaisuus päättyi Pohjolassa Lutherin aikaansaamaan reformaatioon, mutta katolisella piispalla on Lutherista myös jotain hyvää sanottavaa: ”Varsinkin alkuvaiheessa hänen kirjoituksensa olivat ymmärrettäviä ja hyviä, kuten esimerkiksi ei aneiden vaan anekaupan vastustaminen ja jossain määrin maallisen ja hengellisen elämän sekoittumisen arvosteleminen. Raamatun arvostamisen lisääntyminen samoin kuin kansankielen käyttö messuissa olivat hyviä asioita. Myöhemmin, väittelyiden aikana hän kuitenkin ajautui vähitellen sellaiseen asemaan, jossa hän tuli mielestäni yksipuoliseksi ja hänestä kehittyi eräänlainen räyhähenki, jonka vastustus alkoi olla sitä luokkaa ettei sitä enää voitu ottaa vastaan. Tuon ajan paavit eivät juuri ansaitse suurta kunnioitusta, mutta heidän nimittämisensä antikristukseksi oli sentään liikaa. Julkisuudessa hän jätti kuitenkin sanomatta jotain, jota hän ajatteli katolisena pappina, joka tulee esille esimerkiksi hänen Maria-hartaudestaan tai eukaristian kunnioituksesta. Niissä oli sellaista katolista ajattelua piilossa tai pohjalla. Näin haluan ajatella.”

Piispa kiteyttää lopuksi kaikkia suomalaisia koskien, ei vain kristittyjä: ”Piispa Hemming auttaa meitä kunnioittamaan keskiajan kirkkoa ja tuon ajan ihmisten elämää. Kaikki ei tuolloin ollut pimeyttä ja taikauskoa, vaan sieltä loistaa valoja, aika suuriakin, joista voimme olla ylpeitä ja joita voimme kunnioittaa ja jopa rakastaa.”

Teksti ja kuva Timo Kirsilä

Riemuvuosi 2015-2016

Jumalan laupeuden kasvojen

näkyväksi tuleminen meidän elämässämme ja maailmassa

Tämän vuoden joulukuussa alkaa uusi riemuvuosi. Tämän ylimääräisen riemuvuoden tarkoituksen selitykseksi paavi Franciscus kirjoitti bullan nimeltä Laupeuden kasvot (Misericordiae Vultus). Bullan johdannossa hän mainitsee laupeuden olevan Jumalan ja ihmisen välinen silta.

Tämä silta avaa meidän sydämemme sille toivolle, että Jumala rakastaa meitä aina, vaikka emme ole sen arvoisia, huolimatta synneistämme, jotka suuresti loukkaavat Jumalaa ja jotka hän laupeudessaan haluaa meille anteeksi. Sen takia paavi kehottaa meitä tutkimaan riemuvuoden aikana erityisesti Vapahtajan kasvoja, jotka heijastavat meille taivaallisen Isän laupeuden, jotta mekin kuvastaisimme elämässämme taivaallisen Isämme laupeutta ja todistaisimme elämällämme entistä voimakkaammin ja tehokkaammin uskostamme Jumalan laupiaaseen rakkauteen kaikkia kohtaan.

Oikeudenmukaisuus ja laupeus

Nykymaailmassa sana laupeus ei ole sangen suosittu. Elämme ajassa, jossa ihmiset ovat syvästi tietoisia oikeuksistaan ja toivovat, että he itse ja kaikki muutkin ihmiset saisivat elää ihmisoikeuksien takaamassa hyvinvoinnissa ja nauttia sen siunauksia. Emme pidä laupeuden kohteena olemisesta emmekä halua kerjätä ihmisarvoista kohtelua. Emme mielellään tapaisi kadulla edes kerjäläisiä, jotka aiheuttavat meille huonon omantunnon, jos emme anna heille kolikkoa.

Ajatellaan, että kun kerran elämme hyvinvointivaltiossa, niin valtio ja yhteiskunta huolehtivat siitä, että keneltäkään ei puutu mitään. Jos kuitenkin joltakulta puuttuisi jotakin, tämä olisi hänen oma vikansa. Valitettavasti todellisuus on toisenlainen. Syy on lähinnä siinä, että kansalaiset eivät kylliksi muista sitä, että oikeuksia vastaavat myös velvollisuudet. Siksi perinteiset ”hengelliset ja ruumiilliset laupeudenteot” ovat yhä tarpeellisia sekä omassa maassamme että muissa maanosissa. Onneksi lukemattomat vapaaehtoiset, yksittäiset ihmiset, kansalaisryhmät ja kansainväliset avustusjärjestöt ovat täydentämässä sitä, mitä yhteiskunnan ja valtion toimet eivät pysty hoitamaan. Huolestuttavaa on lisäksi se, että eri puolilla maailmaa hengellisten laupeudentekojen tarve on kasvamassa ruumiillisten laupeudentekojen tarpeen vähentyessä.

Tätä aihetta paavi Benedictus XVI oli jo muutamia vuosia aikaisemmin laajasti käsitellyt kiertokirjeessään Rakkaus totuudessa (Caritas in veritate). Siinä paavi selitti laajasti rakkauden ja totuuden välistä suhdetta evankeliumin hengessä, nimenomaan maailman sosiaalisen ja taloudellisen elämän kehityksestä käsin. Hän totesi, että jokaisessa yhteiskunnassa on oma oikeuskäsityksensä, mutta rakkaus ylittää aina oikeudenmukaisuuden, koska kristinuskon mukaan rakastaminen on ennen kaikkea lahjoittamista; sen antamista toisille, mikä on minun omaani.

En voi antaa toiselle lahjaksi mitään sellaista, mihin hänellä on oikeus ja mikä hänelle oikeudenmukaisesti kuuluu. Siinä mielessä oikeudenmukaisuus on rakkauden ensimmäinen askel eli rakkauden minimimäärä. Sitä paitsi oikeudenmukaisuus on oleellinen osa siitä rakastamisesta, johon apostoli Johannes kehottaa meitä sanoen: ”Älkäämme rakastatko sanoin ja puheessa, vaan teoin ja totuudessa” (1. Joh. 3:18).

Toisaalta on kunnioitettava ihmisten ja kansojen oikeuksia, toisaalta kristillinen rakkaus ylittää oikeudenmukaisuuden, erityisesti antamalla anteeksi sen, mikä on sitä vastaan rikottu Jumalan pyyteettömän anteliaisuuden, laupeuden ja solidaarisuuden hengessä. Kun rakastamme lähimmäistämme niin kuin itseämme, ilmaisemme samalla ihmissuhteissamme myös Jumalan rakkauden, joka takaa sen, että meidän tekomme ovat oikeudenmukaiset.

Tarvitsemme Jumalan laupeutta

Ihmiset, jotka eivät näe merkitystä laupeudenteoissa, eivät myöskään ymmärrä Jumalan laupeuden merkitystä. He syyttävät Jumalaa rakkaudettomuudesta ja välinpitämättömyydestä heitä kohtaan, kun he kokevat, että Jumala ei kuule heidän rukouksiaan eikä täytä heidän toivomuksiaan. He käyttäytyvät kuin hemmottelut lapset, jotka huutavat, kun eivät saa mitä haluavat. Laupeudessaan Jumala haluaa auttaa meitä kasvamaan sen pyhyyden mitan mukaan, jonka hän oli asettanut luodessaan meidät, ja josta synnintekijät eivät välitä.

Onhan kirjoitettu: ”Olkaa pyhät, sillä minä olen pyhä. Olkaa siis pyhät ja puhtaat” (vrt. 1. Piet. 1:16, 3. Moos. 11:44-45).

Tiedämme, että se hyvä suhde, joka alun perin oli Jumalan ja ihmisten välillä, ei säilynyt ihmisten itsekkyyden tähden. He menettivät paratiisin kaikkine siunauksineen, mutta Jumala ei jättänyt heitä oman onnensa nojaan. Ihmiskunnan historiassa hän on tarjonnut heille laupeudessaan yhä uudelleen mahdollisuuden elää sovussa kanssaan, Luojansa ja taivaallisen Isänsä kanssa, mikä oikeastaan onkin juuri jokaisen ihmisen sydämen syvin kaipaus. Lopulta Jumala lähetti jopa ainoan Poikansa maailmaan parantamaan taivaan ja maan välisen suhteen ja solmimaan uuden ikuisen rakkauden liiton kaikkien ihmisten kanssa. Niiden elämä, jotka uskovat häneen ja ottavat hänen anteeksiantonsa vastaan, elpyy ja

pääsee uudelleen oikealle raiteelle.

Jumalan Pojan elämänuhri todistaa meille taivaallisen Isän laupeudesta meihin ihmisiin. Ilman Jeesuksen uhrautuvaa sydäntä emme olisi koskaan oppineet tuntemaan Jumalan äärettömän rakkauden syvyyttä emmekä ymmärtäneet, millaiseen pyhyyteen meidät on kutsuttu. Hän palauttaa uskovalle osallisuuden Jumalan omaan pyhyyteen Jeesuksen kaltaiseksi tulemalla, toisin sanoen hän auttaa meitä elämään täyttä, yltäkylläistä elämää (Joh. 10:10). Pyhittääkseen meidät laupeudessaan Vapahtaja pesi meidät puhtaaksi vedellä ja sanalla voidakseen asettaa meidät eteensä kirkkonaan ja morsiamenaan, joka on kirkas, pyhä ja moitteeton vailla tahraa, ryppyä ja virhettä (Ef. 5:25-27).

Pyhyys ja laupeus

Katolisen kirkon katekismuksen mukaan usko Jumalaan sisältää kutsun vastata vilpittömästi Jumalan rakkauteen. Ensimmäinen käsky käskee meitä rakastamaan Jumalaa yli kaiken ja kaikkia luotuja hänen kauttaan ja hänen takiaan. Voimme tehdä syntiä Jumalan rakkautta vastaan monin tavoin. Synti on olla kunnioittamatta Jumalan pyhyyttä ja olla erossa Jumalasta, joka niin kuin tuhlaajapojan isä odottaa poikansa kotiinpaluuta ja kaipaa hänen vastarakkauttaan (Luuk. 15:20). Paitsi välinpitämättömyys, myös kiittämättömyys, penseys uskonelämässä sekä hengellinen velttous ja viha Jumalaa kohtaan estävät meitä kasvamasta pyhyydessä ja vanhurskaudessa (KKK 2093 ja 2094).

Sekä Vanhan että Uuden testamentin mukaan Jumalan laupeus ei ollut pelkästään myötätuntoa (empatiaa) eikä vain myötäkärsimistä (sympatiaa) lähimmäisiämme kohtaan. Se oli enemmän: itse hädän aiheen poistaminen, vaikeuden korjaaminen tai ainakin avun antaminen syntyneen ongelman selvittämiseksi tai tilanteen kestämiseksi. Laupeudessaan Jumala haluaa aina hoitaa ihmisen kokonaisuutena, sekä sielun että ruumiin.

Kärsiessään myötätunnosta ihmisten tekemien syntien pahat seuraukset, jopa välittämättä kuoleman haavoista ruumiissaan, Herramme on parantanut haavamme ja antanut meille Pyhässä Hengessä osan omasta kirkkaudestaan. Hienotunteisuudessaan hän on kutsunut meidät tekemään oman osamme elämämme ja maailman pyhitykseksi ja uudistukseksi.

Ensimmäisten ihmisten syntiinlankeemuksen jälkeen Jumalan laupeus on aina herättänyt toivoa ihmisissä, etenkin Israelin kansassa. Jumala varjeli ja suojeli liiton kansaansa monenlaiselta pahalta profeettojen avulla. Hän pelasti kansan vihollisten käsistä, paransi sen haavat hyvän paimenen lailla ja korjasi usein vaikeat ja kipeät tilanteet, joihin Israelin kansa oli joutunut tekemiensä syntien tähden.

Sakarias, Jeesuksen edelläkävijän Johannes Kastajan isä, kiitti poikansa syntymän yhteydessä Jumalaa hänen laupeudestaan kansansa historiassa. Samoin Neitsyt Maria kiitti Jumalaa valinnastaan Messiaan äidiksi ja tehtävästään sanoen: ”Jumala on muistanut kansaansa ja osoittanut laupeutensa Abrahamille ja hänen jälkeläisilleen, ajasta aikaan, niin kuin hän on isillemme luvannut.”

Vapahtaja, jonka Pyhä Henki oli voidellut Messiaaksi, suhtautui taivaallisen Isänsä laupeudella kansan synteihin ja kärsimyksiin toimiessaan profeetta Jesajan ennustuksen mukaan (Luuk. 4:18-19). Kuolemansa ja ylösnousemuksensa jälkeen hän rakensi kirkkonsa Jumalan laupeuden perustukselle ja antoi apostoleille ja heidän seuraajilleen osan omasta missiostaan ihmisten pelastukseksi, heidän elämänsä pyhitykseksi ja ikuiseksi iloksi.

Ruokkimisihme

Matteuksen evankeliumista voimme lukea, että Jeesuksen tuli sääli nähdessään kansanjoukon, joka koko päivän oli kuunnellut hänen opetustaan ja joka oli nälkäinen. Jeesus pyysi opetuslapsia antamaan heille ruokaa, mutta asumattomalla seudulla ei ollut kauppoja. He löysivät joukosta vain pojan, jolla oli mukanaan viisi leipää ja kaksi kalaa, mikä tuskin oli riittävästi viidelletuhannelle miehelle puhumatta monista naisista ja lapsista, jotka olivat heidän kanssaan.

Tämä iso joukko oli ikään kuin lampaat, jolla ei ole paimenta. He kaipasivat jotakuta, joka vie heidät vihreille niityille ja johtaa vetten ääreen, jossa he saavat levätä. Jeesuksen mielestä tilanteen hoitamiseksi ei riittänyt myötätunto eikä voivottelu. Hän kutsuikin kansan lepäämään niitylle, siunasi leivät ja kalat ja antoi apostolien jakaa ne. Kaikki saivat kyllikseen ja tähteeksi jäi paljon, kaksitoista korillista.

Kaikkien ruokkimisihmeestä kertoneiden evankelistojen mukaan tilaisuus oli harras kuin kirkossa eukaristian vieton aikana, jossa me saamme nauttia Jeesuksen ruumiin ja veren ja levätä virkistyen hänen läsnäolossaan (Matt. 14:13-21). Evankelista Johannes piti tätä ihmettä (ks. Joh. 6) niin tärkeänä, että hän ei kertonut erikseen eukaristian asettamisesta Jeesuksen viimeisen aterian yhteydessä, vaan kertoi vain, kuinka Jeesus pesi opetuslastensa jalat (Joh. 13) ja kehotti heitä tekemään samoin kuin Herra. Apostoli Johanneksen mukaan usko ja teot kuuluvat erottamattomasti yhteen.

Nauttiessamme Herran ruumiin ja veren pyhässä messussa vietämme Jumalan laupeuden salaisuutta. Silloin Vapahtaja osoittaa meille taivaallisen Isän laupeuden. Hänhän on meidän jokaisen ja maailman syntien anteeksiantamus ja elämän ilo. Hän kutsuu meidät jakamaan kanssaan Jumalan laupeuden lahjoja lähimmäisillemme, jotka kärsivät elämässään omien ja toisten syntien pahoista seurauksista. Olkaamme armahtavia eli laupiaita heitä kohtaan, niin kuin taivaallinen Isä on laupias meitä kohtaan (Luuk. 6:36).

isä Frans Voss SCJ

98 vuotta Marian ilmestymisistä

– Fatima 13. toukokuuta 2015

Kesäinen sää oli mitä kaunein 35 000 pyhiinvaeltajan saapuessa jalkaisin Fatimaan. Kaikkiaan vaeltajia ja juhlaan osallistujia oli noin 210 000 ja he tulivat kolmestakymmenestä maasta. Suurin ulkomaalaisryhmä, 400 vaeltajaa, saapui kardinaali, arkkipiispa Raymundo Damasceno Assisin johdolla Aparecidasta Brasiliasta. Muita ulkomaalaisia suuria ryhmiä saapui Italiasta ja Puolasta ja pienempiä muun muassa Cap Verdeltä, Espanjasta, Romaniasta ja Etelä-Afrikasta. Turvatoimet olivat mittavat, sillä paikalle oli saapunut useita lääkärijohtoisia ensiapuryhmiä, sairaalat olivat valmiina auttamaan ja sotilaat varmistivat järjestyksen juhlapaikalla.

Basilikan portaikkoa remontoitiin parhaillaan, ja siksi 13. päivän juhlamessun alttarikatos oli rakennettu kirkon eteen aukiolle. Kaikki papit eivät mahtuneet katokseen ja polttavan auringon vuoksi moni joutui suojaamaan päätään jollakin soveltuvalla tavalla. Santuarion aukiolla juhlamessuun osallistuvat olivat suojautuneet auringolta Fatima-lakkien, muiden värikkäiden päähineiden ja sateenvarjojen avulla.

Juhlallisuudet alkoivat tiistai-iltana 12. toukokuuta kello 18.30 ilmestymiskappelissa Capelinhassa. Aluksi kruunattiin brasilialaisille rakas Aparecidan Neitsyt, joka oli tuotu Fatimaan. Kalastajat löysivät kädet yhdessä nöyrästi rukoilevan, raskaana olevan Neitsyen 300 vuotta sitten Paraiba do Sul -joesta ja se on siitä lähtien suojellut kansaa läsnäolollaan ja rukousvastauksin. Juhlallisen kruunauksen johdosta siitä tuli nyt vielä arvokkaampi. Fatiman Maria ilmestyi kolmelle köyhälle lapselle Jacintalle, Franciscolle ja Lucialle Cova da Iriassa Portugalissa. Brasiliassa kolme yhtä lailla köyhää kalastajaa löysi verkon silmukoihin takertuneen Neitsyen.

Ruusukkorukous alkoi Capelinhassa klo 21.30, ja sen jälkeen vaellettiin basilikan aukiolla kynttiläkulkueessa. Kulkueen jälkeen alkoi aamun juhlamessuun saakka kestänyt adoraatio.

Kardinaali Damasceno Assis toivoi haastattelussaan, että Fatiman merkitys ulottuisi kaikkialle maailmaan sen etäisimpiin kolkkiin saakka ja toimisi ihmissydänten verkostona, johon Neitsyt Maria haluaa tuoda valon. Tuo valo avaa tien Jumalalle ja hänen Pojalleen Jeesukselle kaikkien ihmisten luo ympäri maailman. Marian kautta jokaisen ihmisen on mahdollista seurata Jeesusta ja pyrkiä elämään hänen laillaan.

Juhlamessun pääselebranttina toimi kardinaali Damasceno Assis. Evankeliumina luettiin Luukkaan 11. luvun jakeet 27-28 monella eri kielellä: ”Jeesuksen näin puhuessa eräs nainen väkijoukosta sanoi kuuluvalla äänellä: ´Autuas se kohtu, joka on sinua kantanut! Autuaat ne rinnat, joita sinä olet imenyt!´ Siihen Jeesus sanoi: ´Niin, autuaita ovat kaikki, jotka kuulevat Jumalan sanan ja noudattavat sitä.´” Fatiman Neitsyt Maria ja raskaana oleva Aparecidan Neitsyt kuvastavat Luukkaan tekstin sisältöä. Jumalanäidillä on vahva kaipaus olla ihmiskunnan äitinä ja sisarena sekä opetuslapsen mallina Vapahtajaa seuraaville. Hän tahtoo täyttää ainutlaatuisen tehtävänsä: tuoda Jumalan taivaasta ihmisten luo, niin että he sulkisivat hänet sydämeensä. Pyhiinvaeltajat, todelliset lähetystehtäväänsä suorittavat opetuslapset, vievät sitten vaelluskokemuksensa oman kansansa keskuuteen.

Kahden vuoden kuluttua 2017 vietetään Fatimassa Marian ilmestymisten 100-vuotisjuhlaa. Sitä odotetaan sydän avoinna. Paavi Franciscus on ilmoittanut haluavansa osallistua tuohon suureen juhlaan. Paikalle, johon Maria 1917 tahtoi rakennettavaksi pienen kappelin, kokoontuu tuolloin satojen tuhansien pyhiinvaeltajien joukko ympäri maailmaa viettämään merkittävää muistojuhlaa.

Kolmesta Marian ilmestymiset kokeneesta lapsesta Jacinta ja Francisco kuolivat nuorina. Paavi Johannes Paavali II julisti heidät autuaiksi Fatiman toukokuun 13. päivän juhlamessussa vuonna 2000. Mutta noista kolmesta lapsesta Lucia eli pitkän elämän ja kuoli 13.2.2005 karmeliittasisarena Coimbrassa. Lucia toimi Marian viestien ja pyyntöjen välittäjänä. Hän kertoo Marian lohduttaneen häntä erään ilmestymisensä aikana sanoilla: ”Minun tahraton sydämeni on sinun turvapaikkasi ja tie, joka johdattaa sinut Jumalan luo.”

Elina Grönlund
kolminkertainen Fatiman kävijä,
birgittalaisoblaatti

Artikkeleita

Kardinaali Kurt Koch:

Kasteen vastavuoroinen tunnustaminen ja sen ekklesiologiset implikaatiot

Eräs katolisen kirkon Vatikaanin II kirkolliskokouksen jälkeen käymän ekumeenisen dialogin hedelmistä on uudelleen löytynyt veljeys. Kristityt eri kirkoista ja kirkollisista yhteisöistä eivät enää pidä toisiaan vihollisina tai pelkästään elä rinnakkain eri yhteisöjen jäseninä, vaan tunnistavat ja tunnustavat toinen toisensa sisariksi ja veljiksi yhdessä Herrassa. Tämä veljeyden tunnustaminen ”ei johdu vapaamielisestä ihmisrakkaudesta eikä epämääräisestä sukulaisuuden tunteesta. Se pohjautuu yhteen kasteeseen ja siitä johtuvaan vaatimukseen antaa Jumalalle kunnia hänen kaikista töistään” (Johannes Paavali II, *Ut unum sint*, 42). Tämä kasteen vastavuoroinen tunnustaminen ei ole ekumeenisesta kohteliaisuudesta johtuva teko vaan siinä on kyse ekklesiologisesta perusopetuksesta.

Kaste on portti sisälle ekumeeniseen liikkeeseen, joka pyrkii pysyvän kirkollisen yhteyden palauttamiseen kirkon näkyvän ykseyden merkityksessä ja eukaristisen yhteyden palauttamiseen. Kaste ja sen vastavuoroinen tunnustaminen ovat kaikkien ekumeenisten ponnistusten perusta siinä määrin, että kristillinen ekumenia on sydämeltään ”kaste-ekumeniaa”.

Kasteen vastavuoroinen tunnustaminen paljastaa, että perustavanlaatuinen yhteys kastettujen välillä on jo olemassa huolimatta kaikista jäljellä olevista avoimista kysymyksistä ja jakautumisista. Vatikaanin II kirkolliskokouksen ekumeniadekreetti ilmaisi tämän sanoessaan, että ”kaste muodostaa sakramentaalisen ykseyden siteen kaikkien niiden välille, jotka ovat sen kautta uudestisyntyneet” (Unitatis redintegratio, 22).

Perustavanlaatuinen ekumeeninen yhteys, joka jo on olemassa kasteen ja sen vastavuoroisen tunnustamisen perusteella, on ilmaistu myös luterilaisten ja katolilaisten käymän ekumeenisen dialogin saavuttamassa konsensuksessa vanhurskauttamisopin peruskysymyksistä ja myös kasteopista. Saavutetut konsensukset vaativat ekumenian nykytilanteessa pohtimaan niiden seurauksia ekumeeniselle keskustelulle kirkkokäsityksestä. Keskeisiksi kysymyksiksi on tunnistettu 1) kasteen henkilökohtaisen ja kirkollisen ulottuvuuden suhde, 2) suhde kasteen vastavuoroisen tunnustamisen ja ekumeenisen kirkollisen yhteyden välillä ja 3) kasteen ja eukaristian välinen suhde.

Kasteen henkilökohtainen ja kirkollinen ulottuvuus

Raamatun kastekäsityksen keskeinen piirre on se, että kaste toimitetaan ”Jeesuksen Kristuksen nimeen” (esim. Ap.t. 2:38, 8:16, 10:48, 19:5). Kasteessa ihminen siirtyy synnin ja kuoleman vallasta Jeesuksen Kristuksen vallan alaiseksi. Kaste merkitsee elämän radikaalia muuttumista ”lihallisesta” elämästä synnin ja kuoleman alaisena ”hengelliseen” elämään Jumalan Hengen johtamana, vapautumista todelliseen olemassaoloon. Sen täytyy ilmetä elämäntavan radikaalina muuttumisena. Siksi Paavali haastaa kastettuja pitämään itseään ”kuolleina pois synnistä ja elävinä Jumalalle Kristuksessa Jeesuksessa” (Room. 6:11). Paavalille ei riitä, että ihmiset on kastettu, paljon tärkeämpää hänelle on se, että he ovat Jeesuksessa Kristuksessa.

Luterilainen teologi ja ekumeenikko Wolfhart Pannenberg oli kastettu lapsena mutta jäi vaille kristillistä kasvatusta, koska hänen vanhempansa olivat vieraantuneet kirkosta ja jättäneet sen. Kun Pannenberg löysi nuorena tien takaisin kristinuskoon, hänelle oli ”yhä enemmän tärkeää se, että Jumala oli ollut läsnä elämässäni alusta saakka ja kasteessa ottanut sen omakseen”. Tämä kaunis todistus paljastaa, että kaste ei voi olla pelkkä yksittäistapahtuma, vaan ulottuu siitä hetkestä kastetun koko elämään. Kun kaste ulottuu jopa kuoleman tuolle puolen ikuiseen elämään Jumalan kanssa, kasteessa iankaikkinen elämä on jo alkanut kastetussa, koska hänet on täydellisesti liitetty Kristukseen.

Jos mietimme kasteen kauaskantoisia eksistentiaalisia seurauksia, kaste ei voi merkitä pelkkää ottamista uskonnolliseen yhteisöön, vaan kuten kirje Titukselle sanoo, kaste on ”uudestisyntymisen pesu ja uudistuminen Pyhässä Hengessä” (Tit. 3:5). Kristityksi tulemisen alkuna kaste on välttämätön kääntymyksen ja elämän puhdistamisen prosessi. Kaste on pysyvä tapahtuma, joka kirkollisen elämän alussa tapahtui liturgiassa dramaattisella tavalla. Varhaisesta Jerusalemissa vietetystä liturgiasta on peräisin tämä aikuisten kirkolliseen yhteisöön ottamisen riitti. Kastekandidaatti oli aluksi kirkon takaosassa ja kääntyneenä länttä kohti, joka tuolloin ymmärrettiin pimeyden ja synkkyyden paikaksi. Neljä kertaa hän kielsi kaiken pahan, paholaisen ja kaiken hänen mahtinsa. Sitten hän kääntyi kohti itää, nousevan auringon ja valon paikkaa, ja tunnusti kolminkertaisesti kristillisen uskon Isään Jumalaan, hänen ainosyntyiseen Poikaansa Jeesukseen Kristukseen ja Pyhään Henkeen. Tämä kääntyminen lännestä kohti itää oli kuvaus siitä, mitä kääntymys kasteessa merkitsee: kääntymistä pois pahasta kohti hyvää ja siten elämänsä muuttamista ja uudelleen suuntaamista kohti itää, nousevaa aurinkoa.

Yhteinen kääntyminen kohti Kristusta on myös todellisen ekumenian syvin salaisuus, koska jakautuneina kristittyinä voimme löytää tien toistemme luo vain tullessamme yhdessä Kristuksen eteen. On hyvin tärkeää ajatella loogisesti kasteen henkilökohtaista ja eksistentiaalista ulottuvuutta. Kuten Luther totesi Isossa katekismuksessaan kasteen vaikutuksesta: ”Siinä vanha ihminen surmataan ja sen jälkeen nousee ylös uusi ihminen. Näiden kahden tapahtuman on jatkuttava meissä läpi koko elämämme. Eihän kristillinen elämä oikeastaan mitään muuta olekaan kuin yhtä jokapäiväistä kastetta, joka on kerran alkanut ja jatkuu alati. Sillä kaikkea sitä, mikä kuuluu vanhaan ihmiseen, täytyy lakkaamatta perata pois, ja tilalle on saatava sitä, mikä kuuluu uuteen ihmiseen.”

Niin tärkeää kuin kasteen eksistentiaalinen ulottuvuus onkin, yhtä tärkeää ekumeeniselta kannalta on kuvata kasteen kirkollista ulottuvuutta ja osoittaa, että molemmat kuuluvat erottamattomasti yhteen. Kirkollista ulottuvuutta ei voida yksinkertaisesti lisätä kastetun eksistentiaaliseen siirtymiseen Kristuksen omaksi. Se ei ole ristiriidassa sen kanssa vaan kuuluu siihen välittömästi. Kaste ei merkitse vain henkilön kääntymistä kristinuskoon vaan käymistä sisään kirkon uskovien yhteisöön. Kun ihminen kastetaan Jeesuksen Kristuksen nimeen ja tulee Jeesuksen, Pojan, elämään, kastettujen pääsy Jeesuksen lapseuteen merkitsee samalla pääsyä niiden suureen perheeseen, jotka ovat lapsia yhdessä kanssamme. Syntyminen uudelleen Jumalasta kasteessa merkitsee syntymistä koko Kristukseen (pää ja jäsenet). Kasteessa Jumalan lapseksi ottaminen on samalla ottamista ja liittämistä veljinä ja sisarina Jumalan suureen perheeseen.

Kastetun tuleminen Kristuksen omaksi ja liittäminen kirkkoon, Kristuksen ruumiiseen, kuuluvat erottamattomasti yhteen. Kasteen lahjana ”Kristuksessa” oleminen on sama kuin ”Kristuksen ruumiissa oleminen”. Paavalille kaste ja kirkko kuuluvat niin erottamattomasti yhteen, että hänen näkemyksensä kirkosta Kristuksen ruumiina perustuu kasteeseen. Kaste liittää kastetun jäsenenä Kristuksen ruumiiseen: ”Meidät kaikki, olimmepa juutalaisia tai kreikkalaisia, orjia tai vapaita, on kastettu yhdeksi ruumiiksi. Yksi ja sama Henki on yhdistänyt meidät, kaikki me olemme saaneet juoda samaa Henkeä” (1. Kor. 12:13). Henki, joka kasteessa yhdistää kaikki, on Paavalille kirkon ykseyden todellinen perusta, kuten hän sanoo: ”On vain yksi ruumis ja yksi Henki, niin kuin myös se toivo, johon teidät on kutsuttu, on yksi. Yksi on Herra, yksi usko, yksi kaste! Yksi on Jumala, kaikkien Isä! Hän hallitsee kaikkea, vaikuttaa kaikessa ja on kaikessa” (Ef. 4:4-6).

Kuuluminen Kristukselle ja kirkon jäsenyys ovat saman kastetapahtuman kaksi puolta eikä niitä voi erottaa toisistaan, kuten aiemmassa tunnustuskuntapolemiikissa tai sloganissa ”Jeesus kyllä, kirkko ei”. Raamatulliselta kannalta ei voi olla ristiriitaa Kristuksen ja hänen ruumiinsa, kirkon, välillä.

Paavi Franciscus on käyttänyt hyvin iskevää kuvaa etu- ja sukunimestä: ”Jos etunimi on ’olen kristitty’, silloin sukunimi on ’kuulun kirkkoon’. Ei voi olla täysin individualistisia kristittyjä. Kristillinen identiteetti merkitsee kuulumista: ”Olemme kristittyjä, koska kuulumme kirkkoon.”

Aiemman ekumeenisen kastekonsensuksen syventämiseksi on tärkeää osoittaa, että kastetun vastaanottami-

Artikkeleita

nen kirkon uskonyhteisöön on keskeinen ulottuvuus jo alkuperäisessä kristillisessä kastekäsityksessä. Tämä käy ilmi ennen kaikkea Uuden testamentin kertomuksessa helluntain tapahtumasta, jossa kirkko lopullisesti syntyi. Siihen liittyy suoraan kertomus ensimmäisten kristittyjen kasteesta: ”Ne, jotka ottivat hänen sanomansa vastaan, kastettiin, ja uskovien joukkoon tuli sinä päivänä lisää noin kolmetuhatta henkeä” (Ap.t. 2:41). Apostolien tekojen sanat, että kasteen kautta kastetut ”lisättiin” kirkkoon, viittaavat siihen, että kastettu ei oikeastaan käy sisään kirkkoon kasteen kautta vaan hänet otetaan kirkkoon jo olemassa olevana pelastustodellisuutena ja lisätään siihen. Kasteesta käy ilmi kirkon, ”ecclesian” todellinen luonne: se on niiden yhteys, jotka Jumala on kutsunut yhteen ja lisännyt kirkkoon.

Helluntain kertomus ilmaisee myös sen, että kasteessa yksilö otetaan kirkkoon, joka koostuu kaikista kansoista. Kaste ei tule yksittäiseltä seurakunnalta, vaan on ovi yleismaailmalliseen kirkkoon. Koska yksi kaste ja kirkon yleismaailmallisuus, kuten se helluntaina ilmeni, kuuluvat erottamattomasti yhteen, kaste on paljon enemmän kuin sosiaalinen seurakuntayhteisöön liittäminen. Se on ottamista yleismaailmalliseen kirkkoon konkreettiseen seurakuntaan otettaessa.

Kasteen yleismaailmallisuus merkitsee, että missä hyvänsä ihminen onkin kastettu, hän on kotonaan missä tahansa muussa paikallisseurakunnassa eikä häntä kasteta uudelleen. Wienissä, Madridissa tai Helsingissä kastettu on kotonaan missä tahansa muussa paikallisseurakunnassa samalla tavalla kuin omassa kastekirkossaan. Yleismaailmallisen kirkon jäseneksi tullaan vain kasteen perusteella eikä mitään kansallista henkilökorttia esittämällä. Se, että kirkossa ei periaatteessa voi olla erottelua paikallisiin ja muukalaisiin, perustuu syvästi kasteeseen.

Kasteen vastavuoroinen tunnustaminen ja kirkollinen yhteys

Niin kuin kaste on ovi kirkkoon sisälle käymiseen, se on myös ovi sisään ekumeniaan, kuten Vatikaanin II kirkolliskokouksen ekumeniadekreetti korosti. Jo ensimmäisessä luvussa, jossa käsitellään katolisen ekumenian periaatteita, kaste nähdään perustaksi kaikkien kristittyjen kuulumiselle kirkkoon: ”Ne, jotka uskovat Kristukseen ja ovat saaneet pätevän kasteen, ovat näet tietyllä tavalla yhteydessä katoliseen kirkkoon, vaikkakaan tämä yhteys ei ole täydellistä” (UR 3).

Kolmannessa luvussa, joka käsittelee Rooman apostolisesta istuimesta erossa olevia lännen kirkkoja ja kirkollisia yhteisöjä, tuodaan esiin tämän seuraukset. Jopa ennen niiden kirkollisten puutteiden mainitsemista – kuten pappeuden sakramentin puuttumisen, jonka vuoksi ne eivät ole säilyttäneet eukaristian salaisuuden alkuperäistä ja täydellistä olemusta – korostetaan erityisesti kastetta. Kun kaste annetaan niin kuin Herra sen asetti ja otetaan vastaan uskossa, se liittää kastetun ristiinnaulittuun ja kirkastettuun Herraan ja synnyttää hänet uudesti osallisuuteen jumalallisesta elämästä. Sitten korostetaan, että kaste ”muodostaa sakramentaalisen ykseyden siteen kaikkien niiden välille, jotka ovat sen kautta uudestisyntyneet”. Vasta sen jälkeen ja huolimatta juuri sanotusta luonnehditaan, että kaste on ”vain alku ja lähtökohta, koska se kokonaisuudessaan tähtää elämän täyteyden saavuttamiseen Kristuksessa” (UR 22).

Tämä kaksiosainen lausuma, että kaikki kastetut kuuluvat Kristuksen yhteen ruumiiseen ja sen seurauksena myöskään ei-katolisen kristityt eivät ole yhden kirkon ulkopuolella, vaan ovat tietyssä vaikkakin epätäydellisessä yhteydessä siihen, on ymmärrettävissä vain kirkkokonstituution *Lumen gentium* esittämän kirkkokäsityksen taustaa vasten. Siinä edellytetään erilaisia tai eritasoisia jäsenyyksiä kirkossa. Koska tämä ekklesiologinen avainnäkökohta voidaan

asianmukaisemmin ilmaista ymmärtämällä kirkko teologisesti Jumalan kansaksi kuin käyttämällä kuvaa kirkosta Kristuksen ruumiina, kirkolliskokous antoi myös ekumeenisista syistä erityistä painoarvoa kirkkokonstituution toiselle luvulle, joka käsittelee Jumalan kansaa.

Tässä asteittaisessa kirkkokäsityksessä *Lumen gentium* ilmaisee, että vain ne jäsentyvät täydellisesti kirkon yhteisöön, jotka ”Kristuksen Hengen omaten hyväksyvät sen koko järjestyksen ja kaikki siihen asetetut armonvälineet sekä liittyvät sen näkyvässä yhteisössä uskon tunnustamisen, sakramenttien ja kirkollisen johdon sekä keskinäisen yhteyden sitein Kristukseen, joka johtaa kirkkoa paavin ja piispojen välityksellä” (LG 14).

Toisaalta sanotaan, että kirkko tietää, että sillä on ”monia siteitä” niihin kristittyihin, jotka ”ovat kastettuja ja kantavat kristityn kunnianimeä, mutta eivät tunnusta täydellistä uskoa tai eivät ole säilyttäneet elämän ja sakramenttien yhteyttä siihen Pietarin seuraajan alaisuudessa” (LG 15).

Katolisessa ymmärryksessä kirkollisesta yhteydestä on perustavaa tämä erotus täydellisen ja vielä epätäydellisen yhteyden ja kirkon jäsenyyden välillä. Tämä erotus on kirkolliskokouksen kommuunioekklesiologian perusta. Ekumeenisten pyrkimysten päämäärä nähdään sen täyden yhteyden (kommuunion) palauttamisena, joka on muotoutunut Pyhän Kolminaisuuden kommuunion esikuvan mukaan (LG 4).

Tämä ekumeeninen näkemys kirkolliskokouksen kommuunioekklesiologiasta on ilmaistu jo ekumeniadekreetin ensimmäisessä lauseessa, jossa kuvataan kirkon ekumeeninen tehtävä ja samalla määritellään koko kirkolliskokouksen päämäärä: ”Eräs Vatikaanin II kirkolliskokouksen tärkeimmistä tehtävistä on edistää kaikkien kristittyjen välisen ykseyden palauttamista” (UR 1). Katolisen kirkon sitoumus osallistua ekumeeniseen liikkeeseen on siten artikuloitu teologisesti uskonvakaumuksessa, että Kristus perusti ”yhden ainoan kirkon”. Tämä vakaumus asetetaan sitten vastakkain sen historiallisen ja nykyäänkin empiirisesti havaittavan tosiasian kanssa, että on monia kirkkoja ja kirkollisia yhteisöjä, jotka vieläpä esiintyvät maailman edessä ”Jeesuksen Kristuksen todellisina perillisinä”. Koska tämä synnyttää tuhoisan vaikutelman ”ikään kuin Kristus itse olisi jaettu”, kirkolliskokouksen on todettava, että kirkon jakautuneisuus ”on ilmeisesä ristiriidassa Kristuksen tahdon kanssa, se on maailmalle pahennukseksi ja vahingoittaa evankeliumin kaikille luoduille julistamisen pyhää asiaa” (UR 1).

Katoliselta kannalta tosiasiallinen kirkkojen moninaisuus ei voi merkitä sitä, että kirkko, jonka Jeesus Kristus tarkoitti ja joka uskossa tunnustetaan, ei ole enää tai ei ole vielä olemassa. Kirkolliskokous kohtasi haasteen perustella teologisesti sekä Jeesuksen Kristuksen yhden ainoan kirkon ykseys että sen konkreettinen historiallinen todellisuus. Jos kirkon ykseyttä ei pidetä välttämättömänä, seurauksena olisi ”kirkollinen relativismi” siinä mielessä, että kirkko olisi olemassa vain monikossa. Jos luovutaan vakaumuksesta, että yksi kirkko on konkreettinen historiallinen todellisuus, seuraus olisi ”kirkollinen mystisismi”, jossa yksi kirkko olisi olemassa vain platonisena ideana.

Kummankin äärimmäisyyden välttämiseksi kirkolliskokous pyrki vastaamaan tähän vaikeaan kysymykseen kuuluisalla muotoilulla ”subsistit”, jossa kardinaali Joseph Ratzingerin mukaan ”käsittää koko ekumeenisen ongelman”. Tämä muotoilu vahvistaa, että Jeesuksen Kristuksen yksi tosi kirkko on katolisessa kirkossa, yhteydessä Rooman piispan ja piispojen yhteisön kanssa. Toisin sanoen se voidaan kohdata siinä konkreettisesti läsnä olevana ja pysyvänä (vrt. LG 8, UR 4). Jeesuksen Kristuksen ainoa kirkko ei siksi voi olla erilaisten paikalliskirkkojen taustalla kätketyksi jäävä asia, joka toteutuu eri kirkollisissa todellisuuksissa eri tavoin. Se on jo olemassa oleva todellisuus ja sillä on historiassa konkreettinen paikka, jossa se voidaan pysyvästi tunnistaa: ”Kirkko on olemassa subjektina historiallisessa todellisuudessa” (Ratzinger).

Tällä muotoilulla kirkolliskokous pyrki pitämään yhdessä kaksi vakaumusta. Toisaalta se tahtoi vahvistaa ja uudistaa perinteisen toteamuksen, että Jeesuksen Kristuksen yksi tosi kirkko on erottamattomasti olemassa katolisessa kirkossa. Toisaalta se halusi luoda tilaa Jeesuksen Kristuksen tosi kirkon elementtien tunnistamiselle myös muissa kirkoissa ja kirkollisissa yhteisöissä, vakuuttuneena siitä, että katolisen kirkon ulkopuolella ei todellakaan ollut ”kirkollinen tyhjiö”. Kirkolliskokouksen mukaan kaste on perusta ei-katolisten kirkkojen ja yhteisöjen kirkollisen ominaisuuden tunnustamiselle ja myös sille, että katolinen kirkko ajattelee olevansa todellisessa mutta ei vielä täydellisessä yhteydessä niiden kanssa.

Tätä taustaa vasten on ymmärrettävää, että katolinen kirkko pitää kiinni alkuperäisestä ekumeenisesta tavoitteesta, näkyvästä ykseydestä uskossa, sakramenteissa ja kirkon virassa. Tämä päämäärä perustuu jo varhaiskirkossa olleeseen vakaumukseen, että kirkollista yhteyttä ja tunnustuksen yhteyttä ei voi erottaa. Siten kaikki ekumeeniset pyrkimykset suuntautuvat siihen, että eri kirkot ja kirkolliset yhteisöt voisivat tunnistaa toisensa sisarkirkoiksi yhteisen kastetunnustuksen perusteella. Ekumeenisen liikkeen kautta uudelleen saavutettava kirkon ykseys on ymmärrettävä ja rakennettava kirkkojen ykseytenä, jotka pysyvät kirkkoina mutta kuitenkin tulevat yhdeksi kirkoksi. Katoliselta kannalta ekumeenisen liikkeen päämäärä on, että ”toisistaan erossa olevien tunnustuskuntakirkkojen moninaisuus muuttuu paikalliskirkkojen moninaisuudeksi, jotka monimuotoisuudessaan todella ovat yksi kirkko” (Ratzinger). Vasta sitten täydestä kirkollisesta yhteydestä tulee todellista.

Jos toisaalta tästä alkuperäisestä päämäärästä luovutaan ja tilalle otetaan vaatimus erilaisten kirkollisten todellisuuksien tunnustamisesta kirkoiksi ja siten osiksi yhtä Jeesuksen Kristuksen kirkkoa, kasteen vastavuoroisen tunnustamisen ja ekumeenisen kirkollisen yhteyden suhde määriteltäisiin niin, että kasteen tunnustaminen sisältää jo toisten kirkkojen täysin pätevän tunnustamisen. Monet reformaatiosta syntyneet kirkot ja kirkolliset yhteisöt pyrkivät tähän suuntaan, esimerkiksi Leuenbergin konkordia 1973: ne antavat toisilleen yhteyden sanassa ja sakramenteissa, mukaan luettuna pappisvihkimyksen keskinäinen tunnustaminen, ja pitävät ekumenian päämäärää täten jo saavutettuna.

Kasteen tunnustaminen ja ehtoollisyhteys

Erilaiset näkemykset ekumenian päämäärästä ovat olennainen syy tunnustuskunnittain vaihteleviin määritelmiin kasteen vastavuoroisen tunnustamisen ja ekumeenisen kirkollisen yhteyden suhteesta. Tämä tulee selvimmin ilmi kasteen ja eukaristian suhteen hyvin erilaisissa määritelmissä.

Kuten jo todettu, Vatikaanin II kirkolliskokouksen mukaan kaste ”muodostaa sakramentaalisen ykseyden siteen kaikkien niiden välille, jotka ovat sen kautta uudestisyntyneet”. Mutta kaste on ”vain alku ja lähtökohta”, koska se luonteeltaan ”kokonaisuudessaan tähtää elämän täyteyden saavuttamiseen Kristuksessa. Siksi kasteen tarkoituksena on johtaa tunnustamaan kokonaista kristinuskoa ja jäsentymään täysin pelastussuunnitelmaan, kuten Kristus itse on tahtonut, sekä vihdoin liittymään täydelliseen ykseyteen eukaristiassa” (UR 22).

Kirkolliskokouksen dekreetti korostaa selvästi, että ”eronneilta kirkollisilta yhteisöiltä puuttuu täysi yhteys meihin, vaikka sen pitäisi seurata kasteen mu-

Jatkuu seuraavalla sivulla

kana” (UR 22). Tämä kaksinainen lausuma viittaa siihen, että kasteen yhteinen sakramentaalinen side todella antaa perustavanlaatuisen, mutta epätäydellisen yhteyden. Sen perustalta ei voi edetä kasteen vaikutuksen ja eukaristian materiaaliseen rinnastamiseen. Kaste on todellakin ykseyden side ja yhteyden perusta, mutta se on suunnattu kohti uskon tunnustamista ja eukaristiaa. Kun kaste on kristillisen elämän ja kirkollisen yhteyden alku ja lähtökohta, eukaristia on sen huipentuma ja täyteys.

Tämä katolinen näkemys perustuu eukaristian ja kirkon erottamattomaan yhteyteen, joka on niin perustavaa katolisessa kirkkokäsityksessä, että ei voi olla eukaristista yhteyttä ilman kirkollista yhteyttä.

Historiallisesti on varmasti mahdollista osoittaa, että Herran aterian kirkollinen ulottuvuus on jäänyt taustalle reformaation kirkoissa, koska niiden ymmärrys ehtoollisesta asettaa etusijalle Jeesuksen Kristuksen uhrin ja hänen anteeksiantonsa armon yksittäiselle vanhurskautetulle syntiselle, ja sen seurauksena ehtoollisen teologiset näkökohdat keskittyvät syntien anteeksiantoon.

Katolisessa ymmärryksessä taas on perustavanlaatuista, että uskovien eukaristinen kommuunio Kristuksen kanssa on samalla uskovien yhteyttä toistensa kanssa, nimittäin yhteyttä hänen ruumiissaan, joka on kirkko. Eukaristinen kommuunio on samalla uskovien henkilökohtaista osallisuutta Kristuksessa ja uskovien kirkollista yhteyttä toistensa kanssa Kristuksessa. Tämän eukaristian ja kirkon yhteyden ilmaisi ennen kaikkea Paavali käyttämällä käsitettä ”Kristuksen ruumis” sekä eukaristian lahjasta että kirkollisesta yhteydestä.

Tähän eukaristian ja kirkon läheiseen yhteyteen ja siten eukaristisen kommuunion ja kirkollisen kommuunion läheiseen yhteyteen perustuu katolinen näkemys, että kaste ekumenian perustana ja sen vastavuoroinen tunnustaminen ei voi olla riittävä perusta ehtoollisyhteydelle. Tämä koskettaa yhä olemassa olevaa tunnustuskunnallista eroa. Protestanttinen puoli pyrkii korostamaan, että Kristus yksin kutsuu meidät ehtoolliselle ja tämä kutsu tapahtuu ilman kirkon välitystä. Tämä kuitenkin edellyttää sellaista määritelmää Kristuksen ja kirkon suhteesta, jossa ei enää ole sijaa sakramentaaliselle ymmärrykselle kirkosta.

Koska katolinen kirkko kuitenkin edellyttää sakramentaalista ymmärrystä kirkosta ja ymmärtää kirkon Jeesuksen Kristuksen sakramentaalisena merkkinä ja välikappaleena, on mahdotonta erottaa toisistaan kommuuniota Kristuksessa, kirkollista kommuuniota ja eukaristista kommuuniota.

Ekumenian paikka nykyään

Tunnustuskunnittain vaihtelevasta määritelmästä kasteen ja eukaristian tai kasteen vastavuoroisen tunnustamisen ja eukaristisen yhteyden välillä päädymme katoliselta näkökannalta nykyajan ekumenian tarkkaan sijaintipaikkaan. Se sijoittuu toisaalta kasteen sakramentaalisen siteen perustavanlaatuisen yhteyden ja sen vastavuoroisen tunnustamisen ja toisaalta ei vielä mahdollisen täyden eukaristisen yhteyden välille.

Kasteen perustavanlaatuisesta merkityksestä ekumenialle seuraa automaattisesti kasteen vastavuoroinen tunnustaminen ekumenian perustana, ja sen myötä todellinen ekumenia seisoo tai kaatuu. Tämä on enemmän kuin koskaan totta nykyään, kun monet kristityt kärsivät verikasteen. Toisen vuosituhannen päättyessä ja kolmannen vuosituhannen alkaessa kristinusko on taas kerran marttyyrikirkko. 80 % uskonsa vuoksi vainotuista ihmisistä on kastettuja kristittyjä. Kristinusko on nykymaailman vainotuin uskonto, ja kaikilla kristillisillä kirkoilla ja kirkollisilla yhteisöillä on marttyyrinsa. Kristittyjä ei nykyisin vainota, koska he ovat ortodokseja, katolilaisia tai protestantteja, vaan koska he ovat kristittyjä. Marttyyrius on nykyisin ekumeenista, ja yhdessä pyhän paavi Johannes Paavali II:n kanssa on puhuttava todellisesta ”marttyyrien ekumeniasta” (Ut unum sint, 1) tai paavi Franciscuksen sanoin ”veren ekumeniasta”.

Koska verikasteessa marttyyrien veri ei erota vaan yhdistää, siinä voidaan nähdä syvällisin kastetapahtuma ja syvin ja sisäisin ydin kaikille ekumeenisille pyrkimyksille kirkon ykseyteen, joka on jo perustettu kasteessa. Marttyyrien ekumeniassa varhaiskirkon vakaumus vahvistetaan uudelleen, kuten Tertullianus ilmaisi sanoessaan: ”Marttyyrien veri on uusien kristittyjen siemen.” Nykyään mekin voimme toivoa, että monien aikamme marttyyrien veri kerran osoittautuu Kristuksen ruumiin täyden ekumeenisen ykseyden siemeneksi.

Se, että kasteen vastavuoroisen tunnustamisen myötä ekumenia seisoo tai kaatuu, on muistettava myös siksi, että yhä on olemassa joitakin ortodoksisia ja orientaaliortodoksisia kirkkoja, jotka suorittavat kasteen uudelleen jo kastetun henkilön liittyessä niihin toisesta kirkosta. Ja toisaalta on monia protestanttisia kirkkoja, jotka eivät enää pidä kastetta edellytyksenä ehtoolliselle osallistumiselle tai edes kirkon jäsenyydelle. Ekumenian nykytilanne velvoittaa kuitenkin kaikkia kristittyjä ottamaan kasteen vakavasti ja tältä yhteiseltä perustalta kypsymään ekumeenisessa lähentymisessä, jotta kerran yhdessä voisimme osallistua Herran pöytään.

Jos uudet askelet tiellä yhteisestä kasteesta kohti ei vielä mahdollista eukaristista yhteyttä tulisivat mahdollisiksi, ei riitä, että ekumeeninen keskustelu rajoittuu ehtoollisteologiaan ja yksinomaan kysymykseen ehtoollisyhteydestä. Ensi sijassa on käsiteltävä ymmärrystä kirkollisesta yhteydestä ja taustalla olevaa eroa kirkkokäsityksessä. Luterilaisten ja katolilaisten ekumeenisessa dialogissa seuraava askel kauaskantoisen vanhurskauttamisopin peruskysymyksiä koskevan yhteisymmärryksen ja olemassa olevan kasteopin peruskonsensuksen jälkeen on luonnostella mahdollinen yhteinen julistus kirkosta, eukaristiasta ja virasta. Sellainen yhteinen julistus olisi epäilemättä merkittävä askel tiellä kohti näkyvää kirkollista yhteyttä, joka on kaiken ekumeenisen työn päämäärä ja joka on jo alkanut kasteen vastavuoroisessa tunnustamisessa ovena kirkkoon ja siten myös ovena ekumeniaan.

Kardinaali Kochin Studia generalia –luento Helsingin yliopiston teologisessa tiedekunnassa 28.4.2015, suomentanut ja pääasioita tiivistänyt Katri Tenhunen

542 2014 oli Raamatun

Yhtyneiden Raamattuseurojen tilastojen mukaan Raamattu on kokonaan käännetty 542 kielelle, joiden puhujia on yhteensä 4,9 miljardia. Uusi testamentti on käännetty 1324 kielelle, ja ainakin osia Raamatusta on käännetty 1020 kielelle.

Vuoden 2014 aikana saatiin valmiiksi ennätykselliset 51 raamatunkäännöstä joko kielelleen ensikäännöksenä, uutena käännöksenä tai tarkastettuna käännöksenä. 30 ensikäännöksestä 18 oli koko Raamatun käännöksiä, 10 Uuden testamentin käännöksiä ja kaksi jonkin raamatunosan käännöksiä. Lisäksi saatiin valmiiksi 21 uutta tai tarkastettua käännöstä.

Suurin kieli, jolle saatiin ensimmäistä kertaa raamatunkäännös, oli bantukieliin kuuluva yao, jota puhuu 3,1 miljoonaa ihmistä Malawissa ja joissakin muissa Itä-Afrikan maissa.

Osa käännöksistä julkaistiin maissa, joiden tilanne on haastava. Terroristijärjestö Boko Haramin aiheuttamien konfliktien keskellä Nigeriassa julkaistiin neljä uutta raamatun ensikäännöstä. Yksi niistä, burankielinen Raamattu, saatiin valmiiksi, vaikka Boko Haram oli tehnyt pommi-iskun burankielisen käännöstyöryhmän käyttämään toimistoon. Näiden neljän käännöksen myötä 2,1 miljoonalla nigerialaisella on mahdollisuus lukea koko Raamattu ensimmäistä kertaa omalla äidinkielellään. Liberiassa valtavia haasteita on aiheuttanut ebola-epidemia, mutta silti Liberian Pipliaseura onnistui julkaisemaan kaksi Raamatun ensikäännöstä kpellen ja etelä-kisin kielillä. Kielillä on yhteensä lähes miljoona puhujaa Liberiassa.

Tilastojen mukaan 1,3 miljardia ihmistä ei vielä voi lukea koko Raamattua omalla äidinkielellään. Maailmassa on yhä 4 015 kieltä, joille ei ole käännetty yhtään raamatunosaa. Näitä kieliä puhuu yhteensä 460 miljoonaa ihmistä. Pipliaseurat kaikkialla maailmassa työskentelevät yli 400 käännöshankkeen parissa.

Yhtyneiden Raamattuseurojen loppuvuodesta 2013 aloittama ”100 käännöstä 1000 päivässä” -kampanja on tuottanut tuloksia jo vuoden 2014 aikana. 100/1000-kampanjassa on kolmen vuoden aikana kaikkiaan tavoitteena saada valmiiksi Raamatun ensikäännös 45 kielelle, uusi käännös 29 kielelle ja uudistettu käännös 26 kielelle. Vuoden 2015 aikana päästäneen lähelle tavoitteen toteutumista – kolmen vuoden aikana loppuun saatetuista käännöksistä 92 julkaistaan vuoden 2015 loppuun mennessä.

KATT/www.piplia.fi/Kath.net
Suomen Pipliaseura

Suomen Pipliaseura perustettiin vuonna 1812. Kansainvälisesti Suomen Pipliaseura toimii osana Yhtyneiden Raamattuseurojen verkostoa, joka toimii yli 200 maassa. Yhtyneiden Raamattuseurojen työn katsotaan alkaneen, kun Britannian ja ulkomaiden Pipliaseura (British and Foreign Bible Society) järjestäytyi vuonna 1804. Lukuisissa maissa toimineet kansalliset Pipliaseurat järjestäytyivät Yhtyneiksi Raamattuseuroiksi vuonna 1946, pian toisen maailmansodan jälkeen. Pipliaseurat olivat ehkä enemmän protestanttisia, mutta esimerkiksi Saksassa oli katolisia pipliaseuroja, ja pipliaseurat tekivät yhteistyötä niin ortodoksisten kirkkojen kuin vapaiden suuntien kristittyjenkin kanssa. Järjestäytymisen syynä oli yhä kasvava käännös- ja levitystoiminta, joka vaati rajat ylittävää yhteistyötä. Sittemmin yhteistyöstä on tullut yksi raamatunkäännöstyön kulmakivistä.

Pipliaseuran ja Yhtyneiden Raamattuseurojen työ on ekumeenista. Paitsi että edustettuna on myös katolinen kirkko, Yhtyneet Raamattuseurat tekee yhteistyötä esimerkiksi katolisten raamattujärjestöjen, kuten Catholic Biblical Federation, kanssa. Paavi Benedictus XVI:n apostolisessa kehotuskirjeessä Verbum Domini vuodelta 2010 mainittiinkin nimeltä juuri nämä kaksi järjestöä (115): raamatunkäännöstyön luonteen vuoksi käännöstyö on hyvä toteuttaa yhteistyössä eri pipliaseurojen kanssa.

Yhtyneet Raamattuseurat rahoittaa raamatunkäännöshankkeita ja vastaa raamatunkääntäjiensä koulutuksesta, konsultoinnista sekä laadunvalvonnasta. Pipliaseurojen raamatunkäännöstyötä tekevät paikalliset kielenpuhujat. Suomen Pipliaseura on mukana 64 käännöshankkeessa 15 maassa.

Kotimaassa Suomen Pipliaseura on johtava raamatunkustantaja – ja tällä hetkellä käytännössä ainoa merkittävä Raamattujen kustantaja Suomessa, kun Pipliaseura viime vuonna osti Kirjapajan raamatunkustannustoiminnan. Pipliaseuran raamatunkustannustoiminta on omaa itsenäistä liiketoimintaansa eikä siihen käytetä keräysvaroja. Kustannustoiminta ei kuitenkaan ensi sijassa tavoittele voittoa vaan Raamattujen saattamista kaikkien ulottuville. Työhön kuuluu myös Raamatun sisältöjen avaaminen kampanjoiden, materiaalien tai erilaisten tuotteiden avulla. Mainittakoon vaikkapa ”Päivän eväät” – pieni raamatunlukuopas, jonka avulla Raamatun voi lukea läpi 365 päivässä. Pipliaseura pyrkii edistämään Raamatun käyttöä sekä kotimaassa että ulkomailla.

Käännöshankkeiden lisäksi Suo-

Artikkeleita

käännösten ennätysvuosi 2014

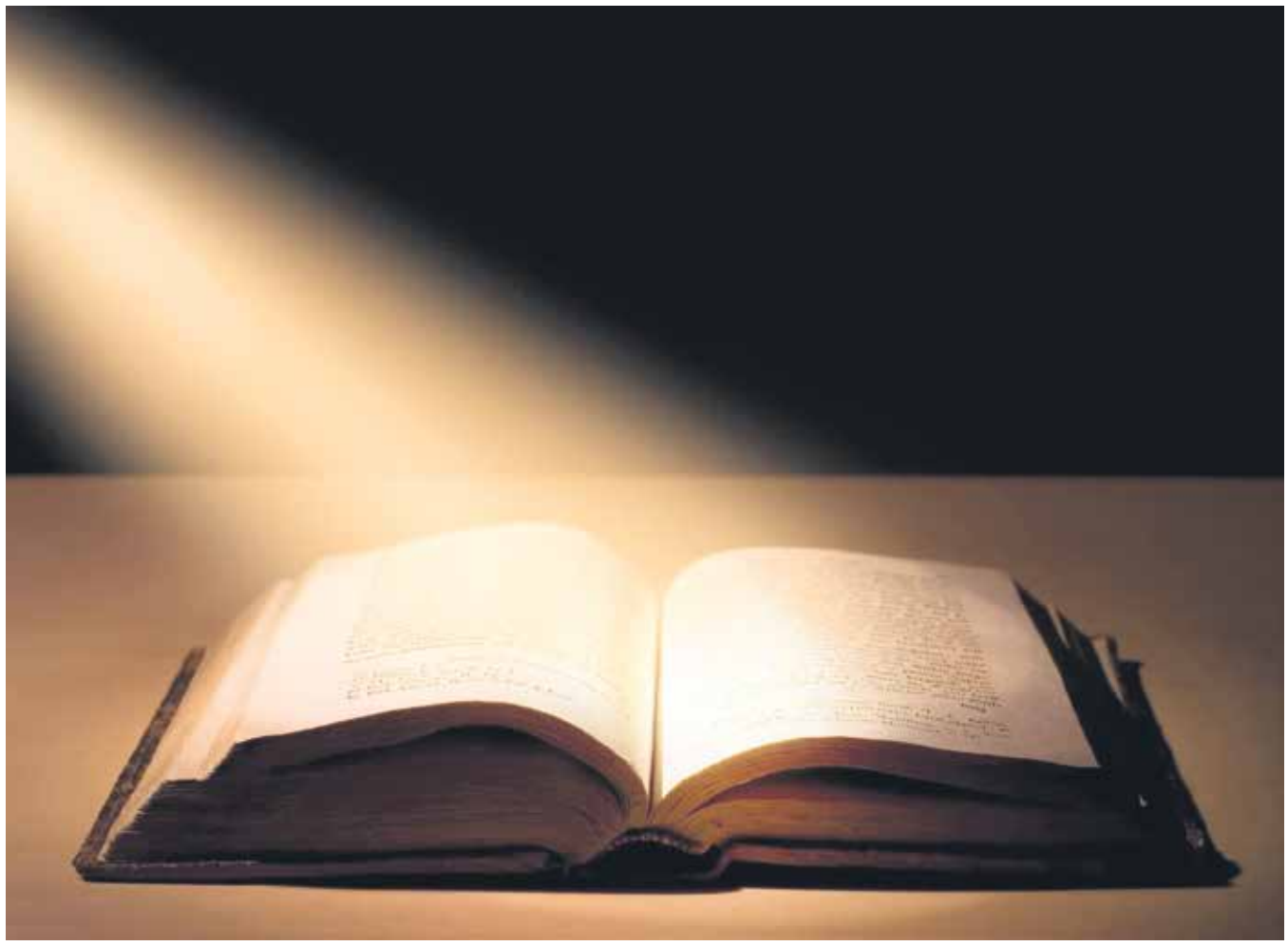

men Pipliaseura tukee ulkomaille kohdistuvassa työssään lukutaitotyötä mm. Egyptissä (lukutaitoryhmät sekä aikuisille että koululaisille), Argentiinassa (wichín kieli) ja Boliviassa (aimaran kieli). Raamatun käännöksen yhteydessä luodaan usein myös kyseisen kielen kirjakieli.

Suomen Pipliaseura tukee myös HIV-työtä Burundissa, Malawissa ja Norsunluurannikolla. ”Laupias samarialainen” -ohjelma pyrkii vähentämään hiv-positiivisten ja heidän perheenjäsentensä syrjintää sekä vaikuttamaan asenteisiin edistäen suvaitsevaisuutta ja vastuuntuntoisia valintoja. Tässä työssä käytetään raamatuntekstejä, kuten juuri vertausta laupiaasta samarialaisesta.

Pipliaseuran työn kautta tavoitetaan ihmiset heidän omalla kielellään, luodaan pohja luku- ja kirjoitustaidolle, vaikutetaan syrjiviin asenteisiin ja herätetään mielenkiintoa Raamattua kohtaan. Pipliaseura kääntää Raamattua eri kielille osana kirkkojen lähetystehtävää.

Suomen Pipliaseuran jäseniä ovat yli puolet Suomen evankelis-luterilaisen kirkon seurakunnista, Suomen ortodoksinen kirkko, Suomen vapaakristillinen neuvosto sekä Katolinen kirkko Suomessa. Seuran jäseniä ovat myös 15 alueellista Pipliaseuraa. Yksityishenkilöt voivat liittyä seuran kannattajajäseniksi (jolloin he samalla tulevat alueellisen pipliaseuran jäseniksi). Suomen Pipliaseuran 200-vuotisjuhlavuonna 2012 seuran kunniajäseniksi kutsuttiin arkkipiispa Kari Mäkinen (ev.lut.), arkkipiispa Leo (ort.), piispa Teemu Sippo (kat.), seurakuntaneuvos Valtter Luoto (SVKN) ja dosentti Risto Cantell (ev.lut.).

Pipliaseuran puheenjohtajana toimii kenttäpiispa Pekka Särkiö. Sääntöjen mukaan Pipliaseuran hallituksessa on seitsemän evankelis-luterilaisen kirkon edustajaa ja kolme muuta edustajaa eli aina yksi katolisen kirkon, yksi ortodoksisen kirkon ja yksi vapaiden kristittyjen edustaja. Katolisen kirkon edustajina ovat viime vuosina olleet isä Paolo Berti, isä Marco Pasinato ja vuodesta 2014 Katri Tenhunen.

Pipliaseura koordinoi myös pilottihanketta, jossa tehdään uusi käännös Markuksen evankeliumista erityisesti digitaalisen julkaisemisen näkökulmasta. Tarkoituksena on huomioida ”digitaalisten käyttöliittymien vaikutus kohdekieleen, sen lauserakenteisiin ja ilmaisutapaan. Samalla selvitetään käyttöyhteyden ja lukemistilanteen vaikutusta kääntämisen vaatimuksiin.” Kohderyhmänä ovat erityisesti mobiili- ja tabletlaitteiden käyttäjät, joista suurin osa on nuoria. Käännöshanke on tarkoitus julkaista vuonna 2017.

Suomen Pipliaseuran työtä voi tukea esimerkiksi kuukausilahjoittajana valitsemallaan summalla. Lisätietoa Pipliaseuran toiminnasta löytyy osoitteesta www.piplia.fi. Verkkokauppa (laajin valikoima mm. Raamattuja) toimii osoitteessa www.pipliakauppa.fi.

Pipliaseuran historiikin ensimmäinen osa, Teemu Kakkurin kirjoittama ”Raamattuja Suomen kansalle – Suomen Pipliaseuran historia 1812–1947” julkistettiin Tampereella Raamattutapahtumassa 16.5.2015.

Intian raamattutyö esillä vuoden 2015 Raamattutapahtumassa

Vuosittain Suomen Pipliaseura järjestää valtakunnallisen raamattutapahtuman. Vuonna 2015 Tampereella 16.-17.5. järjestetyn ”Kaikilla kiælillä” -tapahtuman pääteemana oli Intia, erityisesti Keralan osavaltio. Vieraana oli mm. Intian Pipliaseuran pääsihteeri Dr. Mani Chacko.

Intian Pipliaseura perustettiin Kolkatassa vuonna 1811, ja se on vanhin ja suurin Yhtyneiden Raamattuseurojen 150 kansallisesta pipliaseurasta. Intian Pipliaseuralla on 350 työntekijää. Päätoimisto sijaitsee Bangaloressa ja lisäksi seuralla on 15 aluetoimistoa, jotka ovat kooltaan melkeinpä omia Pipliaseurojaan. Intian Pipliaseuralla on käännöstyön keskukset Koillis-Intian Shillongissa ja Bangaloressa. Toiminta on ekumeenista ja seurassa ovat edustettuina kaikki tunnustuskunnat, myös katolinen kirkko. Pääsihteerin mukaan Intian Pipliaseura on oikeastaan ainoa organisaatio, jolla on pääsy maan kaikkin kirkkoihin.

Viimeisen 200 vuoden ajan on tehty painettuja Raamattuja, nykyisin on otettava huomioon myös digitaalinen media erityisesti nuorisotyössä. Intiassa on paljon näkövammaisia, joille Pipliaseura tuottaa pistekirjoitusraamattuja, ja kuulovammaisia, jolloin tarvitaan viittomakielistä materiaalia. Tarkoitus on tavoittaa Jumalan sanalla kaikki intialaiset. Työstä saatu palaute on usein rohkaisevaa. Missio on kokonaisvaltaista: nykyisin on ymmärretty yhä paremmin se, että Raamatun sanan on kosketettava ihmisten elämää heidän omassa kontekstissaan. Tämä näkyy Intian Pipliaseuran noin 20 erityisprojektissa (hyväksikäytettyjen naisten auttaminen, hiv-positiivisten, leprasairaiden, orpojen, sairaiden auttaminen…). Painotetaan, että Raamattu on kosketuksissa lukijan ja lukija Raamatun kanssa (”engaging Bible with the reader and reader with the Bible”).

Keralassa Pipliaseuralla on monenlaista vapaaehtoistoimintaa ja osavaltiossa toimii 140 Pipliaseuran paikallista ekumeenista työryhmää. Vapaaehtoisilla on merkittävä rooli varainhankinnassa ja he huolehtivat esimerkiksi siitä, että heidän omissa kirkoissaan järjestetään Raamattusunnuntai ja kerätään kolehteja raamattutyölle. Vapaaehtoiset vierailevat sairaaloissa ja orpokodeissa. Työ naisten hyväksi on tärkeää. Leskien auttamiseksi järjestetään toimintoja, joilla heitä autetaan ansaitsemaan elantonsa. Nuorisotyö on myös aktiivista. Eräs uusi vapaaehtoisten työmuoto on ”Jumalan sanan kuljettajat”: riksakuskit, jotka pitävät raamattulehtisiä esillä kulkuneuvoissaan. Riksan seinätelineestä matkustaja voi ottaa lehtisiä tai Uuden testamentin, ja kuskit ovat valmiita keskustelemaan asiakkaidensa kanssa kristinuskosta.

Intiassa kristittyjä on noin 2,3 % väestöstä, mutta määrällisesti heitä on enemmän kuin Pohjoismaissa yhteensä, noin 24 miljoonaa. Raamattutyön kannalta Intia on haasteellinen. Maassa puhutaan kaikkiaan noin 1600 eri kieltä, joista tärkeimpiäkin kieliä on noin 400. Hallinnollinen kieli on englanti, toinen pääkieli on hindi, jota puhuu ensisijaisena kielenään 41 % intialaisista. Intiassa puhutuista kielistä koko Raamattu on käännetty 69 kielelle ja lisäksi Uusi testamentti 75 kielelle. Parhaillaan Intian Pipliaseuralla on käynnissä 64 käännöshanketta vähemmistökielille.

Intian nykyisen hinduhallituksen aikana tilanne on uskonnonvapauden ja vähemmistöuskontojen kannalta osin jännitteinen. Äärihindujen mukaan intialaisen olisi oltava hindu. Keralassa tilanne on parempi kuin muualla Intiassa. Pääsihteeri kertoi puheenvuorossaan opiskelijastaan, joka surmattiin Orissan lähistöllä, ja poltetusta kirkosta, jossa köyhä nainen oli polvistuneena kohdassa, jossa alttari oli ollut. Kirkko oli ollut hänen kirkkonsa lapsuudesta saakka. Mutta Jumala on täällä ja on toivoa, epätoivon keskellä on toivoa. Nyt kirkko on rakennettu uudestaan. Pipliaseuran työ painottaa, että Jumala toimii ja voi muuttaa ihmisiä. Pääsihteeri Chacko pyysi rukouksia Intian Pipliaseuran puolesta.

Katri Tenhunen

På svenska

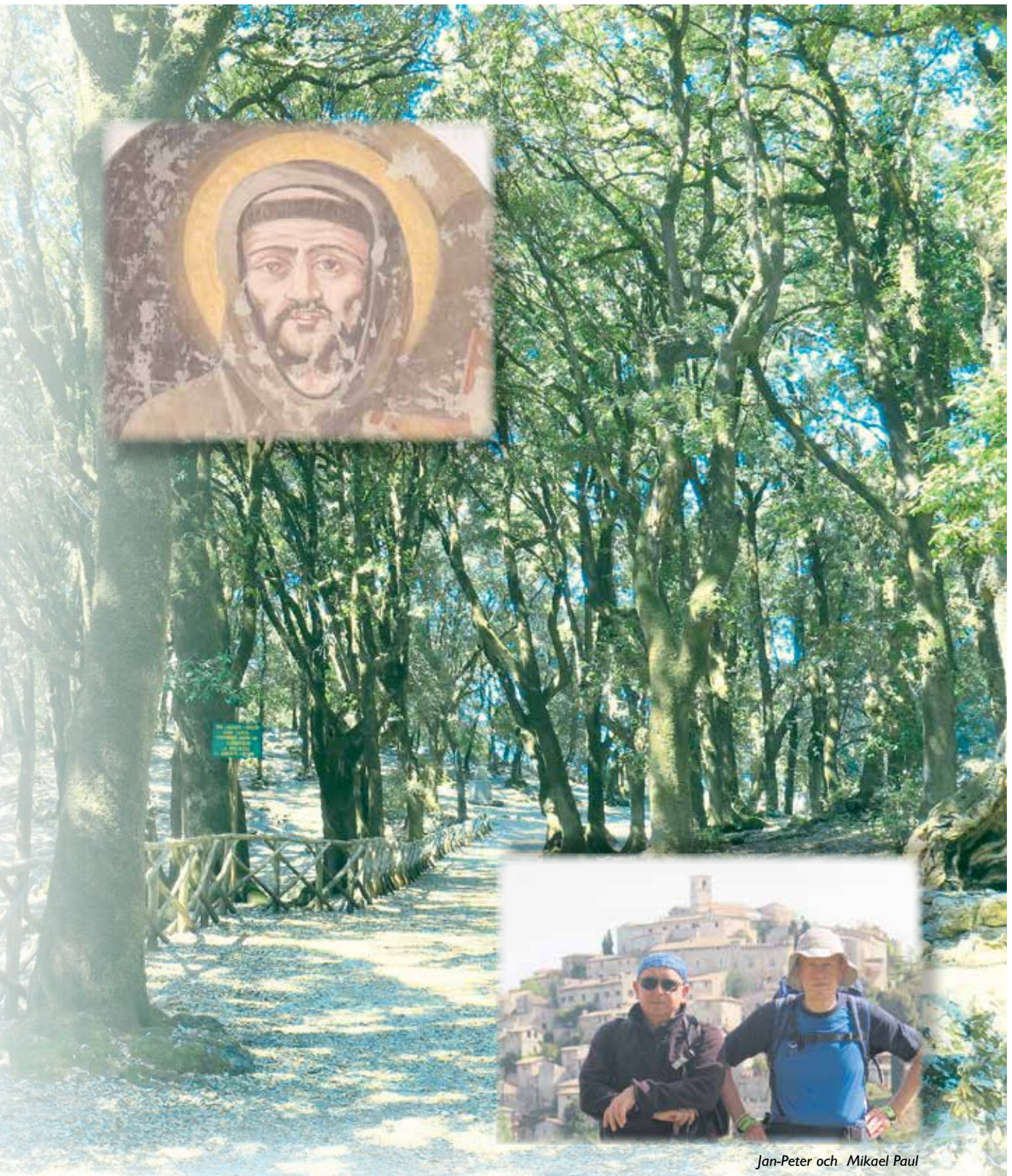

Jan-Peter och Mikael Paul

Pilgrimsfärder i Europa

Det verkar som om pilgrimsfärder blivit allt mer populära, i alla fall i Finland. Under året gör våra församlingar och föreningar pilgrimsfärder till heliga orter bl.a. i Polen och Jerusalem.

I vårt eget land kommer man att pilgrimsfara till Sankt Henriks martyr ort och Sankt Hemmings kyrka. En ny pilgrimsfärd anordnas också från Lojo medeltida kyrka till stiftets centrum Stella Maris. Pilgrimsfärder är pop.

Europa har sedan medeltiden ett omfattande nät av pilgrimsfärder som sträcker sig från Norden till de stora pilgrimscentra Rom och Santiago de Compostela. Under våren hade jag möjlighet att delta i två pilgrimsfärder till klostret Einsiedeln i Schweiz och från Assisi till Rom.

FRÅN ZÜRICH TILL EINSIEDELN

Klostret Einsiedeln har sitt ursprung från 828 då ett religiöst centrum utvecklade sig kring eremiten Meinrad och hans boning i den ”Svarta skogen”. Själva klostret grundades 934. Munkarna följde och följer fortfarande den helige Benedikts ordensregler. Från 1300-talet till 1600-talet eller närmare 300 år var klostret endast öppet för adliga vilket ledde till dess förfall. Senare öppnades klostret också för icke-adliga pojkar. Idag bedriver klostret en skola för pojkar (ca 300) och har 70 munkar. I klostret finns en ”Svart Madonna”. Årligen besöks klostret av över 100 000 pilgrimer och turister. Det är också en samlingsplats för pilgrimer som inleder sin färd mot Santiago de Compostela. Denna tradition har sitt ursprung i medeltiden.

Det var på 1300-talet som klostret utvecklade sin pilgrimsverksamhet. Enligt traditionen var det Kristus själv som grundade kapellet tillägnad Jungfru Maria (festdag 14.9). Det var främst pilgrimer från norra Tyskland och Holland som färdades till klostret. En av huvudorsakerna till det omfattande pilgrimsfarandet var pesten som 1439 härjade i Europa. Pilgrimerna skyddades mot rövare och banditer av lokala riddare bl.a. Tumb von Neuburg. Klostret har härjats många gånger bl.a. av Napoleons trupper.

Klostrets abbot broder Urban konstaterar beträffande pilgrimsfärder

”Eine Wallfahrt bringt Sie mit Ihren eigenen Wurzeln in Kontakt, mit der Freude, in Gott frei zu sein.”

Vi vallfärdare till klostret från Zürich en kall och regnig aprildag. Den stora klosterkyrkan var full och pilgrimer kom hela tiden till klostret. Det var en levande religiös gemenskap.

FRÅN ASSISI TILL ROM

Pilgrimsfärden från Assisi till Rom har legat i tankarna under närmare fyra år. Vi var fyra äldre män som vandrade ca 150 km från Assisi till Rieti och vidare till Rom. Man kan inte säga att denna rutt är speciellt populär. Vi träffade endast en annan som vandrade hela rutten. Däremot träffade vi många som gjorde ”dagsturer” utifrån en viss ort eller stad. Deras ”markservice” sköttes av företag som tog hand om deras bagage och mat - ett slags ”lyx-pilgrimsfärder”.

Efter att vi fått våra pilgrimspass besökte vi under ett par dagar de betydande kyrkorna och klostren i Assisi bl.a. basilikan och den helige Franciskus grav, Bosco di San Francesco, Duomo San Rufino, San Giacomo de Muro Rupto och basilikan Santa Clara. Vi såg också det lilla rummet var helgonet hållits fängslat av sina föräldrar. Staden var full av liv. Det bor närmare hundra franciskanermunkar i de olika klostren kring Assisi. Många kyrkor är byggda på eller omfattar delar av f.d. hedniska tempel tillägnade bl.a. Minerva och andra gudar och gudinnor. Vissa kyrkor och kloster har fått en ny funktion som butiker och hotell. Många kyrkor på landsbygden står tomma och nästan alla är stängda en stor del av dagen. På den officiella vallfärdsrutten finns det många kyrkor och kloster som är öppna endast för officiella pilgrimer (med pilgrimspass). Där kan man övernatta till ett rimligt pris kring 15 e/natt. Alla präster som jag träffade var unga, mycket vänliga och hjälpsamma. De gav en mycket god bild av den katolska kyrkan och dess prästerskap. Det fanns en speciell välsignelse för pilgri-

På svenska

Basilica di San Francesco, Assisi

mer som man tog del av vid början av en ny strapats. Besöksvärda orter och städer är bl.a. Spello, Spoleto, Montefalco och det stängda år 1218 grundade klostret La Foresta med den heliga skogen var helgonet upplevt och pratade med den korsfäste Kristus.

Själva vandringen var tuff. Man måste gå uppför mycket branta stigar och lika branta ned igen (1000 m upp och 1000 m ned). På vägen fanns lösa hundar och vi såg stora huggormar dagligen. För vandringen måste man ha bra kängor, en relativt lätt ryggsäck (5–7 kg). Man måste också bära på sig vattenflaska eller -flaskor. Det går åt 1l per 10 km. Den totala vikten som man bär på sig stiger sålunda till närmare 10 kg.

Naturen är otroligt vacker med berg, kullar, idylliska städer och blåa sjöar. Tittar man närmare märker man att Italien upplever en djup ekonomisk kris. Överallt står det halvfärdiga hus, massor av hus och andra byggnader är till salu, många byar är nästan folktomma med endast gamla, de unga har flyttat bort. I Rom finns det tiggare överallt. I förstäderna och kring järnvägen finns det tält, paff och plåt byggnader – ett slags favelas. Många bor på gatorna. Arbetslösheten är hög. Då jag var i Rom funktionerade inte metron så tiotusentals människor vandrade från ett ställe till ett annat. Demonstrationer och strejker är dagliga.

På pilgrimskontoret i Vatikanen stod det hundratals människor, många asiater, i kö för att köpa olika slags turistpass och inträdesbiljetter. Personalen var vänlig och förvånad. Det var inte många som ville ha sitt testimonium över en pilgrimsfärd från Assisi till Rom. Jag fick mitt testimonium och lämnade villervallan för att söka mig till flygfältet och tillbaka till Finland.

På det hela taget var det en riktig pilgrimsfärd med sina strapatser och svårigheter. Den gav en uppfattning hur livet också kan vara och är för många.

Jan-Peter Paul

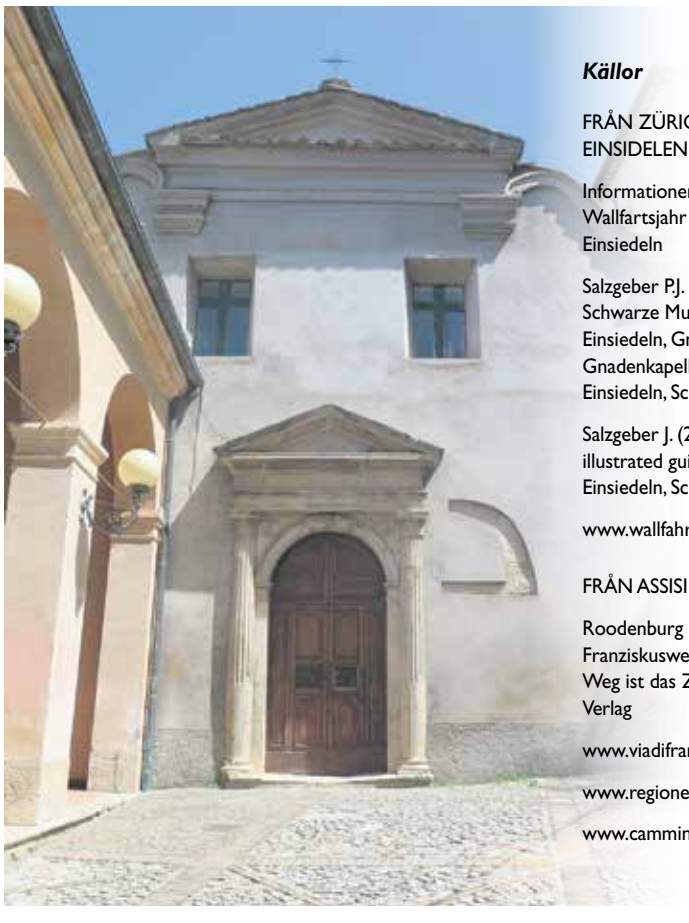

Källor

FRÅN ZÜRICH TILL EINSIDELEN

Informationen für das Einsiedler Wallfartsjahr 2015, Kloster Einsiedeln

Salzgeber PJ. (2014) Die Schwarze Muttergottes von Einsiedeln, Gnadenbild und Gnadenkapelle in der Geschichte, Einsiedeln, Schweitz

Salzgeber J. (2008) A concise illustrated guide to Einsiedeln, Einsiedeln, Schweitz

www.wallfahrt-einsiedeln.ch

FRÅN ASSISI TILL ROM

Roodenburg K. (2013) Italien – Franziskusweg, Outdoor – der Weg ist das Ziel, Conrad Stein Verlag

www.viadifrancesco.it

www.regioneumbria.eu

www.camminodifrancesco.it

Marianska pilgrimsfärden

från Lojo medeltida kyrka till Stella Maris

Den nyss avlidne katolska författaren och filosofen Johannes Salminen skrev om pilgrimsfärder följande: ”Men nedstigningen måste börja, mot vardagen, se sakliga kompromisserna. En vallfärd borde kunna befria oss, men oftast blir den bara en påminnelse om vår bundenhet.”

I slutet av mai utstakade en grupp bestående av en präst, en prästkandidat och tre lekmän pilgrimsrutten från Sankt Laurentius medeltida kyrka i Lojo till Stella Maris i Paksalo. Rutten är ca 19 km lång och består av vandring genom fina nyländska kulturlandskap, herrgårdar men också över relativt svårforcerad skog, sumpiga områden och stigar. Färden går också delvis längs allmän väg. Den går även förbi stora vattenområden och insjöar. På rutten skådar man får, hästar, nötkreatur men även många av skogens vilda djur.

Det är mening att göra uppehåll på ett antal ställen i naturen för vila, bön och matraster. Framme i Stella Maris blir det adoration inför det heliga sakramentet, meditation och böner samt samvaro.

Vi fyra som gjorde upp rutten hoppas på ett stort deltagande i denna första katolska pilgrimsfärd till ära av Jungfru Maria. Vi tror att pilgrimsfärden verkligen befriar oss från vardagens problem och inte binder oss vid de ofta sekundära svårigheter som alla dagligen måste leva med.

Jan-Peter Paul

Källa: *Salminen, J. (1975): Middagsdemonerna, Söderström & Co Förlags Ab (145 sidor).*

Se även information om den stora marianska pilgrimsfärden på samma rutt den 5.-6. september, s. 19.

Artikkeleita

EILEN – TÄNÄÄN – HUOMENNA

Jeesuksen pikkusisarena Suomessa

´Paavi Franciscus kirjoitti erityisen apostolisen kirjeen Jumalalle vihityn elämän vuotta varten. Kirjeen alussa kerrotaan päämääristä, jotka hän asetti tälle vuodelle. Nämä päämäärät kattavat kiitollisuuden menneisyydestä, kutsun elää nykyhetkeä intohimoisesti ja katseen tulevaisuuteen toivon näkökulmasta. Kirje rohkaisee minuakin lukemaan elämääni Jeesuksen pikkusisarena Suomessa.

Eilen

Kun syyskuussa 1971 muutin Jyväskylästä Oikokadulle Helsinkiin, minusta tuli postulantti Jeesuksen pikkusisarten sisarkuntaan. Ensimmäiset pikkusisaret olivat saapuneet Suomeen vuonna 1953. Tuloni oli hyppäys tuntemattomaan sekä itselleni että pikkusisarille. Niin jännittyneitä he olivat, että odottivat minua väärällä junalaiturilla. Löysimme toki toisemme. Olin jättänyt taakseni ”maailman”: perheeni, opiskeluni ja monet minulle rakkaat asiat. Olin suostunut seuraamaan Jeesusta. Olin laittanut käteni auraan. Nyt piti katsoa ja kulkea eteenpäin. Pikkusisarille tuloni oli myös haastava: olin ensimmäinen Pohjoismaista sisarkuntaan liittyvä sisar. Meitä asui silloin Oikokadulla neljä sisarta. Meillä ei ollut yhteistä kieltä, sillä kaikki sisaret eivät silloin puhuneet suomea enkä minäkään osannut sanaakaan ranskaa, mutta meitä yhdisti kutsumuksemme elää rukouselämää keskellä maailmaa Jeesuksen pikkusisarina Helsingissä.

”*Kun rakastaa, haluaa alati olla rakastettunsa kanssa*”, kirjoitti joskus autuas veli Charles. Vähä vähältä tämä lause avautui minulle elämäni johtoajatukseksi. Olen kiitollinen kaikesta siitä avusta, mikä johdatti minua rukouselämään, tuntemaan syvemmin meitä ihmisiä rakastavaa Jumalaa, viipymään Jeesuksen jalkojen juuressa. Alkuvaihe opetti minulle myös paljon sääntökuntamme elämästä, niistä suurista ihanteista, päämääristä ja arvoista, jotka innoittivat pikkusisar Magdeleinea, sisarkuntamme perustajaa. Hän tosin aina puhui, että autuas veli Charles de Foucauld on varsinainen perustajamme, oppi-isämme.

Tätä alkusysäystä seurasivat monet vuodet koulutusta: vuosi novisiaatissa ja ensimmäiset luostarilupaukset, pari vuotta teologian opiskelujen parissa, mutta myös työtä tehtaassa, pesulassa… Kaiken kaikkiaan matka vuoden 1971 syyskuusta ikuisten lupausten antamiseen kesti yhdeksän vuotta. Varmasti yksi elämäni ”huippuhetki” oli ikuisten

lupausten antaminen Pietarinkirkossa, Roomassa. Nämä luostarielämän alkuvuodet hioivat minua, kasvattivat yhteisöelämän iloissa ja hankauksissa, mutta elämä jatkui ja etenkin arkielämä. Pakko minun on myös myöntää, ettei elämä aina ole ollut helppoa. Monet kerrat olen joutunut tunnustamaan Jumalan rakkauden valossa omat rajoitukseni, ahdasmielisyyteni enkä suinkaan ole aina ollut elävä kivi Jumalan rakennuksessa. Nöyränä minun on myös myönnettävä, ettemme me pikkusisaret ole aina osanneet elää aidosti ja raikkaasti sitä karismaa, minkä Jumala on meille pikkusisarille uskonut. Jumalan suuri laupeus on kuitenkin ollut minua ja sisarkuntaamme kantava voima tähän päivään asti. Häneen saamme aina turvautua.

Tänään

*Onko Jeesus edelleen ensimmäinen ja ainoa rakkauteni? Onko evankeliumi tänäänkin matkaopas tiellä*ni? Paavi esittää kirjeessään tällaisia kysymyksiä. Nämä kysymykset otan vastaan haasteena elää tässä ja nyt ilman että katselisin menneitä vuosia haikeudella. Minulle on tullut ikää enemmän, terveyteni on ollut useamman kerran kovillakin koetuksilla. Yhteisömme täällä Suomessa on kovin pieni; meitä on kaksi pikkusisarta, jotka yritämme tämänhetkisin voimin elää kutsumustamme todeksi Tampereella. Meidän elämässämme on paljon ilon lähteitä. Pyhän Ristin seurakunta on seurakuntaperheemme, kuulumme siihen ja iloitsemme yhdessä sen ilojen kanssa ja kannamme sen ja hiippakuntamme huolia, haasteita rukouksissamme Jumalaan eteen.

Kun pieni joukko seurakuntalaisia kerran kuussa kokoontuu Hervannassa sijaitsevan asuntomme olohuoneeseen messuun, kulminoituu yksi elämämme tärkeimpiä ulottuvuuksia. Se palauttaa mieleeni aina jollain tavoin yläsaliin kokoontuneet apostolit, jotka Marian kanssa rukoilivat ja odottivat Pyhän Hengen vuodatusta. Mekin anomme, että Jumala olisi meidän elämämme tuki ja turva, että Jumala kääntäisi ihmisten mielet hyvän toteuttamiseen. Kun kuulemme, mitä kaikkea maailmassa tapahtuu, kuinka kristittyjä vainotaan, kuinka turvaa hakevat pakolaiset henkensä uhalla lähtevät vaaralliselle merimatkalle, olemme Jumalan edessä anoen, huutaen hänen apuaan. Paavi Franciscus kehottaa myös sääntökuntia tarkistamaan, vastaavatko sen työt ja läsnäolo sitä, mitä Pyhä Henki pyysi perustajia tekemään. Tällaisen haasteen edessä olemme aikalailla avuttomia, sillä omat mahdollisuutemme ovat heikot. Emme voi muuttaa tämänhetkistä tilannettamme täällä Suomessa, mutta me voimme rukouksin tukea uuden yhteisön perustaneita sisariamme Ceutassa, jonka kautta monet pyrkivät saapumaan Eurooppaan paremman elämän toivossa. Meidän sisarkuntamme on syntynyt Saharassa, keskellä islaminuskoisia paimentolaisia, mistä syystä meillä on erityinen kutsumus elää islaminuskoisissa maissa. Pikkusisaret ovat joutuneet lähtemään pois monista maista, mutta nyt Euroopassa elämme keskellä muslimeja. Kun Tukholman Tenstassa astumme kotiovestamme ulos, voimme jo kysyä, olemmeko Ruotsissa, niin muuttunut on maailmamme. Siellä pikkusisaret myös osallistuvat pienen arabiankielisen ryhmän aamumessuun. Ykseyteen pyrkiminen, elämämme antaminen uhriksi yhdessä Kristuksen uhrin kanssa koskettaa meitä kaikkia monilla eri tasoilla ja monin eri tavoin, olimmepa missä maassa tai maanosassa tahansa.

Entä minä itse; kuinka tahtoisinkaan kertoa maailmalle, että elämä Jeesuksen seurassa voi täyttää meidän odotuksemme paljon enemmän ja paljon syvemmin, kuin saatoimme ehkä aluksi edes odottaa. Eikä hänen seurassaan tarvitse huokailla elämän tylsyyttä, sillä ”*minä annan heille elämän, yltäkylläisen elämän*”.

Huomenna

Elää tässä ja nyt on pohja huomiselle. Jos istuisin surkuttelemaan, että meitä on niin vähän täällä Suomessa, ettei kukaan nuori ole liittynyt yhteisöömme täällä, istuisin paikoilleni suremaan turhia suruja. Onneksi paavi Franciscus, itse myös sääntökuntalainen, antaa niin palavan ja innostavan esimerkin koko meidän maailmallemme. Jeesus itse on luvannut moninkertaisen palkan niille, jotka häntä seuraavat. Autuas veli Charles, meidän hengellinen isämme, joka haaveili seuraajista ja joka jopa kirjoitti sääntöjä sisar- ja veljesyhteisöille, kuoli yksin keskellä Saharan erämaata. Tänään on parikymmentä erilaista yhteisöä, jotka saavat innoituksensa hänen elämästään. ”*Jos ei vehnänjyvä putoa maahan ja kuole, se ei kanna hedelmää. Mutta jos se putoaa maahan ja kuolee, se tuottaa moninkertaisen sadon.*” Tällainen perspektiivi vahvistaa minun luottamustani Jumalaan ja hänen lupauksiinsa. Voi olla, että minä en näe näkyvää vastausta rukouksiini, sellaista, mitä ehkä itse odotin tai kuvittelin, mutta voin luottaa siihen, että Jumalan valtakunnassa ei mikään mene hukkaan, sillä hän on luvannut olla meidän kanssamme maailman loppuun saakka. Kun itse aikoinani ”*laitoin käteni auralle*”, otin vastaan Jumalan haasteen, muistan hyvin, kuinka luottamustani vahvisti monen täällä Suomessa asuvan sisaren ja veljen antama elävä ja innoittava todistus siitä, mitä Jumalalle vihitty elämä voi merkitä. Tunnistin heissä sitä syvää vapautta ja iloa, mitä evankeliumi saa aikaan ihmisissä. Heistä ja heidän elämänsä esimerkeistä olen syvästi kiitollinen tänäänkin. He rakensivat aikanaan huomista, jota me nyt elämme.

Jeesuksen pikkusisar Leila

URKUMUSIIKIN
JUHLAA KATEDRAALISSA

URKUREITA LÄHELTÄ JA KAUKAA

HENRI HERSTA
(Helsinki)

Urkukonsertti Pyhän Henrikin katedraalissa torstaina 2. heinäkuuta 2015 klo 18.00.

♪♬♪♬♪♬♪♬♪♬♪♬♪

MARKO PITKÄNIEMI
(Helsinki)

Urkukonsertti Pyhän Henrikin katedraalissa torstaina 6. elokuuta 2015 klo 18.00.

Nuorille

Tapaaminen Jeesuksen kanssa

Kaanan häät
Joh. 2:1-11

Viikon kolmantena päivänä vietettiin Galilean Kaanassa häitä. Jeesuksen äiti oli siellä, ja myös Jeesus ja hänen opetuslapsensa kutsuttiin häihin.

Viini loppui kesken, ja äiti sanoi Jeesukselle: ”Heillä ei ole viiniä.” Mutta Jeesus vastasi: ”Anna minun olla, nainen. Minun aikani ei ole vielä tullut.”

Hänen äitinsä sanoi palvelijoille: ”Mitä hän teille sanookin, tehkää se.”

Siellä oli kuusi kivistä vesiastiaa juutalaisten tapojen mukaisia pesuja varten; ne olivat parin kolmen mitan vetoisia.

Jeesus sanoi palvelijoille: ”Täyttäkää astiat vedellä”, ja he täyttivät ne reunoja myöten.

Sitten hän sanoi: ”Ottakaa nyt siitä ja viekää pitojen valvojalle”, ja he veivät.

Valvoja maistoi vettä: se oli muuttunut viiniksi. Toisin kuin palvelijat, jotka olivat veden astiasta ottaneet, hän ei tiennyt, mistä viini oli peräisin. Hän kutsui sulhasen luokseen ja sanoi: ”Kaikki tarjoavat ensiksi hyvän viinin ja sitten, kun vieraat alkavat juopua, huonompaa. Mutta sinä olet säästänyt hyvän viinin tähän asti.”

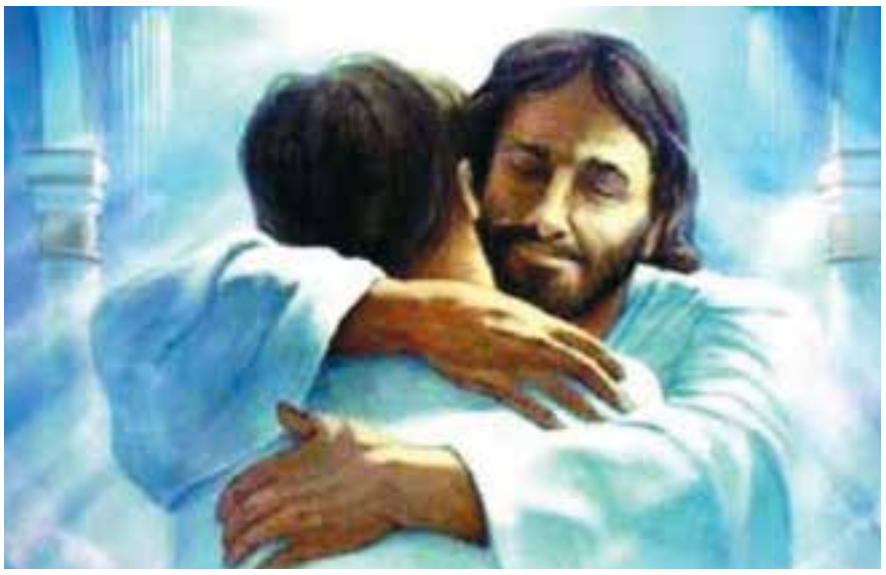

Tämä oli Jeesuksen tunnusteoista ensimmäinen, ja hän teki sen Galilean Kaanassa. Hän ilmaisi sillä kirkkautensa, ja hänen opetuslapsensa uskoivat häneen.

Kommentti

Jeesuksella on paljon ystäviä ja tuttuja. Eräänä päivänä yksi tuttava kutsuu hänet juhlimaan, koska hän menee naimisiin. Hän on iloinen ja onnellinen ja niin on Jeesuskin.

Juhla on Kaanassa, pienessä kylässä Galileassa. Jeesus ja apostolit menevät sinne.

Siellä Jeesus tapaa äitinsä, joka myös on kutsuttu. Luultavasti toinen puolisoista on heidän sukulaisensa.

Juhla alkaa. Paljon väkeä… syötävää, juotavaa, tansseja, musiikkia… todella hauskaa. Kaikki ovat iloisia.

Yhtäkkiä Neitsyt Maria huomaa, että viini on loppunut. Mutta juhla jatkuu vielä ja tarvitaan lisää viiniä.

Juutalaisissa juhlissa viini on todella tärkeää. Sen lisäksi juutalaisilla on mahtava muisti ja sukupolvesta toiseen muistellaan surullisia tapahtumia. ”Muistatko ne häät, joissa ei ollut riittävästi viiniä kaikille?” toistettaisiin usein kylillä.

Mutta Neitsyt Maria hoitaa meitä. Hän tietää, että meidän tarpeemme ovat sekä materiaalisia että hengellisiä. Maria ei sanonut: ”Katso, Jeesus, se mies on ylpeä ja tarvitsee nöyryyttä.” Hän kertoo sen sijaan Jeesukselle konkreettisen ongelman: ”Heillä ei ole viiniä.”

Jeesus tietää, milloin hän tekee ensimmäinen ihmeensä. Ei silloin. Pitäisi vielä odottaa.

Mutta Neitsyt Maria haluaa käyttää ajan hyvin. Hän luottaa Poikaansa ja tietää, että, kuten aina, hän varmasti tottelee. Sitten Maria sanoo palvelijalle: ”Tehkää, mitä Hän sanoo teille.”

Maria rakastaa meitä ihmisinä: ruumiina ja sieluna. Hän tulee aina väliin meidän puolestamme Jeesuksen edessä. Älä unohda pyytää häneltä, mitä tarvitset, koska hän innostaa Poikansa myöntämään sen sinulle. Jeesuksenkin ensimmäinen ihme tapahtui Marian kautta.

isä Raimo Goyarrola

Pyhän Marian kirkon urkuparvella juhlitaan!

Helsingin Pyhän Marian kirkon urut täyttävät tänä vuonna 50 vuotta. Niiden juhlallinen vihkiminen tapahtui Neitsyt Marian taivaaseen ottamisen juhlapyhänä 15.8.1965. Kuten kaikki instrumentit, myös urut vaativat huoltoa. Marian kirkon urkuihin ei ole voitu tehdä säännöllisiä huoltoja taloudellisista syistä johtuen. Mutta 50-vuotisjuhlan kunniaksi tänä kesänä uruille tehdään perusteellinen huolto ja täysviritys, jotta ne jälleen entistä puhtaammin soisivat Jumalan kunniaksi ja sielun virkistykseksi, kuten Johann Sebastian Bach monesti lausui. Työstä vastaa urkujenrakentaja Pertti Metsävuo.

Juhlapäivän aattoiltana 14.8. klo 19 soitan urkujen 50-vuotisjuhlakonsertin. Urkujen vihkiäiskonsertin soitti aikanaan Kölnin tuomiokirkon urkuri, professori Josef Zimmermann. Konsertin ohjelmaa valitettavasti ei ole säilynyt ainakaan kirkon arkistossa, mutta pyrin rakentamaan oman ohjelmani ajan hengessä. Toki jos lukijoiden kotiarkistoissa sattumalta ohjelma löytyisi, olisin todella kiitollinen.

Sunnuntaina 16.8. klo 10 päämessussa juhlimme edelleen. Paitsi että vietämme Neitsyt Marian taivaaseen ottamisen juhlaa, messu on myös isä Frans Vossin läksiäismessu. Silloin kuulemme mm. hollantilaisen katolisen kirkkomusiikin merkkimiehen Hendrik Andriessenin (1892-1981) messun Missa in festo assumptionis Beatae Mariae Virginis ja Magnificatin. Musiikista vastaavat Salonki-kuoro Vivika Oksasen johdolla sekä urkuri Markku Mäkinen. Hienoa yhteensattumaa oli, että valitsin nämä teokset tietämättä mitään isä Fransin paluusta Hollantiin.

Juhlavuoden tapahtumiin kuuluu myös kahden konsertin kokonaisuus maanantaina 13.7. ja tiistaina 14.7. klo 19.30 – vaikkakin tuolloin vielä odottelemme urkuremonttia. Näinä kahtena kesäiltana on mahdollista kuulla koko Johann Sebastian Bachin huilutuotanto. Huilisti Sami Junnonen on maailmalla runsaasti mainetta niittänyt taiteilija, joka toimii tällä hetkellä Hong Kongin Sinfoniaorkesterin soolohuilistina ja konsertoi omin konsertein ympäri maailmaa. Urkurina jälleen on kirkon oma poika, allekirjoittanut.

Markku Mäkinen

Marian Pilgrimage from Lohja to Stella Maris, Sept. 5-6, 2015

On the route from the gorgeous medieval church of Saint Laurentius, Lohja, towards the Diocesan Centre at Stella Maris, Paksalo, the landscape progressively changes. The route take us from the ever-present Finnish lake, whose shore has to be followed during a significant part of the walk, to farmland, from small hills immersed in the forest, to open flat fields full of cows and horses. But even along dusty roads and highways. The route continues through deep forests and past beautiful farmhouses.

Enrollment and information (deadline August 20th): 38€ (includes bus fare, accommodation and meals at Stella Maris). Contacts: Lucia Indren: lucia.indren@studium.fi (040 414 5861) or Pablo Sopelana: psopelana@hotmail.com (050 317 3392). Organized by the Welcoming Team (based in the Studium Catholicum) and supported by the Diocese, St. Henry’s Cathedral Parish, St. Mary’s Parish, Stella Maris, and Caritas Finland.

Mariaaninen pyhiinvaellus Lohjalta Stella Marikseen 5-6.9.

Lauantai 5.9. Kävely Lohjalta Stella Marikseen.
Sunnuntai 6.9. Retretti ja sunnuntaimessu.
Uskon syventäminen ja yhteyden vahvistaminen Jumalaan Marian kautta!
38 euroa (sis. bussikuljetukset, yhteiset ateriat Stella Mariksessa sekä yöpymisen). Voit myös auttaa meitä sponsoroimalla toisen pyhiinvaeltajan! Ilmoittautuminen ja tietoa (20. elokuuta mennessä): lucia.indren@studium.fi (040 414 5861) tai Pablo Sopelana: psopelana@hotmail.com (050 317 3392).

Kuva kirjoittajan kotialbumista.

Tapasin paavi Franciscuksen

Aiempi kokemukseni roomalaiskatolisesta kirkosta on perustunut käynteihin tunnetuissa katedraaleissa Milanossa, Roomassa, Sienassa, Cordobassa, Pariisissa jne. Kirkkojen kauneus ja taideaarteet tekevät aina suuren vaikutuksen. Ne kertovat mielestäni ihmisen nälästä ja kaipauksesta Jumalan puoleen. Messun tunnelmassa ja hartaudessa olen aistivinani aitoa Jumalan kunnioitusta sekä pelkoa. Tämä on lähes kadonnut monista kirkkokunnista. Itse roomalaiskatolinen oppi on jäänyt etäiseksi, ehkä siksi, kun uskonto on aika pieni ja tuntematon Suomessa. Kuva, minkä koulusta historiantunneilta sain, oli aika synkkää kertomaa, eikä televisiosarja *Borgiat – taivaan ja maan valtiaat* sitä kovasti parantaneet.

Vietettyäni toukokuun alussa vaimoni ja muutaman ystäväni kanssa Toscanassa kolme rentouttavaa päivää hyvän ruoan, viinin ja upeiden maisemien keskellä matkamme jatkui kohti Roomaa. *Apostolic Fellowship Internationalin* (AFI) järjestämän Europe Alive -seminaarin johtaja Giovanni Traettino otti meidät lämpimästi vastaan. Pieni joukko eri seurakuntien johtajia ympäri maailmaa oli kokoontunut yhteen rakentumaan Jumalan sanasta ja yhteisestä uskosta. Minä liikemiehenä kannoin Business Pastorin titteliä kunnialla ja pääsin mukaan hienoon joukkoon. Käytävillä alkoi liikkua huhu, että itse paavi tulisi meitä tervehtimään, mutta yllätys oli melkoinen, kun saimme kuulla, että paavi Franciscus ottaisi meidät vastaan Vatikaanissa.

Torstaina 7.5. lähdimme Vatikaania kohden. Odotukseni tapaamisesta eivät olleet kovin korkealla. Mielenkiinto ja jännitys kuitenkin lisääntyivät Vatikaania lähestyttäessä. Vatsaa kouristi ja ihoa pisteli, kun ajattelin kohta näkeväni vilauksen maailman vaikutusvaltaisimmasta kirkonjohtajasta. Mielikuvituksessa näin paavin tulevan kantotuolissa vartijoiden ympäröimänä, lausuvan latinaksi Isä meidän -rukouksen ja ristinmerkin jälkeen poistuvan takavasemmalle. Sitten joku asiaan perehtynyt kardinaali selittäisi paavin bullan ja se siinä.

Meidät ohjataan kauniiseen vastaanottotilaan, jossa käytävän molemmilla puolilla istuimia on ehkä vähän yli 50 henkilölle. Suuri ovi aukeaa. Sisään kävelee rennoin askelin kardinaali Kurt Koch, tervehtii ensin nyökkäämällä ja alkaa sitten kätellä meitä. Kun hän tulee kohdalleni, hän ottaa molemmista käsistäni kiinni kuin sanoakseen, että ei ole mitään pelättävää. Kerron olevani Suomesta, mihin hän vastasi juuri tulleensa maastani. Kardinaali palaa salin etuosaan.

Ovi avautuu jälleen ja sisään ei tulekaan armeijaa ja kantotuolia vaan paavi, joka kävelee rauhallisesti huoneen etuosaan samalla tervehtien tuttujaan Etelä-Amerikasta ja Italiasta.

Lyhyen tervetuloseremonian jälkeen paavi toivoo iloista musiikkia. Alamme laulaa ylistyslauluja, ilmapiiri muuttuu lämpimäksi. Ylistyksen jälkeen paavi aloitti puheensa, jota hän kevensi hyvällä huumorilla saaden yleisön nauramaan. Sitten hän vakavoitui ja alkoi puhua kristillisten kirkkokuntien tarpeesta löytää toisensa, köyhien asemasta, kristittyjen ahdistuksesta ja anteeksiannosta. Tuosta viimemainitusta paavi näytti esimerkkiä ja pyysi nöyrästi anteeksi ajoista, jolloin Vatikaani ahdisteli joitakin kirkkokuntia. Paikalla oli näistä muutamia, ja tämä sai joukon herkistymään. Paavin olemuksesta välittyi nöyryys, aito välittäminen ja lähimmäisenrakkaus. Seuraavaksi kaikki halukkaat saivat sanoa sanottavansa ja paavi kuunteli tarkkaavaisesti. Tämän jälkeen alkoi rukous ja paavi siunasi meidät ja me paavin. Lopuksi paavi kohtasi jokaisen henkilökohtaisesti. Itse sain kokea isän lämpimän hyväksynnän ja syleilyn. Tämä merkitsi minulle paljon, sillä noita isän syleilyjä en lapsena paljon saanut. Paavilla ei ollut kiire. Kaikille riitti aikaa. Tilaisuus kesti noin 2 tuntia ja se on paljon.

Minut oli riisuttu aseista. Koen, että paavi Franciscus on Jumalan asettama tähän tehtävään ja tulee olemaan siunaukseksi katoliselle kirkolle. Sieltä putoaa murusia myös meidän luterilaisten pöytiin. Toivon, että lähitulevaisuudessa voimme yhdessä veljiemme kanssa käydä nauttimaan pyhää ehtoollista muistaen Kristuksen kuolemaa ja ylösnousemusta.

Jarmo Kalliola

Bishop Henry of Church Islet (Kirkkokari)

Finland's southwest corner was no longer a pagan territory in the twelfth century. In fact, Christian artifacts have been found in gravesites dating from as early as the ninth century. Not only was there brisk trading between Finland and the Baltic countries and Sweden via Åland, but there were also Christian settlements in Finland Proper. Yet we have to remember that European traders brought more than simply goods and merchandise to the North: they also brought along their ideological and religious beliefs.

According to its final, fifteenth-century form, the Legend of Saint Henry says that Henry originally hailed from England. According to some fragments from sermons and other sources, he had come to Sweden, presumably in 1153, along with the papal legate, another Englishman, Nicholas Breakspeare. Breakspeare, who was born ca 1100 and later became Pope Adrian IV, is remembered for his tireless efforts to bring the Christian message to the peoples of Scandinavia.

While Henry was in Sweden, he was based in Uppsala for some time; in fact, he is known as Henry of Uppsala in the Calendar of Saints. In Finland and in the other Nordic countries, however, he is always referred to as Bishop Henry of Finland. Henry traveled to Finland with Erik Jedvardsson, who later came to be known as Saint Erik of Sweden. The two men came to Finland to convert the Finns, to establish ecclesiastical life in the country and also to expand missionary efforts to Satakunta. Even after King Erik's return to Sweden, Henry remained in Finland. Only about a year after Erik's departure, on January 20th, 1156, Henry was murdered on his return from a preaching tour to Kokemäki. Researchers agree on the accuracy of this date because its observance in Finland eclipsed the feast of the Saints Fabian and Sebastian, which were nevertheless preserved in the other Nordic countries, where the Feast of Saint Henry is celebrated on January 19th.

Henry's preaching tours around Finland can be connected to various place names, Henry's sermon rooms. Of all of them, Kokemäki is the most well known. What still remains of Henry's sermon room in Kokemäki is a wooden frame, now enclosed by a chapel constructed of brick. The wooden structure's oldest logs can be dated to the 1300s. It is known that the building was repaired and renewed numerous times by removing its rotting beams, which means that that the present main room may very well be on the same site as the original sermon room.

Folklore tells us that Henry was murdered by a peasant called Lalli, "a man of evil ways and wicked kin." According to the oral tradition, his wife, Kerttu, had lied to Lalli, claiming that the bishop had taken food for himself and hay for his horse without asking or paying. Yet the legend states that Lalli had already borne a grudge against Henry from before because Bishop Henry had punished Lalli for killing a man. It has been suggested, on the basis of the legend and the names, that Lalli (Laurentius) and his wife Kerttu (Gertrude) had been converted to the Christian faith, and that the Bishop had exercised his ecclesiastical right to punish a murderer. It is also highly probable that the couple, after their initial enthusiasm had waned, began to find the requirements of the religion far too taxing. Moreover, as Christians, they were obliged to provide meals and accommodation for wandering priests and preachers – a duty which no doubt vexed the independent and stubborn peasant.

The fact that the Manor House of Köyliö was church property in the Middle Ages suggests that the house was once owned by Lalli. According to the law, a murderer's property would be transferred to the family of the victim, in this case, the Church. It is believed that Lalli killed Henry on the frozen Lake Köyliönjärvi. A small artificial island, Kirkkokari or Church Islet, was soon built to commemorate the murdered bishop. In the Middle Ages, a pilgrimage chapel was erected on the island. Little remains of the chapel, only a few logs from the foundation and stones are there to remind us of its past. Archaeological digs conducted at the beginning of the 20th century yielded with remains of the chapel constructed in the late 1300s or early 1400s; coins and other small artifacts have also been found. The oldest coins to be retrieved from the site have the stamp of Albrekt av Mecklenburg (1364 – 1398).

In the view of the folk, Henry had already attained a saintly status soon after his death. Many miracles were attributed to him: the blind could see again, cripples were healed, and a dead girl came back to life. Our old stone churches contained numerous statues of Henry and in southwest Finland as well as in churches in Hattula and Lohja he appears in murals.

In the Nordic countries Henry was one of the most revered of saints. In fact, the figure of Henry appears in folk poetry as early as the 1230s. A straightforward legend was dedicated to him as well as a sung daily prayer, the liturgy of the hours. The researcher Ilkka Taitto has found that the oldest liturgical parchments preserved in Finland date back to the 1100s and are English in origin. Henry is often mentioned in papal documents and in 1377 Pope Gregory XI granted a special indulgence and blessing to all those who went to pray at Saint Henry's grave in Nousiainen.

We know very little about the real Henry. We have an image of a thin-faced clergyman; we have a skull and a piece of bone in the altar of Saint Henry's Cathedral. We have the Ballad of the Death of Saint Henry and a legend, place names and archived memories once recorded from the people. We have a heavenly protector, Saint Henry, bishop and martyr. Every summer the hauntingly beautiful sound of voices singing Ramus virens olivarum can be heard from Kirkkokari, and so we remember our spiritual forefather, a man born in a foreign land.

Tuula Luoma

Ilmoitukset

rakkaus on elämänne perustus ja kasvupohja

(vrt. Ef.3:17)

mariapoli 2015

Nautimme yhdessä kesästä. Keskustelemme kristityn arkeen liittyvistä asioista, tänä vuonna erityisesti ehtoollisesta ja perhe-elämän ja parisuhteen haasteista ja kauneudesta. Lapsille on oma ohjelma ja lisäksi on kaikille yhteisiä leikkejä, ulkoilua ja saunomista. Tapahtuma on kaikille avoin. Tervetuloa!

Aika: Aloitamme **perjantaina 3. heinäkuuta** klo 12.30 lounaalla ja päätämme **sunnuntaina 5. heinäkuuta** klo 13 lounaaseen. Olet tervetullut myös lyhyemmäksi ajaksi!

Osoite: **Riuttalanhovi**, Riuttalantie 12, 50100 **Mikkeli**.

Hinta koko ajalta: aikuisilta 118 €, lapsilta 77 € (4-11 v.) tai 40 € (alle 4 v., talon sängyssä ja liinavaattein). Lisäksi osallistumismaksu 20 €/perhe tai hlö.

Ilmoittautuminen 15.6. mennessä ja lisätietoja: Aino Kelo, puh. 040 752 3452, aino.kelo@fimnet.fi

Mariapolin järjestää Focolare-liike Suomessa yhdessä Ruotsin Focolaren kanssa, www.focolare.se.

Birgittalaisoblaattien retretti

Turun birgittalaisluostarissa
9.10. (pe) kello 18 – 11.10.2015 (su) kello 12
aiheena

JUMALAN LAUPEUS

Retretin johtaa
isä Kazimierz Lewandowski SCJ

Ilmoittautumiset birgittalaissisarille, puhelin: 02-2501910 tai email birgitta.turku@kolumbus.fi. Retrettimaksu 90 euroa, sisältää majoituksen ja ateriat.

Retretti on kaikille avoin. Tervetuloa!

Pyhän Henrikin yhdistys järjestää 28.-31.8.2015 pyhiinvaellusmatkan Liettuaan Ristikukkulalle

Lähdemme perjantaiaamuna Länsisatamasta Tallinnaan, josta jatkamme bussilla läpi Viron ja Latvian Siauliaihin, jossa yövymme. Matkan varrella pysähdymme hetkeksi Riiassa ja pistäydymme vanhassa tuomiokirkossa. Siauliaihin saavumme illalla.

Lauantaina menemme matkamme pääkohteeseen Ristikukkulalle, joka sijaitsee 16 kilometrin päässä Siauliaista.

Sunnuntaina suuntaamme kulkumme Kaunasiin, joka vuosina 1919-1940 oli Liettuan pääkaupunki. Siellä meillä on varmaankin tilaisuus osallistua messuun. Sekä lauantaina että sunnuntaina meillä on aikaa tutustua myös muihin paikkakunnan kulttuurikohteisiin. Kotimatkalle lähdemme maanantaiaamuna.

Matkan hinta noin 500 euroa. Tarkemmat tiedot matkakohteista ja hinnasta tulevat kirkon ilmoitutaululle. Tiedustelut matkasta ja ilmoittautumiset 15.8 mennessä: Maila Berchtold, 09-640916, email m.berchtold@trimeeri.inet.fi, Marja-Leena Rautakorpi, 045-3199509, tai kirkkokahveilla keskiviikkoiltaisin.

Verbi Dei sono
Schola cantorum

Gregoriaanista laulua häihin, hautajaisiin ja muihin tilaisuuksiin. *Gregorian chant for weddings, funerals and other occasions.*
Yhteys, *Contact*: Markus Mäkelä 044-5021206.

Huom! Kaikkia ilmoittajia ja kirjoittajia pyydetään painokkaasti pitämään kiinni sivun 2 alalaidassa annetuista aineiston viimeisistä jättöpäivistä (deadline). Toimitus ei voi taata, että viimeisen jättöpäivän jälkeen toimitettuja muutoksia ehdittäisiin huomioida. Deadline on aina 10 päivää ennen lehden julkaisupäivää, joka on kuukauden toinen perjantai.

Suomen Caritas ry
Caritas Finland rf

Caritas on katolinen avustusjärjestö, joka pyrkii edistämään oikeudenmukaisuutta, rauhaa ja tasa-arvoa kaikkialla maailmassa. Toimintaamme kuuluu kehitysyhteistyö, katastrofiapu ja maahanmuuttajatyö.

Suomen Caritaksen Nepal-keräys

Kansainvälinen Caritas-perhe auttaa myös Nepalissa. Sinäkin voit auttaa Suomen Caritaksen kautta. Avun välittää tarvitseville Caritas Internationalis ja paikallinen Caritas Nepal.

Caritas Finlands Nepal-insamling

Caritas hjälper även i Nepal. Du kan hjälpa översvämningsoffren via Caritas Finland. Hjälpen går fram via Caritas Internationalis och Caritas Nepal.

Caritas Finland's Nepal Appeal

Caritas helps the victims of the earthquake in Nepal. You can help the quake victims through Caritas Finland. The aid reaches those in need through Caritas Internationalis and Caritas Nepal.

Keräystili/Insamlingskonto/Collection Account:
FI73 8000 1270 1545 04
Viestikenttään/Meddelande/Note "Nepal"

caritas.fi/nepal – caritas.fi/nepal-insamling – caritas.fi/nepal-appeal

CARITAS-KUULUMISET

Paastokeräys 2015: Keräyskohteena oli Ariadna-tukikeskus Moldovassa (kotimaan sos.työ 10%)

Pyhän Birgitan ja autuaan Hemmingin srk	754,80
Pyhän Henrikin katedraalisrk	2 955,41
Pyhän Marian srk	2 462,15
Nasaretin pyhän perheen srk	265,00
Pyhän Olavin srk	323,10
Pyhän Ristin srk ja Pietarsaaren kappeli	1 372,45
Pyhän Ursulan srk	465,90
Birgittalaissisaret	500,00
Karmeliittaluostari	110,00
	9 177,81
Paastoleipä Helsingin seurakunnissa	595,95
Pankkisiirrot	2 094,00
YHTEENSÄ	**11 867,76**

(Paastokeräys 2014: 10 867,49)

Caritas kiittää lämpimästi keräykseen osallistuneita!

Sääntömääräinen vuosikokous
Kokous pidettiin Pyhän Henrikin seurakuntasalissa 23.4.2015. Vuodelle 2015–2016 Suomen Caritas ry:n puheenjohtajaksi valittiin Larissa Franz-Koivisto ja moderaattoriksi piispa Teemu Sippo. Hallituksen jäsenet ovat Klaus Damstén, Elie El-Khouri, Mervi Hopia, Gloria Lapitan, Mari Malm, Karin Pessi, Joyce Suokas ja Sara Torvalds. Tilintarkastajiksi valittiin Yrjö Haukatsalo, KHT ja Marja-Leena Turunen, KHT.
Jäsenmaksu on 20 euroa. Jäsenmaksun voi suorittaa Danske Bank FI73 8000 1270 1545 04, viite 2215. Kannatustuen viitenumero on 2202.

Ylimääräinen kokous ja sääntömuutos
Kokous pidettiin Pyhän Henrikin seurakuntasalissa 21.5.2015. Siinä käsiteltiin yhdistyksen sääntömuutosehdotus. Uudet säännöt hyväksyttiin yksimielisesti ja ne on sen jälkeen lähetetty Patentti- ja rekisterihallitukselle. Kun uudet säännöt astuvat voimaan, valitaan yhdistykselle uusi hallitus. Helsingin hiippakunnan piispasta tulee silloin Suomen Caritaksen puheenjohtaja ja käytännön työtä johtaa hallituksen nimittämä pääsihteeri.

Caritas on netissä: Caritas.fi – Caritas.fi/svenska – Caritas.fi/English
Caritas on Facebookissa: Facebook.com/SuomenCaritas
Caritas on Twitterissä: Twitter.com/CaritasFinland

CARITAKSEN TOIMISTO ON KESÄLOMALLA: 1.7.-1.8.
3.8. lukien Caritas-kauppa on avoinna sopimuksen mukaan

AURINKOISTA KESÄÄ!

Seurakunnat ja ohjelmat • Parishes and programs • 12.6.–16.8.

HELSINKI

Pyhän Henrikin katedraaliseurakunta

Pyhän Henrikin aukio 1, 00140 Helsinki. Puh. 09-637853, fax 09-6224618. Sähköposti henrik@katolinen.fi. Kotisivu henrik.katolinen.fi.

• La 17.40 vesper, 18.00 aattomessu. Su 9.45 messu englanniksi (1., 2. ja 4. su) tai latinaksi ja englanniksi (3. su), 11.00 päämessu, 18.00 iltamessu. Ma, ke, pe 18.00 messu, ti ja to 7.30 messu. Ke, la 19.30 Neokatekumenaaliyhteisön liturgia. Rippiaika la 17.00-17.45 ja sopimuksen mukaan.

• *Sat. 17.40 Vespers, 18.00 Mass in Finnish. Sun. 9.45 Mass in English (1st, 2nd and 4th Sun.) or English and Latin (3rd Sun.), 11.00 High Mass in Finnish, 18.00 Mass in Finnish. Mon., Wed., Fri. 18.00 Mass in Finnish, Tues. and Thurs. 7.30 Mass in Finnish. Wed., Sat. 19.30 Liturgy of the Neocatechumenal Way. Confessions Sat. 17.00-17.45 and by appointment. Masses also in other cities.*

13.6. la 17.40 vesper, 18.00 aattomessu
14.6. su kirkkovuoden 11. sunnuntai: 9.30 messu englanniksi/Mass in English, 11.00 päämessu, 18.00 iltamessu
16.6. ti 14.00 seniorit
17.6. ke 18.00 iltamessu ja kirkkokahvit
20.6. la 18.00 aattomessu
21.6. su kirkkovuoden 12. sunnuntai: 9.30 messu latinaksi ja englanniksi/Mass in Latin and English, 11.00 päämessu, 18.00 iltamessu
24.6. ke 18.00 iltamessu ja kirkkokahvit
27.6. la 18.00 aattomessu
28.6. su kirkkovuoden 13. sunnuntai: 9.30 messu englanniksi/Mass in English, 11.00 päämessu, 18.00 iltamessu
1.7. ke 18.00 iltamessu ja kirkkokahvit
4.7. la 18.00 aattomessu
5.7. su kirkkovuoden 14. sunnuntai: 9.30 messu englanniksi/Mass in English, 11.00 päämessu, 18.00 iltamessu
8.7. ke 18.00 iltamessu ja kirkkokahvit
11.7. la 18.00 aattomessu
12.7. su kirkkovuoden 15. sunnuntai: 9.30 messu englanniksi/Mass in English, 11.00 päämessu, 18.00 iltamessu
15.7. ke 18.00 iltamessu ja kirkkokahvit
18.7. la 18.00 aattomessu
19.7. su kirkkovuoden 16. sunnuntai: 9.30 messu englanniksi/Mass in English, 11.00 päämessu, 18.00 iltamessu
21.7. ti 14.00 seniorit
22.7. ke 18.00 iltamessu ja kirkkokahvit
25.7. la 18.00 aattomessu
26.7. su kirkkovuoden 17. sunnuntai: 9.30 messu englanniksi/Mass in English, 11.00 päämessu, 18.00 iltamessu
29.7. ke 18.00 iltamessu ja kirkkokahvit
1.8. la 18.00 aattomessu
2.8. su kirkkovuoden 18. sunnuntai: 9.30 messu englanniksi/Mass in English, 11.00 päämessu, 18.00 iltamessu
5.8. ke 18.00 iltamessu ja kirkkokahvit
8.8. la 18.00 aattomessu
9.8. su kirkkovuoden 19. sunnuntai: 9.30 messu englanniksi/Mass in English, 11.00 päämessu (isä Frans Vossin SCJ jäähyväismessu), 18.00 iltamessu
12.8. ke 18.00 iltamessu ja kirkkokahvit
15.8. la autuaan Neitsyt Marian taivaaseen ottaminen: hiippakuntajuhla Lohjalla, ks. erillinen ilmoitus; 18.00 messu
16.8. su kirkkovuoden 20. sunnuntai: 9.30 messu englanniksi/Mass in English, 11.00 veli Gabriel Salmelan ensimessu, 18.00 iltamessu

Kesäkuussa, heinäkuussa ja elokuussa ei messuja diasporassa.

Ruusukko keskiviikkoisin ja adoraatio perjantaisin jälleen syyskuussa.

Kirkkokahveja ei kesällä sunnuntaisin, vaan keskiviikkoisin.

Pyhän Marian seurakunta

Mäntytie 2, 00270 Helsinki. Puh. 09-2411633, fax 09-2411634. Sähköposti maria@katolinen.fi. Kotisivu maria.katolinen.fi.

• **Kesäohjelma 1.6.-15.8.**: La 18.00 aattomessu suomeksi. Su 9.30 ruusukkorukous, 10.00 päämessu suomeksi, 17.30 ruusukkorukous englanniksi, 18.00 messu englanniksi. Ma, ti, ke, to, pe 18.00 iltamessu, 18.30–19.00 adoraatio, ti 17.30 ruusukkorukous. Rippitilaisuus ma, ti, ke, to, pe, la 17.30–17.50, su 9.30- 9.50 ja 17.30–17.50. Seurakunnan kanslia avoinna ti 13-16.

• ***Summer schedule 1.6.-15.8.*** *Sat. 18.00 Evening Mass in Finnish. Su. 9.30 Rosary in Finnish, 10.00 High Mass in Finnish, 17.30 Rosary in English, 18.00 Mass in English. Mon., Tues., Wed., Thurs. Fri. 18.00 Evening Mass, 18.30-19.00 Adoration, Tues. 17.30 Rosary in Finnish. Confessions Mon., Tues., Wed. Thurs., Fri., Sat., 17.30-17.50, Sun. 9.30-9.50 and 17.30-17.50. Parish office open Tues. 13-16.*

12.6. pe Jeesuksen pyhä sydän: 18.00 messu suomeksi
14.6. su kirkkovuoden 11. sunnuntai: 9.30 ruusukkorukous, 10.00 messu suomeksi, 17.30 ruusukko englanniksi/Rosary in English, 18.00 messu englanniksi/Mass in English
21.6. su kirkkovuoden 12. sunnuntai: 9.30 ruusukkorukous, 10.00 messu suomeksi, 13.00 ukrainalainen liturgia, 17.30 ruusukko englanniksi/Rosary in English, 18.00 messu englanniksi/Mass in English
24.6. ke pyhän Johannes Kastajan syntymä: 18.00 messu
28.6. su kirkkovuoden 13. sunnuntai: 9.30 ruusukkorukous, 10.00 messu suomeksi, 17.30 ruusukko englanniksi/Rosary in English, 18.00 messu englanniksi/Mass in English
29.6. ma pyhät apostolit Pietari ja Paavali: 18.00 messu
5.7. su kirkkovuoden 14. sunnuntai: 9.30 ruusukkorukous, 10.00 messu suomeksi, 17.30 ruusukko englanniksi/Rosary in English, 18.00 messu englanniksi/Mass in English
12.7. su kirkkovuoden 15. sunnuntai: 9.30 ruusukkorukous, 10.00 messu suomeksi, 13.00 ukrainalainen liturgia, 17.30 ruusukko englanniksi/Rosary in English, 18.00 messu englanniksi/Mass in English
13.7. ma 18.00 messu suomeksi, 19.30 konsertti (Markku Mäkinen – urut, Sami Junnonen - huilu)
19.7. su kirkkovuoden 16. sunnuntai: 9.30 ruusukkorukous, 10.00 messu suomeksi, 17.30 ruusukko englanniksi/Rosary in English, 18.00 messu englanniksi/Mass in English
26.7. su kirkkovuoden 17. sunnuntai: 9.30 ruusukkorukous, 10.00 messu suomeksi, 17.30 ruusukko englanniksi/Rosary in English, 18.00 messu englanniksi/Mass in English
2.8. su kirkkovuoden 18. sunnuntai: 9.30 ruusukkorukous, 10.00 messu suomeksi, 17.30 ruusukko englanniksi/Rosary in English, 18.00 messu englanniksi/Mass in English
9.8. su kirkkovuoden 19. sunnuntai: 9.30 ruusukkorukous, 10.00 messu suomeksi, 17.30 ruusukko englanniksi/Rosary in English, 18.00 messu englanniksi/Mass in English
14.8. pe 18.00 messu suomeksi, 19.00 konsertti Pyhän Marian kirkon urkujen 50-vuotisjuhlan johdosta (urkuri Markku Mäkinen)
15.8. la autuaan Neitsyt Marian taivaaseen ottaminen: 18.00 messu
16.8. su Pyhän Marian kirkon nimikkojuhla: 9.30 ruusukkorukous, 10.00 isä Frans Vossin SCJ jäähyväismessu, 11.30 messu vietnamiksi, 16.00 messu puolaksi/Msza po polsku, 17.30 ruusukko englanniksi/Rosary in English, 18.00 messu englanniksi/Mass in English

Kesällä ei messuja diasporassa.

TURKU

Pyhän Birgitan ja autuaan Hemmingin seurakunta

Ursininkatu 15a, 20100 Turku. Puh. 02-2314389, fax 02-2505090. Sähköposti birgitta@katolinen.fi. Kotisivu birgitta.katolinen.fi.

• Su 9.00 messu latinaksi, ruotsiksi tai suomeksi, 10.00 ruusukko, 10.30 päämessu, kuukauden 1. su: 12.30 messu puolaksi, kuukauden 2. sunnuntai: 12.30 messu vietnamiksi, 18.00 iltamessu englanniksi. Ke, pe, la 7.30 aamumessu, ti, to 18.00 iltamessu. To 17.30 adoraatio. Rippitilaisuus puoli tuntia ennen messuja ja sopimuksen mukaan.

• *Sun. 9.00 Mass in Latin, Swedish or Finnish, 10.00 Rosary, 10.30 High Mass in Finnish, 1st Sunday of each month: 12.30 Mass in Polish, 2nd Sunday of each month: 12.30 Mass in Vietnamese, 18.00 Mass in English. Wed., Fri., Sat. 7.30 Mass in Finnish, Tues., Thurs. 18.00 Mass in Finnish. Thurs. 17.30 Adoration. Confessions half an hour before Mass and by appointment. Masses also in other cities. (See the Mass schedule for diaspora below.)*

12.6. pe Jeesuksen pyhä sydän: 18.00 messu
14.6. su kirkkovuoden 11. sunnuntai: 9.00 messu suomeksi, 10.30 päämessu, 12.30 messu vietnamiksi, 15.00 messu Eurajoella, 18.00 messu englanniksi/Mass in English
21.6. su kirkkovuoden 12. sunnuntai: 9.00 messu latinaksi, 10.30 päämessu, 12.30 messu tagalogiksi, 18.00 messu englanniksi/Mass in English
24.6. ke pyhän Johannes Kastajan syntymä: 18.00 messu
28.6. su kirkkovuoden 13. sunnuntai: 9.00 messu suomeksi, 10.30 päämessu, 15.00 messu Eurajoella, 18.00 messu englanniksi/Mass in English
29.6. ma pyhät apostolit Pietari ja Paavali: 18.00 messu
5.7. su kirkkovuoden 14. sunnuntai: 9.00 messu ruotsiksi/Mässa på svenska, 10.30 päämessu, 12.30 messu puolaksi/Msza sw. po polsku, 18.00 messu englanniksi/Mass in English
12.7. su kirkkovuoden 15. sunnuntai: 9.00 messu suomeksi, 10.30 päämessu, 12.30 messu vietnamiksi, 15.00 messu Eurajoella, 18.00 messu englanniksi/Mass in English
19.7. su kirkkovuoden 16. sunnuntai: 9.00 messu latinaksi, 10.30 päämessu, 12.30 messu tagalogiksi, 15.00 messu Eurajoella, 18.00 messu englanniksi/Mass in English
26.7. su kirkkovuoden 17. sunnuntai: 9.00 messu suomeksi, 10.30 päämessu, 18.00 messu englanniksi/Mass in English
2.8. su kirkkovuoden 18. sunnuntai: 9.00 messu ruotsiksi/Mässa på svenska, 10.30 päämessu, 12.30 messu puolaksi/Msza sw. po polsku, 18.00 messu englanniksi/Mass in English
9.8. su kirkkovuoden 19. sunnuntai: 9.00 messu suomeksi, 10.30 päämessu, 18.00 messu englanniksi/Mass in English
16.8. su kirkkovuoden 20. sunnuntai: 9.00 messu latinaksi, 10.30 päämessu, 12.30 messu tagalogiksi, 18.00 messu englanniksi/Mass in English

DIASPORA
Ahvenanmaa: -
Eurajoki: 14.6., 28.6., 12.7., 19.7. su 15.00
Pori: 5.6. pe 18.00

JYVÄSKYLÄ

Pyhän Olavin seurakunta

Yrjönkatu 36, 40100 Jyväskylä. Puh. 014-612659, fax 014-612660. Sähköposti olavi@katolinen.fi. Kotisivu olavi.katolinen.fi.

• Su 10.00 ruusukko, 10.30 päämessu, 12.00 messu englanniksi. Ma 18.00 messu, ti 18.00 messu, to 18.00 adoraatio ja messu, pe 18.00 messu. La 10.00 messu. Rippiaika to 17.30-17.55 ja su 10.00-10.25 sekä 11.40-11.55 tai sopimuksen mukaan.

• *Sun. 10.00 Rosary, 10.30 High Mass, 12.00 Mass in English. Mon. 18.00 Mass, Tues. 18.00 Mass, Thurs. 18.00 Adoration and Mass, Fri. 18.00 Mass. Sat. 10.00 Mass. Confessions Thurs. 17.30-17.55 and Sun. 10.00-10.25 and 11.40-11.55 or by appointment.*

12.6. pe Jeesuksen pyhä sydän: 18.00 messu
13.6. la ei aamumessua
14.6. su kirkkovuoden 11. sunnuntai: 10.30 päämessu
21.6. su kirkkovuoden 12. sunnuntai: 10.30 päämessu
23.6. ti 18.00 aattomessu
24.6. ke pyhän Johannes Kastajan syntymä: 18.00 messu
28.6. su kirkkovuoden 13. sunnuntai: 10.30 päämessu
29.6. ma pyhät apostolit Pietari ja Paavali: 18.00 messu
28.6. su kirkkovuoden 13. sunnuntai: 10.30 päämessu
5.7. su kirkkovuoden 14. sunnuntai: 10.30 päämessu
11.7. la pyhä Benedictus: 10.00 messu
12.7. su kirkkovuoden 15. sunnuntai: 10.30 päämessu
19.7. su kirkkovuoden 16. sunnuntai: 10.30 päämessu
26.7. su kirkkovuoden 17. sunnuntai: 10.30 päämessu
29.7. ke pyhä Olavi: 18.00 messu
2.8. su kirkkovuoden 18. sunnuntai: 10.30 päämessu
6.8. to Herran kirkastuminen: 18.00 messu
7.8. pe 19.00 johdantokurssi
9.8. su kirkkovuoden 19. sunnuntai: 10.30 päämessu
15.8. la autuaan Neitsyt Marian taivaaseen ottaminen: 18.00 messu
16.8. su kirkkovuoden 20. sunnuntai: 10.30 päämessu

Kesällä ei messuja diasporassa.
Huom! Ohjelmaan voi tulla muutoksia. Päivitetty ohjelma löytyy seurakunnan kotisivulta osoitteesta olavi.katolinen.fi.

TAMPERE

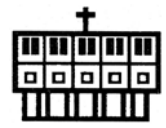

Pyhän ristin seurakunta

Amurinkuja 21 A, 33230 Tampere. Puh. 03-2127280, fax 03-2147814. Sähköposti risti@katolinen.fi. Kotisivu risti.katolinen.fi.

• Su 10.00 ruusukkorukous, 10.30 päämessu, 16.30 ruusukko englanniksi, 17.00 messu englanniksi. Ma, ke, to, pe 18.00 messu. Ke 17.40 vesper, ti, to ja pe 18.30 adoraatio. La messuaika vaihtelee. Rippi joka päivä puoli tuntia ennen messua tai sopimuksen mukaan. Huom. matkat, katekeesipäivät ja lastenkerhot yms. saattavat aiheuttaa muutoksia arkimessujen aikoihin. Varsinkin lauantain messuajat vaihtelevat. Tarkista ajat kirkon ilmoitustaululta.

• *Sun. 10.00 Rosary, 10.30 High Mass in Finnish, 16.30 Rosary in English, 17.00 Mass in English. Mon., Wed., Thurs., Fri. 18.00 Mass. Wed. 17.40 Vespers, Tues., Thurs. and Fri. 18.30 Adoration. Sat. Mass time varies. Confessions every day half an hour before Mass or by appointment. Please check the bulletin board at the back of church for possible changes. Masses also in other cities. (See the Mass schedule for diaspora below.)*

12.6. pe Jeesuksen pyhä sydän: 18.00 messu ja adoraatio
14.6. su kirkkovuoden 11. sunnuntai: 10.30 päämessu, 17.00 messu englanniksi/Mass in English
21.6. su kirkkovuoden 12. sunnuntai: 10.30 päämessu, 14.00 messu puolaksi/Msza święta w języku polskim, 17.00 messu englanniksi/Mass in English

Yhdistykset • Societies • Muut • Others

28.6. su kirkkovuoden 13. sunnuntai: 10.30 päämessu, 17.00 messu englanniksi/Mass in English
5.7. su kirkkovuoden 14. sunnuntai: 10.30 päämessu, 17.00 messu englanniksi/Mass in English
12.7. su kirkkovuoden 15. sunnuntai: 10.30 päämessu, 17.00 messu englanniksi/Mass in English
19.7. su kirkkovuoden 16. sunnuntai: 10.30 päämessu, 14.00 messu puolaksi/Msza święta w języku polskim, 17.00 messu englanniksi/Mass in English
26.7. su kirkkovuoden 17. sunnuntai: 10.30 päämessu, 17.00 messu englanniksi/Mass in English
2.8. su kirkkovuoden 18. sunnuntai: 10.30 päämessu, 17.00 messu englanniksi/Mass in English
9.8. su kirkkovuoden 19. sunnuntai: 10.30 päämessu, 17.00 messu englanniksi/Mass in English
15.8. la 7.45 lähtö kirkon edestä hiippakuntajuhlaan Stella Marikseen
16.8. su autuaan Neitsyt Marian taivaaseen ottaminen: 10.30 päämessu, 14.00 messu puolaksi/Msza święta w języku polskim, 17.00 messu englanniksi/Mass in English

DIASPORA
Hämeenlinna (ort. kirkon seurakuntasali, Matti Alangon katu 11): -
Kokkola (ort. rukoushuone, Katariinankatu 3): klo 16.00: -
Kristiinankaupunki (ev.-lut. kirkko, Läntinen Pitkäkatu 20): -
Lapua (yksityiskodissa, lisätietoja seurakunnasta): -
Pietarsaari (Pyhän Mikaelin kappeli, Kappelintie 5): la klo 12.00: 13.6., 27.6. Huom. klo 11.00!, 11.7., 1.8.
Seinäjoki (Lakeuden Risti, Ala-Kuljunkatu 1, seurakuntasali): 26.6. pe 18.00
Vaasa (Jeesuksen pyhän sydämen kappeli, Rauhankatu 8 C 22): la klo 16.00: 6.6. messu tagalogiksi/Mass in Tagalog, 13.6., 27.6. Huom. klo 15.00!, 11.7., 25.7., 1.8.

KOUVOLA

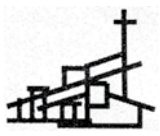

Pyhän Ursulan seurakunta

Valimontie 1, 45100 Kouvola. Puh. 05-3711251. Sähköposti ursula@katolinen.fi. Kotisivu ursula.katolinen.fi. Pankkiyhteys: Sampo 800015-1888441.

• Su 11.00 (1., 2., 4. ja 5. su) tai 18.00 (3. su) päämessu, to 18.00 iltamessu. Joka kuukauden 1. pe messu ja adoraatio klo 18.00. Rippitilaisuus puoli tuntia ennen messuja ja sopimuksen mukaan. Kirkkoherra tavattavissa parhaiten torstaisin.
• *Sun. 11.00 Mass in Finnish (1st, 2nd, 4th and 5th Sun.) or 18.00 (3rd Sun.). Thurs. 18.00 Mass in Finnish. 1st Friday of each month 18.00 Mass and Adoration. Confessions half an hour before Mass and by appointment. Pastor most easily contacted on Thursdays. Masses also in other cities. (See the Mass schedule for diaspora below.)*

12.6. pe Jeesuksen pyhä sydän: 18.00 messu
14.6. su kirkkovuoden 11. sunnuntai: 11.00 messu
18.6. to 18.00 iltamessu
21.6. su kirkkovuoden 12. sunnuntai: 11.00 messu
24.6. ke pyhä Johannes Kastaja: 18.00 messu
25.6. to 18.00 iltamessu
28.6. su kirkkovuoden 13. sunnuntai: 11.00 messu
29.6. ma pyhät apostolit Pietari ja Paavali: 18.00 juhlamessu
2.7. to 18.00 iltamessu
3.7. pe kuukauden 1. perjantai: 18.00 messu ja adoraatio
5.7. su kirkkovuoden 14. sunnuntai: 11.00 messu
12.7. su kirkkovuoden 15. sunnuntai: 11.00 messu
19.7. su kirkkovuoden 16. sunnuntai: 11.00 messu
26.7. su kirkkovuoden 17. sunnuntai: 11.00 messu
2.8. su kirkkovuoden 18. sunnuntai: 11.00 messu
9.8. su kirkkovuoden 19. sunnuntai: 11.00 messu
16.8. su autuaan Neitsyt Marian taivaaseen ottaminen: 11.00 messu

Kesällä ei messuja diasporassa.
Kirkkoherra lomalla ja retreteissä 10.7.–17.8.

OULU

Nasaretin pyhän perheen seurakunta

Liisantie 2, 90560 Oulu. Fax ja puh 08-347834. Sähköposti perhe@katolinen.fi. Kotisivu perhe.katolinen.fi

• Su 10.00 messu englanniksi, 11.15 päämessu. Ma, ti, ke, pe 17.00 iltamessu. To 17.00 adoraatio, messu adoraation jälkeen. Ti, ke, la 19.30 neokatekumenaaliyhteisön liturgia. Rippitilaisuus pe 17.30-18.30, puoli tuntia ennen messua ja sopimuksen mukaan.
• *Sun. 10.00 Mass in English, 11.15 High Mass in Finnish. Mon., Tues., Wed., Fri. 17.00 Mass in Finnish. Thurs. 17.00 Adoration, Mass after Adoration. Tues., Wed., Sat. 19.30 Liturgy of the Neocatechumenal Way. Confessions Fri. 17.30-18.30, half an hour before Mass and by appointment. Masses also in other cities. (See the Mass schedule for diaspora below.)*

12.6. pe Jeesuksen pyhä sydän: 17.00 juhlamessu
14.6. su kirkkovuoden 11. sunnuntai: 10.00 messu englanniksi/Mass in English, 11.15 päämessu, 17.30 messu Rovaniemellä
21.6. su kirkkovuoden 12. sunnuntai: 10.00 messu englanniksi/Mass in English, 11.15 päämessu, 17.00 messu Kemissä
24.6. ke pyhän Johannes Kastajan syntymä: 17.00 juhlamessu
28.6. su kirkkovuoden 13. sunnuntai: 10.00 messu englanniksi/Mass in English, 11.15 päämessu, Huom. ei messua Raahessa!
29.6. ma pyhät apostolit Pietari ja Paavali: 17.00 juhlamessu
5.7. su kirkkovuoden 14. sunnuntai: 10.00 messu englanniksi/Mass in English, 11.15 päämessu, 17.00 messu Torniossa
12.7. su kirkkovuoden 15. sunnuntai: 10.00 messu englanniksi/Mass in English, 11.15 päämessu, 17.30 messu Rovaniemellä
19.7. su kirkkovuoden 16. sunnuntai: 10.00 messu englanniksi/Mass in English, 11.15 päämessu, 17.00 messu Kemissä
26.7. su kirkkovuoden 17. sunnuntai: 10.00 messu englanniksi/Mass in English, 11.15 päämessu, Huom. ei messua Raahessa!
2.8. su kirkkovuoden 18. sunnuntai: 10.00 messu englanniksi/Mass in English, 11.15 päämessu, 17.00 messu Torniossa
9.8. su kirkkovuoden 19. sunnuntai: 10.00 messu englanniksi/Mass in English, 11.15 päämessu, 17.30 messu Rovaniemellä
14.8. pe autuaan Neitsyt Marian taivaaseen ottamisen juhlan aatto: 18.00 aattomessu
16.8. su kirkkovuoden 20. sunnuntai: 10.00 messu englanniksi/Mass in English, 11.15 päämessu, 17.00 messu Kemissä

DIASPORA
Kemi (Lehtokatu 31): su klo 17.00: 21.6., 19.7., 16.8.
Tornio (Lukiokatu 1): su klo 17.00: 5.7., 2.8.
Raahe (Brahenkatu 2): su klo 17.00: 25.8.
Rovaniemi (Ounasvaarantie 16): su klo 17.30: 14.6., 12.7., 9.8.

Toimistot

Katekeettinen keskus

Kuusitie 6, 00270 Helsinki. Puh. 09-2416095. Sähköposti katekeesi@katolinen.fi. Kotisivu: katekeesi.katolinen.fi.

Katolinen tiedotuskeskus

Pyhän Henrikin aukio 1 B, 00140 Helsinki. Puh. 09-6129470, fax 09-650715. Sähköposti info@katolinen.fi. Kotisivu: katolinen.fi. Auki ma-pe 10-16. Toimisto kiinni 19.6.-19.7.

Keskukset

Stella Maris

Sirkkoontie 22, 09630 Koisjärvi. Yhteyshenkilö Romanos Pyrrö. Kotisivu www.stellamaris.today, puh. 040 1356381, sähköposti stellamaris@katolinen.fi. Isä Gianni Sgreva CP, 040 1382881, totustuus@hotmail.it.

Suomen Caritas

Maneesikatu 2A, 00170 Helsinki. Puh/fax 09-135 7998. Sähköposti caritas@caritas.fi. Kotisivu www.caritas.fi. Avoinna arkisin 9.00-14.00.

Studium Catholicum

Ritarikatu 3b A, 00170 Helsinki. Puh. 0961206711, fax 0961206710. Sähköposti: kirjasto@studium.fi • **Kirjasto** on suljettu kesällä ja aukeaa jälleen 1.9.2015. **Library** will be closed during summer and will be opened again starting Sept 1st, 2015 • **Messut** maanantaisin, keskiviikkoisin ja perjantaisin klo 12.00. • Lisätietoja luennoista ja muusta toiminnasta kotisivulla www.studium.fi. Också på svenska. More information available in English at www.studium.fi.

Yhdistykset & yhteisöt

Academicum Catholicum

AC jatkaa toimintansa Studium Catholicumin kirjastossa (Ritarikatu 3 A, 3. krs) kerran kuukaudessa aina torstai-iltaisin. • Lisätietoja: academicumcatholicum.blogspot.fi • Luennot ovat avoimia myös ei-jäsenille.

AC kommer att hålla sitt program på nytt i Studium Catholicums bibliotek på Riddaregatan 3A, 3 vån. alltid på en torsdagskväll en gång i månaden. • Mer information: academicumcatholicum.blogspot.fi • Icke-medlemmar är också hjärtligt välkomna.

Birgittalaisoblaatit

Birgittalaisoblaatit – luostarisääntökunnan maallikkojen ryhmä, kotisivut: www.kolumbus.fi/birgitta.turku/oblaatit. Uusi yhteyshenkilö: Raija Markkula, sähköposti raija.markkula7@gmail.com, puhelin 040-5783024.

Catholic Students' Club

Rosary and Holy Mass or Adoration in Latin with Readings and Homily in English in Saint Henry's Cathedral on the following Tuesday evenings at 18.00, see: cschelsinki.wordpress.com. Afterwards, a nice get-together in the parish hall. Welcome!

Fransiskaanimaallikot OFS

Ordo Franciscanus Saecularis • Syksy 2015 – 67. toimintavuosi • Ohjelmalliset kokoukset tiistaisin kerran kuukaudessa klo 16-18 Pyhän Marian seurakuntasalissa, jonka jälkeen mahdollisuus iltamessuun klo 18. Kokoukset ovat avoimia kaikille. • **Syksyn ohjelma: 8.9.** uusi moderaattorimme isä Matthew Azzopardi esittäytyy ja kertoo neokatekumenaaleista. • su **4.10**. pyhän Franciscuksen muistopäivä. • **13.10.** Stella Mariksesta isä Gianni Sgreva CP kertoo passionisteista ja heidän hengellisyydestään. • Hiljentymispäivä järjestetään lauantaina **24.10.** Pyhän Marian seurakuntasalissa isä Matthew Azzopardin johdolla, lisätietoja tulee lähempänä. • **10.11.** Elias Hämäläinen kertoo paavi Franciscuksen kehotuskirjeestä Evangelii Gaudium (Evankeliumin ilo). • **8.12.** Marko Pitkäniemi kertoo Neitsyt Mariasta. • Kotisivut: fransiskaanimaallikot.blogspot.fi.

Gregorius-yhdistys

Societas Sancti Gregorii Magni • Kotisivu gregoriusyhdistys.wordpress.com. • Puheenjohtaja Marko Tervaportti. Moderaattori Anders Hamberg. Kesän mahdollisista tridentiinisistä messuista ilmoitetaan yhdistyksen kotisivulla ja/tai Facebookissa.

Jeesuksen pyhän sydämen maallikot (SCJ)

Moderaattori Zenon Strykowski SCJ. Puheenjohtaja Silvia Bertozzi, silvia.bertozzi@gmail.com. • Helsinki: yhdyshenkilö Silvia Bertozzi, silvia.bertozzi@gmail.com. • Helsingin kokoukset joka kuukauden ensimmäisenä torstaina Pyhän Marian seurakuntasalissa iltamessun ja adoraation jälkeen. • Tampere: Yhdyshenkilö Sinikka Meurman, gsm 040-4197077, E-mail sinikka.meurman@gmail.com • Turku: Yhdyshenkilö Hilkka Bernard, gsm 040-5243676, E-mail hilkka.bernard@hotmail.com

Karmeliittamaallikot (OCDS)

Vastuuhenkilö: Eeva Kaario-Kela OCDS, gsm 050-3562427, postitusosoite Martintie 19, 02270 Espoo.

Maallikkodominikaanit OP

Laici ordinis praedicatorum • Vastuuhenkilö: Nikodemus Heikman OP, puh. 050-564 0686, sähköposti: nikodemus.heikman@gmail.com. Kotisivu maallikkodominikaanit.blogspot.fi

Maria-klubi

Kokoontuu Marian kirkon tiloissa kuukauden 1. keskiviikkona. Pyhä messu kirkossa klo 14.00, sitten kahvitus srk-salissa.

Marian legioona

kokoontuu joka perjantai Pyhän Marian seurakuntasalissa iltamessun ja adoraation jälkeen noin klo 19. • Legion of Mary meets every Friday at St. Mary's parish hall after the Mass and adoration, ca. at 19:00.

Rakkauden lähetyssisaret

Vironkatu 6 A 12, 00170 Helsinki, puh. 040-9601211. • Adoration on Monday at 17:30.

Seniorit

Messu Pyhän Henrikin katedraalissa myös kesällä, tiistaina 16.6. ja 21.7. Messun jälkeen kahvit seurakuntasalissa. Tervetuloa!

Suomen Samaritas-apu ry

Finlands Samaritas-hjälp rf • Postitusosoite Rastaspuistontie 3 M 106, 02620 Espoo. • Kotisivu sites.google.com/site/suomensamaritas. Pankkiyhteys FI81 1478 3000 7283 16. • Puheenjohtaja Jan Krook, gsm 041-5067808, E-mail jan.krook@gmail.com. Sihteeri Miira Kuhlberg, gsm 044-3336767, E-mail miira.makela@welho.com.

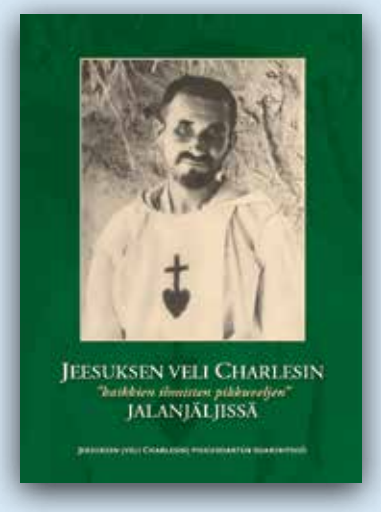

Jeesuksen veli Charlesin jalanjäljissä UUTUUS!

Jeesuksen pikkusisarten perustajan veli Charlesin, "kaikkien ihmisten pikkuveljen", hengellistä perintöä. KATT 2015. 44 s. Hinta 6,–

katolinenkirjakauppa.net

Arkkipiispa Óscar Arnulfo Romero Galdámez julistettiin autuaaksi San Salvadorissa 23. toukokuuta 2015. Arviolta 300 000 uskovaa oli kokoontunut messuun Salvador-aukiolle. Marttyyripiispa Romeron muistopäivää vietetään 24. maaliskuuta, hänen kuolinpäivänään eli taivaallisena syntymäpäivänään.

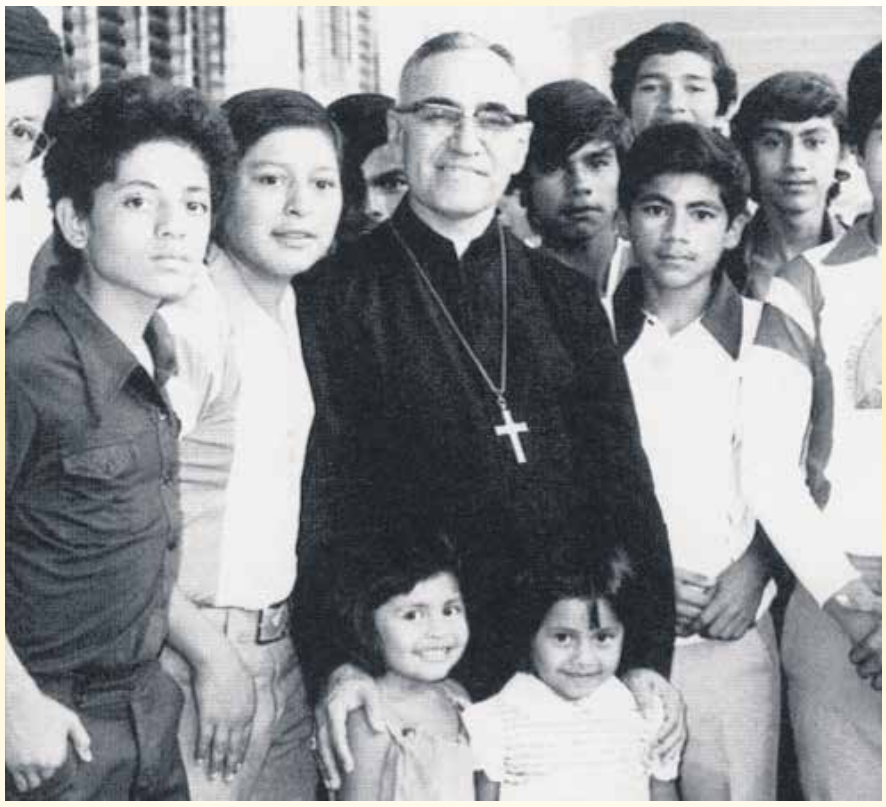

Köyhien marttyyri Romero

Autuaaksi julistamisen messun vietti kardinaali Angelo Amato, pyhäksi julistamisen kongregaation prefekti. Amato totesi saarnassaan, että Romeron ”etusija köyhille” ei ollut ideologista vaan evankeliumin mukaista, ja siinä missä Romeron vainoajat ovat kuolleet tai jääneet hämärään, Romeron muisto elää köyhien ja syrjittyjen keskuudessa.

Arkkipiispa Romero surmattiin ”uskon vihassa” 24. maaliskuuta 1980, keskellä sisällissotaa vasemmistoryhmien ja oikeistodiktatuurihallituksen välillä. Hänet ammuttiin kesken messunvieton Jumalallisen kaitselmuksen sairaalan kappelissa.

Romeron autuaaksijulistamisprosessi avattiin vuonna 1993, mutta sen etenemisessä oli pitkään vaikeuksia ja prosessi oli pysäytetty. Johannes Paavali II tosin esimerkiksi riemuvuonna 2000 mainitsi Romeron yhtenä nykyajan ”uusista marttyyreista”. Paavi Benedictus XVI päätti joulukuussa 2012, että Romeron prosessi sai jälleen edetä normaalia kulkuaan, ja paavi Franciscus hyväksyi Romeron marttyyriuden 3. helmikuuta 2015. Postulaattorina toimi arkkipiispa Vincenzo Paglia.

Óscar Romero syntyi 15. elokuuta 1917 Ciudad Barriosissa San Miguelissa vaatimattomaan perheeseen. Hän tunsi kutsumuksen pappeuteen jo 13-vuotiaana. Hänet vihittiin papiksi 25-vuotiaana Roomassa. Hän toimi pappina mm. 20 vuotta San Miguelissa. 25. huhtikuuta 1970 hänestä tuli San Salvadorin apulaispiispa. Hänen piispallinen mottonsa oli ”Sentir con la Iglesia” eli ”ajatella kirkon kanssa”, tuntea kirkon kanssa. Arkkihiippakunnan jälkeen hänet nimitettiin Santiago de Marían hiippakunnan piispaksi vuonna 1974.

Kesäkuussa 1975 tapahtui ”Las Tres Callesin” murhenäytelmä, kun joukko liturgiasta palaavia maatyöläisiä, jopa lapsia, murhattiin. Virallisissa raporteissa väitettiin kyseessä olleen aseellisen vastarintajoukon, mutta maatyöläisten aseet eivät olleet muuta kuin Raamattuja. Tuolloin hiippakunnan papit, erityisesti nuorimmat, pyysivät Romeroa antamaan julkisen lausunnon tapahtuneesta, ja hän kirjoitti protestikirjeen hallitukselle.

Tässä epäoikeudenmukaisuuden, väkivallan ja pelon ilmapiirissä monsignor Romero nimitettiin 59-vuotiaana San Salvadorin arkkipiispaksi 3. helmikuuta 1977. Hän otti arkkihiippakunnan haltuunsa 22. helmikuuta hyvin vaatimattomassa seremoniassa. 12. maaliskuuta hän sai järkyttävän uutisen ystävänsä isä Rutilio Granden murhasta. Hänen kuolemansa vaikutti Romeroon syvästi: ”Yksi marttyyri synnytti toisen marttyyrin”. On luonnehdittu, että tällöin tapahtui selvä käänne Romeron nöyrässä, lähes ujossa tavassa hoitaa paimenvirkaansa. Grande oli luopunut yliopistourasta toimiakseen köyhien maatyöläisten (campesinos) kirkkoherrana.

Hänen murhansa jälkeen Romero puolusti päättäväisesti vainottuja pappeja ja sorrettua kansaa. Arkkipiispana Romerosta tuli väsymätön ihmisen arvokkuuden puolustaja, erityisesti heikompiosaisten. Hän tuomitsi väkivallan ja vaati hallitusta vastuuseen satojen pidätettyjen, kidutettujen ja kadonneiden kohtalosta. Hänen sunnuntaisaarnojaan kuunneltiin radiosta koko maassa. Hän tulkitsi maan tapahtumia evankeliumin valossa ja tarjosi toivoa. Arkkipiispan radioitujen sunnuntaisaarnojen on sanottu olleen El Salvadorissa pääasiallinen tiedonlähde siitä, mitä maassa tapahtui, ja radion suosituin ohjelma.

Romero sai syytöksiä sekä kirkon sisällä että ulkopuolella ”politiikkaan sekaantumisesta” ja kirkon hengellisen tehtävän, sielujen pelastamisen, hämärtämisestä. Monet vaikutusvaltaiset sektorit, myös jotkut piispat ja papit pyrkivät tahraamaan hänen nimensä ja valituksia saapui myös Roomaan. Romero kärsi tilanteesta suuresti. Kun kirkko alkoi diktatuureista ja sisällissodista kärsivissä maissa puolustaa köyhien ihmisoikeuksia, hallitukset syyttivät herkästi, myös Yhdysvaltojen tuella, vastustajiaan, myös katolisia pappeja ja nunnia, marxilaisen ideologian levittämisestä. Ihmisoikeusrikkomusten tuomitseminen tulkittiin politiikkaan sekaantumiseksi.

Erään toimittajan kysyessä Romerolta ”oletteko samaa mieltä vapautuksen teologian kanssa?” Romero vastasi: ”Tietysti. Mutta on olemassa kahdenlaista vapautuksen teologiaa. Toinen niistä näkee vapautuksen vain materiaalisena vapautuksena. Toinen on Paavali VI:n vapautuksen teologia. Sitä minä kannatan.”

Konflikteja syntyi, kun maan talouselämän vaikutusvaltaiset sektorit vastustivat hänen pastoraalityötään ja El Salvadorin yhteiskunnassa hallitsi rakenteellinen väkivalta. Toisaalta Romero kritisoi myös vasemmiston poliittissotilaallisia ryhmiä pyrkimyksestä johtaa maa vallankumoukseen. Romeroa vastaan kampanjoitiin, lehdissä julkaistiin loukkauksia, panettelua ja tappouhkauksia. El Salvadorin vainotusta kirkosta tuli marttyyriuden merkki. Isä Rutilio Granden murhan jälkeen tapettiin monia muitakin: isät Alfonso Navarro, Luisito Torres, Ernesto Barrera, Octavio Ortiz ja neljä muuta, Rafael Palacios, Alirio Napoleón Macías… Romero olikin kerran todennut, Rutilio Granden ja muiden murhien jälkeen, tehtävänsä arkkipiispana olevan ”kerätä ruumiita”.

Oli vaikea ymmärtää El Salvadorin ilmapiirissä, kuinka sellaisesta nöyrästä ja ujosta miehestä kuin Monsignor Romerosta tuli väsymätön ihmisen arvokkuuden puolustaja ja kuinka hän tuli tunnetuksi maansa rajojen ulkopuolellakin pelkästään siksi, että hän toimi niiden äänenä, joilla ei ollut ääntä. Vuoden 1979 lopussa Romero oli täysin tietoinen kuolemanvaarasta ja viittasi siihen monissa tilanteissa, tietoisena inhimillisestä pelosta mutta vielä tietoisempana Jumalan pelosta, siitä, ettei voinut jättää tottelematta ääntä, joka kehotti puhumaan niiden puolesta, joilla ei ollut mitään muuta kuin uskonsa Jumalaan: köyhien puolesta.

Sunnuntaina 23. maaliskuuta 1980 arkkipiispa Romero piti viimeisen saarnansa, jota jotkut pitivät hänen kuolemantuomionaan hänen jyrkkien sanojensa takia: ”Jumalan nimessä ja tämän kärsivän kansan nimessä…Minä pyydän teitä, minä vetoan teihin, minä käsken teitä, LOPETTAKAA SORTO.”

Arkkipiispa Vincenzo Paglia, Romeron autuaaksijulistamisprosessin postulaattori, kutsui Romeroa ”Vatikaanin II kirkolliskokouksen kirkon marttyyriksi”. Romeron päätös elää köyhien kanssa ja puolustaa heitä sorrolta oli seurausta Vatikaanin II kirkolliskokouksen asiakirjoista ja vuoden 1968 Latinalaisen Amerikan piispojen kokouksesta Medellinissä Kolumbiassa. Romero ei paennut turvaan eikä asettanut evankeliumia kyseenalaiseksi ollakseen myöntyväinen kirkkoa vastaan hyökkääviä ryhmiä kohtaan.

Katri Tenhunen

Lähteet: VIS/CNS/CNA/Radiovaticana/beatificacionromero.org

Vapaaehtoisten ylläpitämällä katolinen.net-sivustolla on julkaistu ”arkistojen aarteita” eli kolme Fides-lehdessä vuosien mittaan julkaistua artikkelia Romeron kuolemasta, mm. Märta Aminoffin ”Tjugo år sedan mordet på ärkebiskop Romero” vuodelta 2000. Artikkelit löytyvät osoitteesta http://www.katolinen.net/oscar-romero--triptyykki.html.